

Ekmek ve ölüm...

Bursa Kemalpaşa'daki maden ocağında 10 Aralık'ta grizu patlaması 19 işçinin yaşamına mal oldu. Patlamanın nedeni ve ihmaller araştırılıyor şimdi! Bakanlar ve yetkili ağızlar "üzüntülerini" belirtip, "gereğini yapacaklarını" söylüyorlar.

Onlar ekmek parası için indikleri yeraltına her gün evlerinden çıkarken ve madene inerken "Allah'a emanet" ediliyorlar. Ne arkalarında bıraktıkları aileleri ne birkaç yıl sonra emeklilikleri ile

birlikte onları bekleyen rahat yaşamlar... Yerin 300 metre altındaki ekmeklerini almaya gidiyorlar her gün. Geri dönebilenler şanslı, ama ölenlerin şansı yaşayanlar kadar yolunda gitmiyor. Ve geride kalanlar, **kendi geleceklerini gördükleri** o beton ve kömür yığının altında kömür gibi yanan kendi bedenleriymişesine acıyla bakıyorlar arkadaşlarına...

Patlamanın ardından yansıyan görüntülerin

yabancı değiliz aslında. Zonguldak'ta 1992 yılında "felaketlerin" en büyüğüne 263 işçinin ölümüyle tanık olmuştuk. Maden ocakları, ölüm ve direniş ocakları olarak yazıldı ülkemiz işçi sınıfının mücadele tarihine. Ekmeğin pahalı olan bedeli, direnmeyi, başkaldırmayı da öğretti. Yaşamak için direnmeyi öğrendi maden işçileri. O tarihten bugüne tabutlar çıkmaya devam etti kömür ocaklarından ve en son Kemalpaşa... Sonuncu olmadığımız biliyoruz bu patlamanın, patlamayla ortaya çıkan gerçeklerin nasıl yabancı değilsek. □ Sayfa 8

İşçi-köylü

Demokratik Halk İktidarı için

Sayı: 55

* 25 Aralık-7 Ocak 2009

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

Bir yandan ırkçı-şoven dalga yükseltilip halk karşı karşıya getirilirken, devlet tüm ezilenlere saldırıyor

Ortak düşmana karşı birleşelim!

"Açılım" da gelinen süreçte taktik hamleler birbirini izlerken, bir süredir çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız, şovenizm zehiriyle karşı karşıya getirilmekte, şoven dalga yükseltilmeye çalışılmakta.

Ancak son bir hafta içinde devletin saldırılarına baktığımızda meselenin hiç de "milli bir mesele" olmadığı ortaya çıkıyor. Devlet, Kürtlere "terörist" diyerek sivil ve resmi faşist güçleriyle saldırırken, TEKEL işçilerine işlerine sahip çıktıkları için, Demiryolu işçilerine arkadaşlarıyla dayanıştıkları için, İtfaiyecilere haklarının gasp edilmesine karşı çıktıkları için saldırdı. Bursa'da maden kazasında 19 işçi ihmalin ve denetimsizliğin kurbanı oldu. Kürtlere yönelik ise haftalardır tüm güçleriyle savaş yürütülmekte...

Hepsinde saldıran devlet ve onun sivil, resmi faşist güçlerine karşı tüm ezilenler ortak düşmanı görmeli ve mücadelede birleşmelidir!

Demiryolu emekçilerine saldırı

Kamu emekçilerinin hak arama mücadelesine tahammül edemeyen TCCD yönetimi, 25 Kasım günü greve çıkan Birleşik Taşımacılık Sendikası (BTS) üyesi 16 kişiyi işten çıkardı.

Keyfi bir şekilde gözdağı verme amacıyla gerçekleştirilen bu saldırıyı protesto eden ve arkadaşlarının geri alınmasını isteyen demiryolu emekçileri 15 Aralık'ta greve çıktı.

□ Sayfa 4-16

Sinan köylüleri direniyor

2003 yılında DGD ödemeleri için Tarım İlçe Müdürlüğü'ne giden Sinan köylüleri, tarlalarının ve babadan kalma evlerinin dahi kendilerine ait olmadığını öğrendiler.

O zamandan bu yana topraklarını geri alma mücadelesi veriyorlar ve ağamın tarlalarını sürmesine izin vermiyorlar. Amed YDG, Sinan köylülerini ziyaret ederek sorunlarını bir kez daha dinledi. □ Sayfa 5

Kadın emeği yine ucuz emek

Krizler birlikte "yedek işgücü" olarak görülen kadınların ilk elden işten çıkartıldıkları bir gerçek. Bunun yanında krizden sonra kadınların çalışma yaşamında daha fazla yer aldıkları da başka bir gerçek. İlk bakışta bir çelişki gibi görünüyor. Oysa her iki durumda da kadın emeğinin ucuzluğu her şeyi açıklıyor. □ Sayfa 10

Filipinler'de sıkıyönetim

Filipinler'de Maguindanao bölgesinde 23 Kasım günü 57 silahsız insanın yerel savaş ağaları tarafından öldürülmesi üzerine Mindanao adasında 5 Aralık'ta ilan edilen sıkıyönetim, Filipinler Komünist Partisi ve Ulusal Demokratik Cephe tarafından protesto edilmekte. Tüm dünyada haberlerde ilk sıralarda yer alan katliam dünya kamuoyunun da nefretini üzerinde toplamıştır. □ Sayfa 13

İmha ve inkara "oybirliği" ile devam...

Kandil'den ve Maxmur'dan gelenlerin kuzu kuzu ana-baba ocağına gideceği beklentisi içerisinde devlet, Kürt halkının coşkulu karşılamaları ve sahiplenişinden rahatsızlıklarını "iyi niyeti suiistimal" olarak değerlendirerek, her an elinde değiştirdiği ikiliden biri olan sopayı eline tekrar almıştır.

"Tek dil, tek bayrak, tek millet, tek vatan" ırkçı sloganı eşliğinde "Milli Birlik ve Kardeşlik" Projesi ismi ile süre giden "açılım" projesi, İzmir'de DTP konvoyuna saldırı ile farklı bir sürece evrildi.

TC'nin Kürt ulusuna yönelik saldırılarının bir halkası olan DTP'nin kapatılması da göstermektedir ki TC, imha, inkar ve asimilasyon politikasında bütün kurum ve kuruluşlarıyla "oy birliği" içerisinde. □ Sayfa 6

Taraf Gazetesi Kürtlerin dostu mu?

Sistem içindeki klik ve güç çatışmasında "militan" bir duruş sergileyen, ABD emperyalizminin ve AKP'nin projelerine arka çıkan Taraf gazetesi orduya "posta koyarak" büyük bir süksü ile ana akım medya içindeki yerini almıştı. AKP'nin temsil ettiği egemen sınıflar bloğunun arkasında liberallerden sosyalistlere, İslamcılardan Kürtlere ve azınlıklara kadar geniş bir kesimi birleştirmeye çalışan Taraf Gazetesi

bunu başarmak için de bu kesimlere en çok zulmü yapan orduya ve Kemalizm'e muhalif bir görüntü çizmektedir.

Artık Kemalizm'in dar sınırları günümüzde sistemin ihtiyaçlarına yanıt olmamaktadır. Kürtler, Ermeniler, diğer azınlıklar, Kıbrıs, Ortadoğu vb. gündemlerde takip edilen geleneksel politikanın iflas ettiği daha net görülmektedir. Bu politikalarla kriz döneminde emperyalizmin beklentilerine cevap bulmak mümkün de-

ğildir. O zaman bir yandan Kemalist ideolojiden güç alan geleneksel devlet siyasetinde rötuşlar yapmak, sistemin dökülen yanlarını tamir etmek gerekir. Bunun bir yanı 86 yıldır ezberletirilen dogmaların ve ezberlerin güncellenmesi ve yeni ezberlerin belletilmesi iken diğer yanı da Ermenistan'dan Arap devletleriyle ilişkiler, Kürtlerden ve Alevilere çok çeşitli konularda açılımlar yaparak sisteme yeni nefes sahalari açmaktır. □ Sayfa 9

Anayasa Mahkemesi DTP'yi kapattı! Halk ne diyor?

Milyonlarca Kürdün oylarını alan DTP'nin kapatılması ülkemizde olduğu iddia edilen demokrasiden ne anlaşıldığını da bir kez daha gösterdi. DTP'nin

kapatılması ile Kürt halkının siyasi iradesi ve tercihi yok sayılmış oldu. Devlet bu kararla Kürt halkının kendini ifade etme, söz, eylem ve örgütlenme özgürlüğünü tanımadığını da ilan etmiştir.

Ne var ki Kürt halkının 30 yılı aşkın bir süredir büyük bedellerle yürüttüğü mücadele sayısız engellere inat bugünlere gelmeyi başardı. Geçmişte birçok partisi kapatılan Kürt halkı kendi irade-

sine ve tercihiyle sahip çıkmasını ve her defasında mücadelesini ileri taşımayı başarmıştır. DTP'nin kapatılması sonrası sokaklardan yansıyan direniş görüntüleri de bu geleneğin devam edeceğini göstermektedir.

Her kesim tarafından farklı bir şekilde yorumlanan bu gelişmeleri Türk ve Kürt milliyetine mensup emekçilere sorduk, sokağın sesine kulak verdik. □ Sayfa 2

İşçi-köylü'den

Tecrübeler militan mücadelemize ışık olmalıdır!

□ Sayfa 2

Sınıfsal Yaklaşım

Sine-i millet, sine-i meclis, sine-i mücadele...

Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

TEKEL işçileri mücadeleyi öğretiyor; Kazanan işçi sınıfı olacak

Sayfa 4

Pusulula

İrade ve eylem birliği üzerine

Sayfa 11

Edrensel Bakış

Çevre kirliliği ne zaman sona erecek?

Sayfa 13

DTP'nin kapatılmasının ardından artan protesto eylemleri, polis saldırıları ile çatışmalara dönüşüyor, ev baskınları, linçler, gözaltılar, tutuklamalarla Kürtler sindirilmeye çalışılıyor. İşte DTP'nin kapatıldığı 11 Aralık tarihi ile 17 Aralık tarihleri arasında yaşanan gözaltı ve tutuklamalar:

* Van'da 134, Hakkâri'de 117, Adana'da 64, Iğdır'da 58, Urfa'da 33, Batman'da 30, Siirt'te 26, İstanbul'da 24, İzmir'de 23, Diyarbakır'da

16, Muş'ta 13, Ankara'da 10, Kars 8, Ağrı'da 6, Muğla'da 5, Mardin'de 4, Dersim'de 3, Bingöl 3 kişi gözaltına alındı.

* Gözaltına alınanlardan Van'da 36, Hakkâri'de 11, Adana'da 11, Iğdır'da 32, Urfa'da 30, Batman'da 12, Siirt'te 6, İstanbul'da 4, İzmir'de 2, Kars'ta 1, Ağrı'da 4, Muğla'da 5, Bingöl'de 3 kişi tutuklandı.

Onlarca kişinin yaralandığı çatışmalarda koluk kuvvetleri, gerçek ve plastik mermi kullandı.

Sayırsız gaz bombasının kullanıldığı eylemlerde, sokak ortasında eylemciler linç edilmek istendi, yine sokak ortasında ve karakolda işkence yapıldı, kiminin kolu kırıldı, kiminin dili koptu, kepenk kapatan esnafa azgınca saldırıldı.

20 Kasım'dan itibaren süren çatışmalar ve baskınlardan sonra toplam 1636 kişi gözaltına alındı, 384 kişi tutuklandı.

Anayasa Mahkemesi DTP'yi kapattı! Halk ne diyor?

Demokratik Toplum Partisi Anayasa Mahkemesi tarafından oy birliği ile kapatıldı.

Kurulduğu günden bu yana hakkında sayısız dava açılan, üyeleri gözaltına alınan, tutuklanan, işkenceden geçirilen, katledilen DTP açılım tartışmalarının yapıldığı günlerde kapatıldı. Milyonlarca Kürdün oylarını alan DTP'nin kapatılması ülkemizde olduğu iddia edilen demokrasiden ne anlaşıldığını da bir kez daha gösterdi. Partinin kapatılması ile Kürt halkının siyasi iradesi ve tercihi yok sayılmış oldu. Devlet bu kararla Kürt halkının kendini ifade etme, söz, eylem ve örgütlenme özgürlüğünü tanımadığını da ilan etti.

Ne var ki Kürt halkı kendi iradesine ve tercihine sahip çıkmayı ve her defasında mücadelesini ileri taşımayı başarmıştır. DTP'nin kapatılması sonrası sokaklardan yansıyan direniş görüntüleri de bu geleneğin devam edeceğini göstermektedir.

Her kesim tarafından farklı bir şekilde yorumlanan bu gelişmeleri Türk ve Kürt milliyetine mensup emekçilere sorduk, sokağın sesine kulak verdik.

"Alınan karar siyasidir!"

- DTP'nin kapatılmasına dair düşüncelerinizi alabilir miyiz?

S. Yolcu (Mardin-Kızıltepe, esnaf): HEP, HADEP, DEHAP da kapatıldı, herhangi bir çözüm bulabildiler mi?

DTP'yi kapattılar, şimdi arkasından yeni bir parti daha kurulacak. Yani partilerin kapatılması ile devlet bir yere varmaz, Kürt halkının parlamentoda olması bizim için büyük bir başarıdır. Çünkü bu parlamenterler barışı, özgürlüğü, kardeşliği savunmuşlardır. Hukuk diyorlar ama hukuktan hiçbir şey anlamadıkları yok.

"Kürt halkı demokrasiden vazgeçmeyecek!"

- DTP'nin kapatıldığı haberini duyduğunuzda Kürt milliyetine mensup bir emekçi olarak neler hissettiniz?

E. Aydın (Mardin Nusaybin Akarsu ilçesi, esnaf): DTP kapatıldığı günün ben 68 saat olarak yaşadım. Bu çok acı verici bir şey. Demokrasilerde parti kapatılmaz. Parti üyesi olmayan insanlar yasaklandı. Mesela Leyla Zana. Hem demokrasi, hukuk devleti, sosyal adalet diyeceksin hem de parti kapatacaksın.

Kürt halkı Türk halkından uzak değil bir kere. Et-kemik gibi olmuştur. Ama sen beni tanımayacaksın olur mu böyle bir şey? Hangi toplumda var böyle bir şey? Yanlıştır bu! Nusaybin'de insanlar demokratik tepkilerini gösterdikleri zaman da hor görüldü, polisler üzerlerine saldırdı. Biber gazı yediler. Devlet izin verecek, vatandaş demokratik tepkisini kullanacak. O zaman kırma da olmaz. İnsanlar hakkını arayacak eylemini yapacak. Yok, sen izin vermezsen onlar da çıkar eylemini yapar, yapmak zorundadır. Çünkü bu insanlar Kürt'tür. Yüzyıllarca hapishanede de tutsan orada da ben Kürdüm diyecek.

- Daha önce de birçok parti kapatıldı. Sizce DTP'nin kapatılması Kürtlerin mücadelesini nasıl etkiler?

- Kaç tane parti kapatıldı şimdiye kadar. Bugün bir tane daha kursalar onu da kapatacaklar. Çünkü Kürt halkının kurtuluş mücadelesi diye bir şey var. Kürt halkını kabullenemiyorlar. Tabii ki kendini ifade edecek dernekleri olur, partileri olur. Bunlar çok doğaldır. İki milyon oy almış, bir partinin kapatılması tabii ki eylemlere neden olur.

Bin tanede Kürt partisi kurulsa bin tanesine de oy veririm. Başkasına oy vermem. Kendi partime oy veririm.

Parti kapatmak bir zafer midir? Kürt

halkının siyasi mücadelesi sona mı erecek? Durdurur mu parti kapatmak? Hayır. Kürt halkı asla demokrasiden, siyasi mücadeleden vazgeçmeyecek. TRT ŞEŞ ülkeyi böldü mü, Kürtçe eğitim ülkeyi böldü mü? Ya da isimler değişse böylecek mi?

"Linç, halkın tutumu değildir!"

- İki milyon seçmenin oyunu almayı başaran DTP kapatıldı. Sizce bu kararın hukuki bir dayanağı var mı?

Esnaf, (Kütahya Tavşanlı): Öz ve öz Türk'üm ama parti kapatılmaya karşıyım. DTP kapatılmamalı. Siyasi bir kapatma kararıydı. Hukukçuların verdiği bir siyasi karardır.

Şimdiye kadar bir mücadele verilirse devlet de bunu önleyemediyse demek ki bu adamlarında haklı bir tarafı var. Biz Kürtlerle yıllardır yaşıyoruz, akrabayız. Sülalemede 4 tane Kürt gelini vardır. Bir parti seçimlere girdiyse senin o bölgenin temsilcisi olarak kabul etmen lazım. Çünkü seçilmiş gelmiştir. Seçilen insanlara önem vermek lazım.

Linç halkın bir tutumu değildir. Bir takım insanların yaptığı bir şeydir. Faşist ideolojiye karşıyım. Babam da olsa karşıyım. Bu memlekette kimsenin aç kalması lazım. Ben Sünni bir Müslüman olarak yanımda Kürt arkadaşlarım da var. Ayrımcılığa karşıyım. Kimse aslını inkâr etmez. Bu yüzden kimsenin kimseye hakaret etmeye hakkı yoktur. O zaman demokrasi olmaz. Bu sistemin adı demokrasi olmaz.

Devletin samimiyetsiz olduğu ortadadır!

- DTP'nin kapatılmasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Y. Sağın (Hakkâri Şemdinli, esnaf): Kürt meselesine ilişkin yıllardır süren bir mücadele var. Bu mücadele içinde çok bedeller ödendi. Ve bu bedellerle bu süreç gelindi. Açılım söylemleri içinde kardeşlik naraları atıldı ve ardından saldırılar gerçekleşti.

Evet, bugün DTP kapatıldı ama mücadele burada bitmedi. Yalnız burada önemli bir nokta var ki o da DTP'nin hazmedilememesidir. DTP, Kürt ulusu için büyük bir parti olmakla beraber Kürtlerin iradesidir. Bugün DTP'nin olmaması büyük bir kayıp ama elbet yeri doldurulacaktır. Nasıl Avrupa'da parti kapatmak kolay değilse Türkiye'de de DTP'nin kapatılması kolay olmayacak bence. Çünkü burada halkın iradesi var.

- Kapatılmanın ardından yaşanan eylemleri ve provokasyonları nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Saldırıları noktasında TC hiç durmadan ilerliyor. Sen eğer halkın iradesine saldırsan Hakkâri'de, Şırnak'ta, Diyarbakır'da olay çıkar ve kimse bunun önüne geçemez. Aslında devletin özellikle AKP'nin bu noktada samimiyetsiz olduğu ortadadır. Açılım adı altında bir adım atılmadı zaten. Aksine saldırılar artırıldı, DTP kapatıldı. Ardından da eylemlerde haklarını arayan herkese (TEKEL işçileri vb.) saldırıldı, silahlı saldırı düzenlendi. Saldırıların aslında esnaf filan değildir. Bu şahıslar devletin bir numaralı katilleridir.

rüyolar askerler, sonra götürüp gerilinin sığınağına atıyorlar gerilla öldürdük diye. Bu halkın üzerindeki bir zulümdür. Ya korucu olursun ya bir gerillayı öldürürsün, kellesini bize getirirsin; başka çare yok. Yüzbaşı kendi ağ-

zıyla bana söyledi. Senin evi ben yıktım.

- Siz bu acıları yaşamış bir insan olarak DTP'nin kapatılmasına ne diyorsunuz?

- Kürt halkına uygulanan zulümdür. DTP kimseye bir kötülük yapmamıştır. Türkiye Cumhuriyetinin bir partisidir. Tut-

turmuşlar PKK. Peki, PKK kimdir? PKK de bu halkın partisidir. MHP de kapatılırdı ben ona karşıydım. Herkes de biliyor. Hiçbir hukuk DTP'yi kapatamaz. DTP ne yapmıştır? Barış istemiş iki halkın kardeşliğini istemiş. Kürt

diye kapattılar. Dün Genelkurmay Başkanı Trabzon'da diyor benim buraya gelme nedenimi biliyorsunuz. Bunun anlamı nedir? Halkı birbirine düşürmeye çalışıyor. Ne Türklerle ne Alevilerle ne Ermenilerle hiçbir sorunumuz yok. Ne varsa devletten çıkıyor. PKK Tayyip Erdoğan'ın yarısı kadar Türkiye'ye zarar vermemiştir. Kürt halkını bitiremezler. Mümkün değil. İş barışla olur, kardeşlikle olur. Kışkırtma ile öldürme ile mümkün değil bir sonuca ulaşamaz.

Biz şok olduk. İnanamadık. Çünkü DTP böyle bir şeyi hak etmemiştir. İnsanın zoruna gidiyor. Geçen Muş'ta gördünüz, adam JTEM elemanıdır. Biz bunları gözümüzle görmüştük. Dolapdere'den sen niye bu halka silah çekiyorsun? Nedir bu Kürt'ümüştü. Milliyetçilik kim yaparsa kötülük yapıyor.

İşçi-köylü'den

Tecrübeler, militan mücadelemize ışık olmalıdır!

Tartışmalarımızı somut sorunlar üzerinde yürütme ve tecrübelerden öğrenme olgularına sıkça vurgu yapıyoruz. Ki, bu doğru olandır. Bu anlamda içinden geçtiğimiz süreçte sergilediğimiz pratikler ele alınması gereken vurguları da içermektedir. Çünkü tartışmaların anlam kazanması ve yaşanmışlıkların tecrübe haline gelmesi, onların üzerinden ileriye doğru adımların atılmasıyla mümkün olabilir.

Bu bakış açısıyla değerlendirdiğimizde örneğin İstanbul örgülünde yürütülen gazetemizle dayanışma kampanyasına değinmek gerekmektedir. Geniş okur kitlesine ulaşmak, yayınlarımızı daha nitelikli ve canlı kılmak, kitlelerin yayınlarımızda kendisini bulmasını sağlamak gibi bir takım hedeflerle yola çıktığımız kampanyamız

İster genel isterse bölgesel düzeyde olsun bir kampanya başlatırken, daha önce aynı içerikte yürütülen kampanyalarımızdan çıkarılan sonuçların gözden geçirilmesi önemlidir. Yani elimizde bulunan daha önceki çalışmaların sonuçları, yeni kampanya örgütleyicilerinin gündemine alınarak, üzerinde tartışılmalıdır. Sürekli değişen bileşimleri de dikkate aldığımızda, işe bu noktadan başlanması gerektiği ortadadır. Yapılması gerekenler ve yapılmayanlar önceden tartışılrsa, tecrübelerden öğrenme eylemi de bir anlam kazanır. Diğer bir ifadeyle, önceki kampanyalarda ortaya çıkan tecrübelerin yeni kampanyada yol gösterici-egitici bir rol oynaması için bunların gözden geçirilmesi ve eksikliklerin giderilmesi için gereken tedbirlerin alınmasını zorunludur.

Tüm bunların yapılmadığı durumda, yeni kampanyada karşılaşılabilecek sorunlar ve ortaya çıkarılacak sonuçlar da birbirine yakın olur. Çünkü; önceki kampanyada ortaya çıkarılmış sonuçlara uygun olarak bir pratik izlenmez. Ve tecrübelerden öğrenme, tecrübeleri yeni okullarla düzenli ve sistemli paylaşacak bir çalışma sistemi oluşturulamaz. Dolayısıyla kendini tekrarlayan bir faaliyet haline alıyor. Bu noktada eksikliklerimizin olduğunu görmemiz gerekiyor.

Kimi faaliyet alanlarında yapıldığı gibi okullarımızla ortak toplantılar yapmak, kampanyayı somut sorunlarla birleştirecek tarzda ele almak, katkı sunabilecek, yardım edecek herkesi harekete geçirmek yapılması gereken pratiklerdir. Yine bir önceki kampanyada eksik bir nokta olarak belirlediğimiz yakalana yeni ilişkilerle düzenli bir ilişki sürdürülebilmesi ciddi bir sorundur. Bu ilişkileri çalışmaların bir öznesi haline getirmek ve en önemlisi kampanya sürecinde bize dönük yürütülen eleştiriler üzerinde ciddiyetle düşünmek ve öz eleştirel devrimci sonuçlar çıkarmak önemlidir.

Bizi ileriye taşıyacak olan da, kendimize karşı izleyeceğimiz öz eleştirel tutumdur. Devrim kaygısı olan her militanın bu tarz bir şekillenişe asla itirazı olmamalıdır.

Yine yukarıda da değindiğimiz gibi faaliyet yürüttüğümüz bölgelerin, semtlerin yerel sorunlarının yanı sıra ülke gündeminin değişim ve gelişim seyrine ile kampanyamızın araçlarını birleştirmek önemlidir. Örneğin son haftalarda ülkemizde yaşanan bir dizi gelişme kampanya sürecinin ve yürüttüğümüz her faaliyetin doğal olarak gündemi olmak zorundadır.

Bir kampanya veya günlük devrimci faaliyetler, yukarıda dikkat çekilen çalışma tarzıyla ancak başarılı olabilir. Okullarla toplantılar yapmak, kolektif iradeyi harekete geçirmek, herkese sorumluluk yüklemek, öğrenme ve öğretme eylemini somut bir olgu haline getirmek. Okullarından öğrenmesini bilmeyen, kitlelerden hiç öğrenemez. Gazete dağıtımı ve diğer devrimci faaliyetler için okullarını ve yakın çeperini harekete geçirenler, kitleleri de harekete geçirmeyi tartışabilir, bunun somut adımlarını atabilir. **Bu demektir ki; çıkarılan yayınları en geniş kesimlere ulaştırmanın yolu, okullar ve yakın çeperin örgütlenmesinden ve harekete geçirilmesinden geçiyor.**

Bu yönlü atılacak ilk güçlü adımlar bir kartopu gibi yuvarlanarak daha da büyür. Bu nedenle okullarımızla kolektif düşünme ve kolektif harekete geçirme mekanizmalarını oluşturmak önemlidir.

Sorunların çözümünü sınıf mücadelesi içinde aramak temel şiarımız olmalıdır. Devrimci çalışmaya katkı sunacak, yardım edecek herkese koşmak bizim görevimizdir. Hem koşacağız hem de yeni koşucular bulup açığa çıkaracağız. Bir alanın ne kadar yaygın dağıttığı elbette ki önemlidir. Fakat daha çok ve yeni insanlarla bunun yapılması daha da önemlidir. Her devrimci çalışmada hedefimizde sürekli yeni güçler olmalıdır. Yeni güçlerin aktif hale getirilmesi devrimci eğitimi zorunlu kılar.

Çalışmaları öncelikle okulların olduğu alanlarda yoğunlaştırmak doğrudur. Ama unutmamak gerekir ki; bizimle gönül bağı olan ve yıllardır uğramadığımız evler vardır. Bu evleri bulmalıyız ve onların vasıtasıyla yeni evlere ulaşmak için çaba sarfetmeliyiz. Yani kendimizi belli alanlarla sınırlamamalıyız. Bunun için mevcut güçleri planlı, sistemli bir tarzda harekete geçirmeliyiz. Okur potansiyelinin ve gelişme dinamiğinin olduğu alanlara daha bir yoğunlaşmak, kalabalık gruplarla A/P faaliyeti yürütmek, yeni taze kuvvetlerin açığa çıkarılması sürecine hizmet edebilir. Ama her koşulda çalışmada sistemlilik ve örgütlülük temel hedefimiz olmalıdır.

Kıscası bu konuda daha etkin ve sonuç alıcı çalışma yöntemleri geliştirme konusunda kafa yormalyız. Yeniliklere, yeni yöntemlere açık olmalıyız.

S. Aslan (Siirt, Eruh, esnaf): Köyümüzü yıktılar, yakıtılar bizi çıkardılar. İki kere yakıtılar evlerimizi. Siirt'e geldik orada da duramadık, karakollar, baskılar sonra da buralara geldik 95'te. Baskı evvel bize uygulandı. Biz çıktuktan sonra diğer köylüleri de çıkardılar. Kimseyi bırakmadılar. Bize dediler PKK'lısınız yardım ediyorsunuz. Bizden korucu olmamızı istediler. Biz dedik korucu olamayız. Biz kabul etmedik. Devletin görevidir. Devlet mücadele etmiyor biz nasıl mücadele edeceğiz dedik?

Bizim çocuklar ot toplamaya çıkmışlardı. Askerler yakaladı öldürdü. Amcamın çocuğu, onışta, tesadüfen bir yerdeler, orada çatışma da oluyor, öldür-

Emek mücadelesini yok edemez, “dikensiz gül bahçenizi” kuramazsınız!

çoşuklu geçen eylem sonrası adeta “öç alma-ya” çalışan devlet tarafından 16 demiryolu çalışanı işten çıkartıldı. Egemenlerin bu saldırısına yeni bir iş bırakma eylemi ile yanıt veren demiryolu çalışanlarına bu kez de kolluk kuvvetleri saldırdı.

İşçi-köylü gazetesi olarak Birleşik Taşımacılık Sendikası'nı ziyaret ederek saldırı ile ilgili görüşlerini aldık:

- Gerçekleştirdiğiniz eylemle ilgili bilgi alabilir miyiz?

Mahmut Çevik (BTS İstanbul Şube Yönetim Kurulu Üyesi-Eylem sonrası işten uzaklaştırılan 30 kişiden biri): Biliyorsunuz, KESK olarak 25 Kasım'da son yılların en etkili eylemlerinden birini gerçekleştirdik. Ve eylemde biz, oldukça iyi bir şekilde kendimizi ifade ettik. Bu eylem içerisinde demiryolu çalışanlarının yapmış olduğu eylem ön plana çıkınca, siyasi iktidar da çalışanlardan hincını almak için 16 arkadaşımızı işten uzaklaştırdı. Bunun üzerine bir şeyler yapma-

mız gerektiğine inanarak ikinci eylemimizi planladık ve yaptık.

Eylem, bu hukuksuz ve keyfi uygulamadan vazgeçilmesi için yapılan bir eylemdir ve eylem 15 Aralık Salı akşamı saat 22.00'de başladı. 16 Aralık günü de; İzmir, Adana, Balıkesir, Ankara, Eskişehir, Diyarbakır, Samsun'da trenleri durdurduk. Eylemin ilk günü, polis saldırısının ardından 5 arkadaşımız gözaltına alındı. Bunlardan biri şube başkanımız, biri üyemiz, diğer üçü de eylemimize desteğe gelen kişilerdi.

Bu eylemin ardından 30 arkadaşımızı daha işten uzaklaştırdılar. Bundan sonraki süreçte daha etkili eylem türlerini düşünüyoruz. Bunların hiçbirini bizi yıldıramaz, mücadelemizi sonuna kadar sürdüreceğiz.

- Son süreçte devletin işçilere ve emekçilere karşı saldırıları arttı. BTS'nin eylemine yapılan saldırı da bunlardan biri...

Mithat Ercan (BTS İstanbul Şube Sekreteri-Eylemden sonra işten uzaklaştırılan 30 kişiden biri): Evet, öyle! Türkiye'deki çalışma hayatına baktığımız zaman TEKEL, itfaiye, demiryolu işçilerine yapılanları lokal görebiliriz. Ancak bizim objektif ve genel bakmamız gerekiyor. Bu, dünyadaki

krizin Türkiye'ye yansımalarıdır ve Türkiye'de oluşturulmak istenen; ABD'nin AKP üzerinden, Ortadoğu'da yarattığı İsrail gibi bir mantıktır.

Her yerde işsizlikten dolayı çalışanların inanılmaz sıkıntıları var. İşyerleri “iyi niyetli” bile olsa bu sıkıntılar aşılamıyor ve insanlar işten atılıyor. Baskılar artıyor. Bir kişiye, birden çok kişinin işi yaptırılıyor. **Biz bir kamu kuruluşu olmamıza ve çalışma şartlarımız devlet tarafından talimnamelerle belirleniyor olmasına rağmen, tüm bu baskıları çokça yaşıyoruz. Bir de bir taşeron firmada bu baskıların kaç kat fazla yaşanabileceğini düşünün! Emekçiler zor durumda ve bu tesadüf değildir. Bunlar Türkiye'nin siyasi resmi ideolojisinin emekçiler üzerindeki yansımasıdır.**

Toplu görüşme masalarında, sendikalar içi boş bir hale getirilmeye çalışılıyordu. Son toplu görüşmede de bakanları hakarete varan tavırlar içerisindeydi. Biz de böylece Kamu-Sen ile 25 Kasım'daki grevi örgütledik. Ortak noktamız grev yapmak ve toplu sözleşme hakkımıza sahip çıkmaktır.

25 Kasım bizim için bir deneydi. Bunu basın ve halkımız da gördü. Biz devletin “di-

kensiz gül bahçesi kurma” hayallerini bozmuş olduk.

Tabii, bu da onları rahatsız etti. 8 gün sonra da Türkiye genelinde 16 arkadaşımız hukuksuz bir biçimde açığa alındı. İş bırakarak bu 16 arkadaşımızın yalnız olmadığını göstermek amaçlı direndik. Siyasi iktidar bu ikinci eylemde olaya daha da siyasi yaklaştı ve bu dayanışmaya katlanamayarak 30 demiryolcuyu daha açığa aldı.

- Eyleme yönelik saldırılar hakkında ne düşünüyorsunuz? Eylem boyunca iş arkadaşlarınızın size karşı tepkileri nasıldı?

İşten uzaklaştırılan bir BTS üyesi: 25 Kasım eylemi ve 16 arkadaşımızın grevden uzaklaştırılmasının ardından 15 Aralık gecesinde 16 Aralık'a bağlayan gün eylemimize başladık. Eylem boyunca hareket etmesine izin vermediğimiz trenleri çalıştırmak için personeli çok zorladılar. Gitmeyen trenleri kendileri çalıştırmaya çalıştılar. Personeli zorbalıkla, tehditle trenlerin başlarına geçirmeye çalıştılar. Birçoğu reddetti ve bize destek verdiler.

Onların bize saldırması bizi yıldırmadı. 46 kişinin uzaklaştırılması bizim için ceza değildir, bir ölümdür. Çünkü bu, korktuklarını gösteriyor. (İstanbul)

Egemenler; krizleri derinleştikçe, bir yandan işçiler ve emekçiler üzerindeki sömürlerini artırıyor bir yandan da yine ezilenlerden gelen hak taleplerini daha azgın yöntemlerle bastırmaya çalışıyorlar. Art arda gerçekleşen işçi eylemleri sistemin, sömürsünü kolaylaştırmak için yaratmaya çalıştığı “dikensiz gül bahçesi” hayallerini yıkıyor ve bu “hayal kırıklığıyla” da işçi ve emekçilere dönük devlet terörünü iyice artırmıştır.

TEKEL işçileri, itfaiyeciler derken bu kez de sıra demiryolu çalışanlarına gelmişti. “**Bu eylem iyi niyetli değil!**”, “**Gerekeni yapacağız**” diye sinirlenen(!) egemenlere rağmen 25 Kasım'da, Türkiye genelinde yapılan iş bırakma eylemi örgütlenmişti. Oldukça

Ataması yapılmayan öğretmenler poğaçaya sattı

Mersin Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu (AYÖP) tarafından 10 bin öğretmen atamasının yapıldığı 16 Aralık'ta, Taşbina önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada, yaklaşık 250 bin öğretmen adayının KPSS'ye girmesine rağmen bu yıl içerisinde 30 bin öğretmenin alınmaması gerçekleştirildi. Açıklama sırasında sık sık “**Öğretmenler işsiz, okullar öğretilmez!**”, “**Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır!**”, “**Ücretli köle olmayacağız!**”, “**Direne direne kazanacağız!**” sloganları atıldı.

Açıklamanın ardından ataması yapılmayan öğretmenler, işsizliğe vurgu yapmak amacıyla çeşitli iş kollarını simgeleyen bir stant açarak sebze, çay, poğaçaya, simit, kuruyemiş ve kitap satışında bulundu. Eyleme birçok kitle örgütü destek sunarken halk da yoğun ilgi gösterdi. (Mersin)

23 ay önce İstanbul Davutpaşa'daki bir havai fişek fabrikasında meydana gelen patlama sonucu 23 kişi yaşamını yitirmiş, 108 kişi de yaralanmıştı. Ölen ve yaralananların yakınları, bu olayın hesabını sormak için her hafta olduğu gibi 12 Aralık Cumartesi günü de Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya geldiler.

Aileler adına açıklama yapan **Hüseyin Tayranoglu**'nun yeğeni **Yeter Akın**, neden bu eylemi sürdürdüklerinin bir kez daha altını çizdi: “Tuzla'da son iş cinayetinde yaşamını yitiren, selde kapalı kasada boğularak can veren, madende göçük altında kalan, depremlerde yaşamlarını yitiren işçilerin hayatlarının kararmasına neden olanlar yargılanabilsin diye buradayız.”

Sendikaya tutuklama terörü...

8 Aralık'ta DISK'e bağlı Nakliyat-İş Sendikası'nın Genel Merkez ile Kocaeli, Konya ve İstanbul şubelerine yapılan polis baskınlarında, sendika Genel Başkanı **Ali Rıza Küçükosmanoğlu** ile beraber 13 sendika üyesi hukuksuz bir şekilde gözaltına alınmıştı. Uzun süren gözaltılarının ardından 2 sendika üyesi serbest bırakılırken diğerleri 13. Ağır Ceza Mahkemesi'nce “**Çalışma ve iş hürriyetini ihlal etmek ve sendikal haklara engel olmak**” gerekçesi ile tutuklandılar.

Sendikaya karşı yapılan bu tutuklama terörü **Herkesin Sağlık Güvenli Gelecek Platformu** tarafından DISK Genel Merkezi önünde yapılan basın açıklaması ile protesto edildi. Eylemde basın metnini okuyan İstanbul Tabip Odası Genel Sekreteri **Hüseyin Demirdizen** yaşanan tutuklama terörünün örgütlenme hakkına sıklıkla bir kurşun olduğunu ve bu saldırılara karşı bir araya geldiklerini belirtti. (İstanbul)

“İşçiler ölmeye devam ediyor!”

İşçi katillerinin peşinde olacağız!

26. haftada Bursa Kemalpaşa'da yaşamını yitiren maden işçileri anıldı. **19 Aralık Cumartesi** günü Tramvay Durağı'nda bir araya gelen aileler adına bu hafta basın açıklamasını **İdris Çabuk** okudu. Çabuk çalışma koşullarının düzeltilmemesi ve güvenlik önlemlerinin alınmamasından kaynaklı işçilerin hayatını kaybettiğini ve yaşanan iş kazalarından so-

rumlu kişilerin devlet tarafından korunduğunu belirtti.

(İstanbul)

“Davamız, emeğimiz, gücümüz; Halkımızdır!”

AKP Sancaktepe Belediyesi'nin Toplu İş Sözleşmesini ikinci yıl zammına ilişkin hükümlerini uygulamaması, maaş ve diğer sosyal haklardan mahrum etmesi işçileri çileden çıkardı. Bunun üzerine kararı alınan

eyleme katılım oldukça iyiydi. Bizler de YDG ve İşçi köylü olarak DISK Genel-İş 2 No'lu Şubenin yaptığı basın açıklamasına dövizlerimizle katılarak destek verdik. Sancaktepe Belediyesi'nin önünde yapılan basın açıklamasına halkın katılımı yoğundu. Bir uyarı niteliğinde olan eylemde işçilerin kararlılığı dikkat çekiciydi. Genel-İş Başkanı'nın okuduğu basın metninin ardından eylem son buldu. (Sargazi İK ve YDG okurları)

Torgem'de işçilerin kararlılığı patrona geri adım attırdı!

Torgem Tersanesi'nde işçiler mücadeledeki kararlılıklarını kaybetmeden direnişlerini sürdürüyor.

Tuzla Tersane bölgesinde kurulu bulunan GİSBİR Başkan Vekili Kenan Torlak'ın sahibi olduğu TORGEM Tersane bünyesindeki **Net Denizcilik** taşeron şirketinde çalışan 25 işçi, 4 aydır hakları gasp edildiği için direnişteydi. İşçilerin kararlılığı patrona geri adım attırdı ve patron işçilerin dört aylık maaşlarını ödemek zorunda kaldı. İşçiler direnişin kazanımıyla kapı önündeki bekleyişlerini sonlandırdı. Ancak işçiler, bu sürecin burada kapanmadığını kıdem tazminatları için dava açacaklarını dile getirdiler. (Kartal)

Emekçinin gündemi

Tekel işçileri mücadeleyi öğretiyor; Kazanan işçi sınıfı olacak!

Ülkenin dört bir yanından Ankara'da bir araya gelen TEKEL işçileri, kararlılıkları ve direngenlikleriyle tüm işçi sınıfına örnek oldular. Devlet aciz bir şekilde işçilere saldırırken, Türk-İş yönetimi kendisini aşan militan bir direniş karşısında **işçilerle devlet arasında** kaldı. Ankara dışından gelen işçilerin yeni katılımları ve dört bir yandan artan destekle işçilerin direnişi daha da büyüdü. Artık verilen mücadele sadece TEKEL işçilerinin direnişi olmaktan çıkmış, tüm işçi sınıfının onur mücadelesine dönüşmüştü. İşçi sınıfının genel kitlesinin -yer yer eylemlilikle-

riyle ortaya koysa da- esasta içinde biriktirdiği mücadele özlemi TEKEL işçilerinin kararlı eylemleriyle ete kemiğe büründü.

25 Kasım grevinin ardından bu militan direniş işçilerin egemenlere karşı mücadelesinde bir kırılma noktasına işaret etmektedir. Sonuç ne olursa olsun TEKEL işçileri mücadeleye büyük bir değer kazandırmış, işçi sınıfının sesi ve yüreği olmuşlardır. Kadını ve erkeğiyle TEKEL işçilerinin direnişinin siyasi ve moral kazanımları işçi sınıfının mücadele hazinesine yazılacaktır.

Bu bir başlangıçtır; greve ve di-

renişe başlayan her işçi artık bu direniş örnek alacak, daha ilerisini hedefleyecektir. Aksi halde egemenler ve onların devleti karşısında başarı şanslarının olmadığını bileceklerdir. AKP hükümetine oy vermiş geniş işçi kitlesi, hükümetin ve devletin işçi düşmanı sınıfsal niteliğini onlarca kitaptan öğrenemeyecekleri bir berraklıkla görmüş ve öğrenmişlerdir. İşçi sınıfı, örgütlü gücünün egemenleri ne kadar korktuğunu bir kez daha görmüş ve sınıfsal gücünün farkına varmıştır. TEKEL işçileri, artan saldırılar karşısında ne yapacakları konusunda “kararsızlık yaşayan” sendika yönetimlerine izlenmesi gereken yolu da göstermiştir.

Devrimciler, demokratlar ve emek örgütleri beklemedikleri bu direniş karşısında öncelikli etkisiz bir konumda kalmış daha sonra dayanışmayı yükseltmişlerdir. TE-

KEL işçilerinin haklı ve meşru mücadelesi etrafında oluşan geniş birliktelik de birçok yönüyle örnek oluşturmaktadır. Ancak bu yeterli değildir. **Bu direnişi genişletmekten ve işçi sınıfının somut ve genel bir kazanımına dönüştürmekten yoksun kalınmıştır.**

Direnin sahiplenilmesi konusunda olumlu çabaları olan çeşitli kurumlar olsa da genel olarak bu konudaki hazırlıksızlık kendini göstermiştir. Söz konusu hazırlıksızlığı sadece birkaç gün öncesinden eyleme hazırlanmak ya da teknik birtakım konular olarak algılayamayız. Daha genel ve sürekli bir yetersizlikten bahsetmek gerekir. Kurumsal zayıflıklar yanında bugün daha da önemli olarak işçi sınıfının mücadelesine dönük **somut bir politikanın ve örgütsel seferberliğin bulunmaması-**

na tanık oluyoruz. Kuşkusuz ki her örgütlenme bir politika etrafında hareket ediyor ve güçlerini harekete geçiriyor. Fakat bu politika ve harekete geçişin daha çok işçi sınıfına yönelmesi gerekirken bunun gerçekleşmediğini görüyoruz. Söylemde ve kağıt üstünde tersi savunulsa da sınırlı örnekler dışında bu konuda ciddi bir çaba harcanmadığını söyleyemeyiz.

Devrimci Demokrat Sendikalar Birlik anlayışı ve onun çizgisindeki tüm işçi ve emekçiler, bu olumsuz ve tutarsız pratiğin değiştirilmesinde en önde çaba harcamalıdır. Eğer ciddi olarak işçi sınıfı faaliyetine kafa yoruyor ve örgütlenmelerimizi bu temelde oluşturuyorsak ileriki direniş ve mücadelelerde çok daha nitelikli bir rol oynayacağız ortadadır. Bunun için vakit kaybetmeden bulduğumuz alanlarda; sendikalarda,

fabrikalarda ve mahallelerde işçi sınıfının hak alma ve örgütlenme mücadelesine hız vermeliyiz.

TEKEL işçilerinin direnişi işçi sınıfının ilk direnişidir. Son direnişi de olmayacaktır. Daha çetin mücadele günlerinin bizleri beklediği akıldan çıkarılmamalıdır.

TEKEL işçileri, itfaiyeciler, belediye ve demiryolu işçileri eylem ve direnişleriyle kararlılıklarını ortaya koydular. Tek başına hiçbir işçinin ciddi kazanımlar elde edemeyeceğini bilerek dayanışmayı güçlendirmemiz büyük önemdedir. Bugün hak arayışındaki işçilere ulaşmanın, örgütlenme ihtiyacına yanıt olmanın ve yanıt başımızda mücadele eden işçilerle gitmenin tam zamanıdır. Bugün işçi sınıfının öncüsü ve önder rolüne somut bir içerik kazandırmanın tam zamanıdır. Bu görev bizleri bekliyor.

Sinan köylüleri kadını, erkeği, çocuğu, yaşlısıyla direniyor!

Emperyalist-kapitalist sistem kriz içinde debelenedursun, ülkemizde de krizin dolaysız ve yakıcı etkileri hissedilmeye, yaşanmaya devam ediyor.

Egemen güçlerin "demokratik açılım projesi" gerçeği gizlemeye yetmiyor. Ankara'da TEKEK işçilerinin, İstanbul'da itfaiye biriminde çalışan belediye işçilerinin ekonomik-demokratik hak arama mücadelelerine, yine T. Kürdistanı başta olmak üzere ülkenin çeşitli yerlerinde Kürtlerin demokrasi talebine azgınca saldırması, faşizmin maskesini düşürüyor bir kez daha.

Henüz gerçek anlamda birleşik ve örgütlü olmaktan uzak da olsa, ezilenler gösterdikleri direnişlerle mücadele hattını örmeye devam ediyor. Mücadele, Diyarbakır-Bismil ilçesine bağlı Sinan köyünde de kendi mecrasında akıyor. Sistemin geri bıraktırlmış bölgelerde, geri üretim ilişkilerini ortadan kaldırmak şöyle dursun bu üretim ilişkileri üzerinden kendisini ifade ettiği yerlerden biridir Sinan köyü.

"Ne var yani! Benim de on binlerce dönüm tarlam var!"

11 Aralık 2009 günü ağanın traktörleri, asker ve çevre köylerin korucuları eşliğinde toprağı sürmeye gelmiş. Köy halkı, genç-yaşlı, kadın-erkek sopalarla karşısına dikilmişler. Hepsinin hakkı var o toprakta.

"2003 yılında, Doğrudan Gelir Destegi için gittiğim Tarım İlçe Müdürlüğü'nde öğrendim baba-dan kalma evimin bile, tapuda bana ait olmadığını..." şeklinde anlatmaya başlıyor köylülerden biri...

Bismil'den Batman'a giderken, sağda, kış vakti çamur içinde yüzen evlerden kurulu köylerden sadece biri, Sinan. Köye gider gitmez "iki bin kişilik köyün tek sosyal tesisi" olarak tanımlayacakları köy kahvesinde alıyorduk soluğu. Kahvehanede, orta yaşlarda bir köy sakini, misafirperverliğin olağan gereklerini yaparak karşılıyor bizi. Söyleşi yapmak istediğimizi söyleyince çekingen davranıyor ama süreci anlatmaktan da geri durmuyor.

Öncelikle, son eylemi anlatmasını istiyoruz: 11 Aralık 2009 günü ağanın traktörleri, asker ve çevre köylerin korucuları eşliğinde toprağı sürmeye gelmiş. Köy halkı, genç-yaşlı, kadın-erkek sopalarla karşısına dikilmişler. Hepsinin hakkı var o toprakta. Ama nasıl ki, asıl hak sahiplerine sistemin reva gördüğü adalet, polis copu, asker dipçığı ve karakol nezarethanesiye, asıl hak sahibi köylülerin de

53'ü gözaltına alınmış.

Şimdilik, üç yıldır devam eden ve "güvenlik" gerekçesiyle Kadıköy-Hasanpaşa Adliyesi 4. Asliye Hukuk Mahkemesi'nde görülmekte olan davadan biraz ümitli sayılırlar. O nedenle, jandarmaya direnmiyorlar, ama "Ağanın toprağı sürmesi mi! Asla!" diyor bir başka köylü. "Altı yıldır izin vermiyoruz, bundan sonra da izin vermeyeceğiz" diyor, kararlılıkla. "Kendi toprağımızı süremiyorsak, başkasına hiç izin vermiyoruz. O traktörler gelsin, ancak hepimizin cesedini çiğner, öyle sürerler" diye ekliyor bir başkası.

Dava açıldıktan sonra, ağanın vekili geliyor görüşmeye. Davadan vazgeçmelerini, yarıcılığa rıza göstermelerini, yoksa hepsini sürecekte söyleyerek tehditler savuruyor. Ağanın aslında devletin kendisi olduğunun farkında olduklarını ifade eden biri, bu devletin vatan-dışı olarak hak talebinde bulunduğunu, devletin kendisine de aynı muameleyi göstermesi gerektiğini söylüyor.

Bir eylemlerinde, devlet bayrağı taşımalarının gerekçesini soruyoruz: Güler, "siyaset" yaptıklarını, ama son eylemlerinde bayrak taşımadıklarını söylüyorlar. Bazı çevrelerde, burasının bir korucu köyü olarak bilindiğini belirtep, aslını soruyoruz: Köyde tek koru-

cu varmış. O da, çevre köylerden birinde köy korucusu olarak kayıtlı imiş.

Köyün ağaları, eski ağanın torunları imiş. Yetmiş yıl kadar önce, buraya gelip yerleşen Abdulkadir Ağa, okur-yazar olması sayesinde, 1956 yılında köye kadaströ yapmaya gelen komisyonu evinde ağırlamış, sahte tutanaklarla ve çeşitli yollarla bütün köy arazisini çocukları üzerine yaptırmış. Sonrası bildik hikâye, zalim bir ağa, kendisine karşı çıkana etmedik zulüm bırakmayan bir hükümlü. Öyle ki, 1970 ortalarında, başkaldırmaya yeltenen bir adamın, köy meydanında hunharca katledildiği anlatılmaktadır.

Oysa rahatsız olmuş, kendisinin medyada "ağa" olarak anılmasından, Abdulkadir Ağa'nın torunları Cengiz ve Reşit Sinanlı kardeşler. "Ben İngiltere'de elektronik okudum. Kardeşim tekstil okudu. Ama hâlâ bizi ağa gibi gösteriyor medya. Medya köylüleri kızdırıyor. Biz köylülerin tüm kızdırılmasına rağmen sakın ve iyi niyetli davranıyoruz. Olay çıkmasına meydan vermiyoruz... Şimdiye kadar tarlaları işliyorlardı, yüzde 10'unu bile bize vermiyorlardı. İstemiyorduk da zaten. Yeter ki bu topraklar bizim kalsın, ama onlar sürsün. Bir karış toprak

vermeyiz. Niye verelim kardeşim. Senin toprağın olsaydı verir miydin? İşadamiyiz tabii ki şirketlerimiz var, o yatırımları da yapıyoruz" demişti, modern kıyafetler içindeki faşist feodal, Cengiz Sinanlı. Dayan Hava Taşımacılığı, Aytaç Çorap ve Romanya'da 12 tekstil mağazası, ABD'de marketler zincirinin sahibi aynı zamanda. (Evrensel, 18.10.2007)

"Bakmayın, soyadlarının Sinanlı olduğuna. Önceki soyadları Ayhanlı bunların. Demek ki, bugünleri düşünecek, değiştirmişler soyadlarını!" diyor bir köylü...

Daha önce Siirt'te gördükleri Başbakan, "feodaliteyi bitireceğim" demiş. İlkinde dört gün boyunca Ankara'da temaslarda bulunmuşlar, ikinci gittiklerinde 28 gün kalmışlardı. AKP'li Dengir Mir Fırat ile görüşmüşler. "10 bin dönüm toprak bir kişiye ait. Bu nasıl adalet!" diye dert yanımlar. Yandıklarıyla kalmışlar, nihayet Fırat'ın cevabı başka bir izahata hacet bırakmayacak kadar açıktır, çünkü "Ne yapalım yani! Benim de on binlerce dönüm toprağım var!"

"O halde devlet sizi oy alıyor, diye düşünüyor musunuz?" diyoruz. "Evet, oyalandıklarının farkındayız. Ama bakalım, bakarsınız, mahkeme lehimize sonuçlanır" yanıtını alıyoruz. "Ya olmazsa, o zaman ne yapacaksınız?" diyoruz, bu soruya yanıtları da; "Bilemiyoruz, ama kendi toprağımızdan, kendi hukumuzdan vazgeçmeyeceğiz!" oluyor.

(Amed YDG)

Bursa'nın Mustafa Kemal Paşa ilçesinde Bükköy Madencilik Turizm Anonim Şirketi'ne ait kömür ocağında 10 Aralık günü meydana gelen patlamada 19 maden emekçisi katledildi.

17 Aralık günü aralarında Partizan'ın da olduğu 15 devrimci ve ilerici kurum köye giderek ailelere ile görüştü ve bir açıklama yaptı. Ocağa 100 metre kala "Mustafa Kemalpaşa da 19 işçi katledildi! İşçi katliamına son!" pankartı açarak yürüyen kitle katledilen 19 maden işçisinin anısına saygı duruşu yapılarak ocağa 19 karanfil bırakıldı. Burada basın kısa bir açıklama yapıldı ve "Katil devlet hesap verecek", "İş kazası değil iş cinayeti" sloganları atıldı.

Açıklamadan sonra katliamda yaşamını yitiren beş maden işçisinin defnedildiği Bükköy'e gidildi. Madende çalışan işçi ve köylülerle görüşüldü. Biz de İşçi-Köylü gazetesi olarak maden ocağındaki çalışma koşullarını öğrenmeye çalıştık.

- Siz bu madende 4 yıl çalışmışsınız. Bize çalışma koşullarından söz eder misiniz?

Maden işçisi: Burada birçok olay oldu. Bir arkadaşımız dinamit patlatılmasından anlamadığı halde zorla bu işe verildi ve bir gözünü kaybetti. Kolunu, bacağına kaybeden arkadaşlarımız oldu. Bu 19 arkadaşımızın ölümü ihmaldir.

Maden işçilerinin katili

Ocakta havalandırma kanalı, tahliye ekibi ve gaz ölçümünün yapıldığı cihaz da yok. Biz hayati tehlikesi yüksek işin ağırlığı karşılığında aylık 600-700 lira maaş alıyorduk. O da istenilen miktarda kömür çıkartılırsa.

patron-ağa devleti!

Herhangi bir gaz ölçümü yapılmadan dinamit patlatıldı. Zaten gaz kokusu olduğu halde bu yapılmıştır. Ocakta havalandırma kanalı, tahliye ekibi ve gaz ölçümünün yapıldığı cihaz da yok.

Biz hayati tehlikesi yüksek işin ağırlığı karşılığında aylık 600-700 lira maaş alıyorduk. O da istenilen miktarda kömür çıkartılırsa. Üç kişinin günde 30 ton kömür çıkartması gerekiyor. Çıkarmadığımız zaman yevmiyemiz ke-

siliyordu. Her vardiyadan 240 ton, ayda 600 tonu geçkin kömür çıkartılıyordu. Tonu 220 bin liradan 1.5 trilyon ediyor. Tüm her şey dahil 250 milyar gideri var. Bunları niye anlatıyorum, çünkü bizim sırtımızdan bu kadar kazanan patron, her türlü sahtekârlığı yapıyor. Mesela burada yıllardır kömür çıkartılıyor ama arama adı altında rapor tutuluyordu vergi vermemek için.

Sonunda ölümler oldu

Abisi ile birlikte üç yakını kaybeden Ahmet ise yaşananları şöyle anlatıyor:

"Ben bu ocakta elektrikçi olarak çalışıyorum. O gün yeraltı çok sıcaktı. Bu da gaz olduğunun habercisiydi. Havalandırma sistemi olup olmadığını sordumuzda 'bir ara havalandırma sistemi varmış, ancak burada göçük meydana gelmiş, bu göçükten dolayı kapanmış' dediler. Tekrar yenilememişler. Ocağa inemediğimizde işten atılmakla tehdit ediyorduk. Yani ekme parası için bile ölüme gidiyorduk ve sonunda ölümler de oldu."

- Kontrol yok muydu?

- Kontrolde geliyordu müfettişler ama bizimle görüşüyorlardı, bize sormuyorlardı, yani işçiyi muhatap olmuyorlardı. Şirket yetkilileri ceplerine birkaç kuruş koyup gönderiyorlardı. Biz pratik deneyimimizle cihaz olmadan gazın nerden geldiğini nereye gittiğini biliyorduk. Ve bunu yetkililere söylüyorduk. Ama bizi dinleyen yoktu. Sözümlü dikkate alan yoktu. Yani açıkçası bizim başımıza en çok biling-sizlikle birlikte hak aramamızdan geldi. Diğer bir nedense yani aç kalmamak ihtiyaçlarını az da olsa karşılamak için zorunlu bir şeyleri göze alıyorduk.

Aynı kurumlar 18 Aralık günü de Osman-gazi Metro İstasyonu önünde aynı pankartı açarak sloganlarla Kent Meydanı'na yürüdü ve bir basın açıklaması okudu. (Bursa)

Yeraltından direniş sesleri geliyor

Yıllardır maaşların ve yemek paralarının zamanında ödenmesi için mücadele eden maden işçileri, son olarak 1 Ocak'ta Karadeniz Ereğli Kandilli Hema Kömür İşletmesi'nde çıkan yangının ardından yapılan açıklamalara tepki gösterdi. Çıkan yangını gerekçe gösteren şirket, bu sefer işçilerin zamanında ödenmeyen maaşlarından %20 kesinti yapacağını açıklamıştı. Bunun üzerine işçiler 14 Aralık günü 24.00-08.00 vardiyasında iş bırakarak 1 günlük grev gerçekleştirdi. Ödemesi yapılmayan 1 yıllık yemek paraları ile 2 aydır ödenmeyen maaşlarından yapılacak olan kesintiye karşı işçiler, maden ocağında iş durdurarak, şirkete uyarıda bulundu. Eylemde ayrıca Bursa-Mustafa Kemal Paşa'da yaşanan grizu patlamasında yaşamını yitiren işçiler anıldı. (H. Merkezi)

TUZLA TERSANESİ ÖLÜM MAKİNESİ!

Tersanelerdeki ağır çalışma koşulları ve taşeronlaştırma politikaları her zaman olduğu gibi yine ölümlere sebep oldu. Tersane işçileri hem düzenin çarkında hem de kendi çalıştıkları alanların ağır şartlarında ezilerek iş cinayetlerinin kurbanları olmaktan kurtulamıyorlar.

İşçiler bu boğucu koşullar altında sindirilmeye çalışılıyor ve yanbaşında arkadaşları ölen bir işçi bu ölüme duyarsız kalabiliyor. Çünkü işsiz kalma korkusu patronun zorbalıkla yaptığı tehditler işçinin gelecek kaygısını artırıyor. Bir işçi, arkadaşının ölümünü bile sorgulayamıyor. Çalışma şartlarındaki rahatsızlığı dile getiremiyor. Sistem de bunca ölümlerin olduğu tersaneleri, hiçbir şekilde gündeme getiriyor ve işçilerin ölümlerini sıradanlaştırıyor. Tersane patronları kriz bahanesiyle şirketlerdeki yolsuzluklarını kârlarına kâr katma amacıyla artırıp sağlık ve yaşam koşullarını görmezden gelerek şirketleri taşeronlaştırıp işçi cinayetlerini artırarak ölümlere hız katıyor.

Tam da sistemin "artık tersanelerde ölümler azaldı, önlem alıyoruz" diyerek naralar attığı bugünlerde yine iş cinayetlerine bir yenisi daha eklendi. 6 Aralık günü GEMTİŞ Tersanesinde taşeronluk yapan Huzur Gemi isimli taşeron firmada çalışan Ercan Sancar, tamir gemisinin ambar kapağı arasına sıkışarak feci şekilde can verdi. Üç çocuk babası olan Ercan Sancar'la birlikte tersanelerde iş cinayeti sayısı 130 oldu.

Bu cinayetlere karşı tersane işçileri sessiz kalmayacaklarını belirterek DISK'e bağlı Limter-İş Sendikası öncülüğünde 8 Aralık günü Tuzla Tersanesi'nde bir basın açıklaması düzenledi. Yapılan açıklamada; "Başbakan Tayyip Erdoğan 2008 yılının Temmuz ayında tersane patronlarını kast ederek 'bir işçi dahi yaşamını yitirirse canınızı yakarım' demişti. O günden bu güne 28 arkadaşımız iş cinayetine kurban gitti. Ancak başbakan hala tek bir patronun canını yakmış değil!" denildi.

(Kartal)

En temel hakkımız olan sağlığı bile peşkeş çekmekten geri kalmayan egemenler, "parası olmayanın yaşamının bir anlamı yok" diyorlar. Devlet hastanelerini adeta birer fabrikaya dönüştüren, insanların sağlığını hiçe sayan, "parası olmayanın tedavi hakkı yok" diyen egemenler, vatandaşları özel hastanelere yönlendirmiş, sağlık hizmetini patronların eline bırakmıştır.

Son olarak özel hastanelerin SGK'lı hastalardan aldığı fark ücretinin tavan oranı %30'dan %70'e çıkarıldı. Uzun süredir özel hastanelerin patronları ile Sağlık Bakanlığı arasında devam eden "fark ücreti" oranının yükseltilmesi çalışmaları sonucunda Sağlık Bakanlığı fark ücretlerinin %30'dan %70'e çıkarılmasına karar verdi. Sağlık Bakanlığı'nın talebi doğrultusunda alınan karar, Bakanlar Kurulu'nun onayıyla da 8 Aralık'ta resmi gazetede yayınlanarak

SAĞLIKTA SÖMÜRÜYE DEVAM!

SGK'LILARDAN ALINAN "FARK ÜCRETİ" %30'DAN %70'E ÇIKARILDI!

yürürlüğe girdi.

Buna göre, kamu idaresi sağlık hizmeti sunucuları dışındaki vakıf üniversiteleri dâhil Sosyal Güvenlik Kurumu tarafından belirlenen; hizmet kalite standardı, hasta hakları, hasta ve çalışan güvenliği, hastane dilim endeksi, hastane kapasitesi, çalışan hakları ve hukuki sorumluluklar gibi ölçütlere göre sınıflandırılan sözleşmeli sağlık hizmetleri sunucuları, sağlık hizmetlerinin bedelinin %70'i oranında fark ücreti alabilecek. Bununla beraber özel hastaneye giden SGK'lular 100 TL'nin üzerinde bir bedel ödemek zorunda kalacak.

Daha önce çıkarılan SSGS yasasını savunurken Başbakan Erdoğan'ın sosyal güvenlik ve sağlık politikaları "pazarlanabilir", "rekabet edilebilir" söylemi aslında gelecek dönemdeki sağlık hizmetlerinin paralı hale getirilmesi, hastanelerin, sağlık ocaklarının özelleştirilmesi demektir. Bunun akabinde vatandaşları özel hastanelere yönlendiren egemenler özel hastaneleri sıcak

bir yuva olarak göstermeye çalışmış, şimdiden yapmaya başladığı hastanelerin özelleştirilmesi vatandaşları kendince hazırlamaya çalışmıştır. Ama sağlıkta olduğu gibi bu olayda da masal bitmiş, gerçekler açığa çıkmaya başlamıştır.

(İzmir)

Sabiha Gökçen'de direniş devam!

Direnşte olan Sabiha Gökçen Havaalanı işçileri, direnişlerini kararlılıkla sürdürüyorlar. İşçi-Köylü gazetesi olarak biz de son gelişmelerle ilgili bilgi almak amacıyla direnişteki işçilerden Adnan Ali görüştük. 21 Aralık'ta gerçekleşecek mahkemeye hazırlanmalarını söyleyen Adnan Ali haklarını alana kadar direnişe kararlılıkla devam edeceklerini dile getirdi. (Kartal)

TC; imha, inkar ve asimilasyona “oy birliği” ile devam dedi!

Abdullah Gül'ün “iyi şeyler olacak” sözleri ve devamında devletin farklı makamlarında benzer sözlerin yükseldiği ama pratik olarak hemen hemen hiçbir icraatın olmadığı, “Demokratik Açılım”ın durgun bir seyir izlediği bir dönemde Ulusal Hareket'in Kandil, Maxmur ve yurtdışından olmak üzere Türkiye'ye giriş hamlesi devletin gerçek yüzünün bir kez görülmesine vesile oldu denilebilir. Safsata dan öteye gitmeyen söylemler ve birkaç tane göstermelik girişimlerine (TRT Şeş, üniversitelerde Kürdoloji bölümü, Abdullah Gül ve Erdoğan'ın Kürt edebiyatçıları ve birkaç yerleşim yerinin Kürtçe isimlerini nutuklarında kullanması vs.) devam ederken sekizi gerilla, yirmi altısı Maxmur'dan olmak üzere toplam 34 kişinin karşılanması ve kamuoyundaki etkisi devletin gerçek yüzünün açığa çıkmasına yetmişti. Silahlı mücadeleyi tasfiye niyeti olan ege-menler gerillanın silahsız halinden bile rahatsız olmuşlardır.

Kandil'den ve Maxmur'dan gelenlerin kuzu kuzu ana-baba ocağına gideceği beklentisi içerisindeki devlet, Kürt halkının coşkulu karşılamaları ve sahiplenişinden rahatsızlıklarını “iyi niyeti suüstimal” olarak değerlendirerek, her an elinde değiştirdiği ikiliden biri olan sopayı eline tekrar almıştır.

“Tek dil, tek bayrak, tek millet, tek

vatan” ırkçı sloganı eşliğinde “Milli Birlik ve Kardeşlik Projesi” ismi ile süre giden açılım projesi İzmir'de DTP konvoyuna saldırı ile farklı bir sürece evrılmıştir. Topyekün saldırının başlangıç fişegi olan bu olay ile birlikte her zaman bir kenarda tutulan milliyetçilik ön saflara çekilmiştir. Öte yandan Öcalan'ın İmralı Hapishanesi'ndeki süre giden tecrit koşullarının artırılması da bu süreçte protesto edilen bir başlığı oluşturmaktadır. Ateşkes süresi boyunca 80 kadar gerillanın katledilmesine karşın Tokat'ta 7 askerini yaşamını yitirmesi başlatılan saldırılara iyi bir basamak olarak kullanılmıştır. Ve devamında Kürt ulusuna yönelik saldırılar artmıştır. 300-500 kişiyi geçmeyen örgütlü faşistlerin yer aldığı bu saldırılar devlet eli ile basında da işlenerek halk-vatandaş hassasiyeti imajı da iyi bir şekilde işlenmiştir işlenmektedir. Her zaman olduğu gibi saldırıların elini kolunu sallayarak dolaşırken saldırıya uğrayanlar ise gözaltına alınıp birçokları da tutuklanmıştır.

20 Kasım-16 Aralık tarihleri arasında 1562 kişi gözaltına alınmış ve 363 kişi de tutuklanmıştır. Ayrıca Diyarbakır'da Aydın Erdem polis kurşunu ile vurulurken, Muş'ta JITEM ile ilişkili olan gönüllü korucu ve suç dosyası kabarık “esnaf” halka ateş açmış ve 2 kişinin ölümüne yol açmıştır. Bütün bu saldırılar

yaşanırken Abdullah Gül'ün “gerekler yapılacaktır” sözleri çok yabancı gelmezken, Beşir Atalay'ın kamuoyu ile dalga geçmesine “demokratikleşme süreci” söylemi ise kendi cephelerinden oldukça anlamlı olsa gerek.

Bütün bu saldırılar yaşanırken parti kapatmaları ile sicili bayağı kabarık TC, DTP'yi “Devletin bağımsızlığına, ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğüne aykırılık olduğu” gerekçesi ile kapatarak parti kapatma hanesine bir artı daha ekledi.

Silahlı mücadeleyi tasfiye etmeye çalışan TC'nin, bir yandan “ovada” siyaset yapılmasını salık verirken DTP'yi kapatması gayet anlamlı olmuştur. “Büyük titizlik ile” inceleyerek DTP'yi kapatan TC, DTP üyesi olmayan Leyla Zana'nın sözlerini de kapatma gerekçeleri arasında saymıştır! Ahmet Türk ve Aysel Tuğluk'un aralarında bulunduğu 37 kişiyi de 5 yıl siyaset yasağı verilmiştir. Öcalan'ın açılım tartışmalarında ifade ettiği “sorunun çözümünde beni muhatap almıyorsanız Kandil'i muhatap alın, onu da muhatap almıyorsanız DTP'yi muhatap alın...” söylemine TC İmralı' da tecridi ağırlaştırarak, gerillaya yönelik operasyonların artırarak kendinden beklenen cevabı verirken son olarak da DTP'nin kapatılması ile Kürt sorununu nasıl çözmek istediğini bir nevi göstermiş oldu.

Devletin tasfiye amacının defşire olduğu pratikler sonrası tek bir yiv ve setten çıkmışçasına açıklamalar birbirini izlemektedir. İlk olarak savaş gemisinden tehditkâr bir açıklama yapan Başbuğ “siyasilere, akademisyenlere ve medyaya bulunduğunuz yer doğru değil” derken ayrıca süreçten rahatsız olduklarını ve operasyonların aralıksız süreceği mesajını verdi. Daha sonra kameraların karşısına çıkan “Demokratik Açılım”ın koordinatörü BeşirAtalay, “esas ve birinci amaçlarının PKK'nin ortadan kaldırılması” olduğunu ifade etti.

Hemen ardından Erdoğan Konya'dan Başbuğ ve Atalay'ı tamamlayarak “PKK ile toplu mücadele edeceğiz” dedi. Aynı zamanda kendisinin muhalefet tarafından anlaşılmasından dert yanarak da gerçek niyetlerini teşhir edercesine “İşte biz diyoruz ki farklı adım ve yollar ile bu işi çözmemiz lazım. Bizim yaptığımız terör ile topyekün mücadeledir. Onun için diyoruz ki, bu işin diplomasi ayağı var. Bu işin kültürel ayağı var. Bu işin psikolojik, sosyal boyutu var” açıklamasını yaptı.

Bir yılı daha geride bırakmaya hazırlandığımız şu günlerde, sene başında sarf edilen “fırsat yılı”, “iyi şeyler olacak” söylemlerinin ardında yatanları pratikte yaşamış olduk. TC'nin Kürt ulusuna yönelik saldırılarının bir halkası

olan DTP'nin kapatılması da bizlere bir kez daha göstermiştir ki TC imha, inkâr ve asimilasyon politikasında bütün kurum ve kuruluşları ile “oy birliği” içerisindeydi.

Faşist saldırılar özgürlüğe yöneliktir!

DTP'nin kapatılmasını İstanbul'da protesto eden kitleye yönelik Dolapdere'de, iki kişinin para karşılığında kitenin üzerine ateş açılmasına ve polis kurşunu ile yaralanan bir DTP üyesinin tutuklanmasına tepki göstermek amacıyla bir eylem düzenlendi. Eylemde, aralarında Partizan'ın da bulunduğu kurumlar, saldırılara karşı her milliyetten ve inançtan emekçileri mücadeleye çağırdı. (İstanbul)

Dersim '38 katliamıdır! Hesap soralım!

Binlerce Dersimli 13 Aralık günü CHP Genel Başkan Yardımcısı Onur Öymen'in 10 Kasım günü Meclis'te yaptığı, Dersim'de yaşanan katliam ve vahşeti savunan konuşmalarını protesto etmek amacıyla Kadıköy'de buluştu.

Tunceli Dernekleri Federasyonu tarafından örgütlenen ve çok sayıda devrimci ve ilerici kurumun da destek verdiği miting “Dersim '38 katliamıdır. Arşivler açılсын, hesap verilsin” sloganı ekseninde gerçekleştirildi.

Türkiye'nin birçok yerinden gelen Dersimliler, sabah saatlerinde Kadıköy Tepe Natulius önünde toplandı. Sağanak yağmura ve fırtına rağmen yürüyüşe geçen kitle '38'de yaşananların bir katliam olduğunu haykırarak arşivlerin açılmasını ve sorumlulardan bir an önce hesap sorulmasını istedi. “Dersim ismi iade edilsin” pankartı arkasında yürüyüşe geçen kitle “Dersim faşizme mezar olacak”, “Dersim darda, Munzur isyanında” sloganlarını haykırdı. CHP'li Onur Öymen'in Hitler'e benzetildiği çok sayıda döviz taşıyan kitle “CHP Nalet Şeroto” ve “Faşist CHP Dersim'den defol” sloganlarını da attı.

Seyit Rıza'nın mezar yerinin ve belgelerin kamuoyuna açıklanmasını isteyen Dersimliler yanı sıra Munzur suyu üzerinde yapımı süren baraj inşaatlarının durdurulmasını ve kır bekliliği adı altında yürürlüğe sokulmak istenen koruculuğun kaldırılmasını istedi.

Kitlenin alana girmesi ile birlikte saygı duruşu gerçekleştirildi. TUDEF adına konuşan Genel Başkan Özkant Tacer; yaşanan katliamın tüm boyutları ile ortaya çıkarılabilmesi için arşivlerin açılmasını, sorumluların hesap vermesini ve Dersim isminin iade edilmesini gerektiğini söyleyerek, Onur Öymen'in açıklamaları ile birlikte CHP'nin ırkçı yaklaşımını bir kez daha ortaya koyduğunu dile getirdi. Mitingde DTP Dersim milletvekili Şerafettin Halis de söz aldı.

“Dersim katliamının sorumlusu faşist Kemalist diktatörlüktür. Hesap soralım!” pankartı ile mitingdeki yerini alan Partizan kitle “Dersim'in katili patron ağa devleti”, “Dersim onurdur onuruna sahip çık” sloganlarını sık sık haykırdı. Yürüyüş güzergâhı boyunca Partizan imzalı yazılama ve ozaltilerin yoğun bir şekilde yapıldığı dikkat çekti. Ayrıca TKP/ML TIKKO ve TMLGB yazılmalarının da yapıldığı görüldü.

Partizan pankartı arkasında yürüyen Munzur Kültür Derneği, Gemlik Tuncelililer Derneği, Başakşehir Tuncelililer Derneği, Köy Dernekleri, Munzur Kültür Derneği ve Munzur Çevre Derneği de oldukça coşkulu ve kitleseldi.

Miting yapılan konuşmalar ve söylenen türkülerle sona erdi. Seyit Rıza'nın torunu Rüstem Polat da dedesinin resimleri ile mitinge katılanlar arasındaydı. Miting kötü hava koşullarına rağmen coşkuluydu. (İstanbul)

Kürt ulusunun demokratik mevizelerin den biri olan DTP'nin kapatılması 20 Aralık günü İstanbul da yapılan yürüyüşle protesto edildi. Demokrasi İçin Birlik Hareketi, Partizan, Özgür Demokratik Alevi Hareketi, Bin Umud Dayanışma Koordinasyonu ve

Kürt ulusunun öfkesi dinmeyecek

ESP-G tarafından düzenlenen eylem saat 14.00'de Taksim tramvay durağına doğru yapılan yürüyüş ile başladı. “Operasyonlar, faşist saldırılar, DTP'nin kapatılması boşa

çıkacak, halkların kardeşliği işçilerin birliği kazanacak” yazılı pankartın açıldığı eylemde sıklıkla “Faşist Öymen hesap verecek”, “Faşizme karşı omuz omuza” vb. sloganlar atıldı. Yü-

rüyüş Galatasaray Lisesi önünde sona erdi. Burada kitle adına basın metnini Tuncay Yılmaz okudu. Yılmaz kapatma davasının sadece Kürtlere değil tüm ezilenlere verilmek istenen bir gözda-

ğı olduğunu vurgulayarak, DTP'yi kapatanların DTP temsilcilerine siyaset yasağı getirenlerin Kürtlerin öfkesinin engellemeyeceklerini belirtti. Eyleme BDSP, Mücadele Birliği platformu ve EMEP de destek verdi. (İstanbul)

Birçok ilde DTP'ye yönelik yapılan saldırılarına yenileri ekleniyor

Mersin'de DTP Yenişehir İlçe Başkanlığı binasına cam şişeler atılarak saldırıda bulunuldu. Saldırının ardından haberi alan birçok kişi ve kurum DTP'ye destek ziyaretlerinde bulunurken, saldırıya yönelik bir açıklama yapan DTP Yenişehir İlçe Başkanı Abdullah Sayılğan, saldırıların bir merkezden yönetildiğini ve saldırının değil arkasındaki zihniyetin önemli olduğunu belirterek mücadeleden vazgeçmeyeceklerini

söyledi.

7 Aralık Pazartesi günü saat 20.00 sıralarında da Antep DTP il binasına molotoflu saldırı oldu. Bu saldırıya protesto etmek için DTP basın açıklaması yaptı. Çeşitli kitle örgütlerinin de desteklediği basın açıklamasında; AKP'nin samimiyetsiz olduğu ve esas amacının ulusal hareketin tasfiyesi olduğu belirtildi. (Mersin ve Antep İK okurları)

Aydın Erdem

Mersin ve Antep'te anıldı

* Mersin Üniversitesi'nde, Dicle Üniversitesi öğrencisi Aydın Erdem'in polis tarafından katledilmesi ve DTP'nin kapatılmasını protesto etmek amacıyla bir basın açıklaması ve ders boykotu gerçekleştirildi.

“Şehiden azadiye namirin” yazılı pankartın arkasında yürüyüşe geçen yaklaşık 200 kişi, “Ey şehid reya te reya me ye”, “Hepimiz Kürt'üz, hepimiz DTP'liyiz” ve “Faşizme karşı, omuz omuza” sloganlarını atarak Cumhuriyet Meydanı'na geldi. Burada yapılan saygı duruşunun ardından basın metni okundu ve yapılan oturma eylemiyle açıklama

“Kürt halkına özgürlük!”

Ezilen Kürt ulusunun yıllardır özgürlük ve hak alma mücadelesini engellemeye çalışan devlet, şimdi de “Demokratik Açılım” şiarıyla Kürt Ulusal Hareketi'ni tasfiye etmek için kolları sıvamış durumda.

İkiyüzlülüğünden taviz vermeyen TC devleti geçtiğimiz günlerde DTP'yi kapatarak Kürt ulusunun yasal haklarını gasp etmiştir. Bizler bu haksızlığa karşı

son buldu.

Basın açıklamasından birkaç gün sonra, Mersin Üniversitesi'ne bağlı öğrenci yurdunda faşistlerin, devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilerin odalarını basarak öğrencilere saldırdığı ve yaşanan olayların ardından saldırıya uğrayan ve olay günü orada dahi bulunmayan birkaç öğrencinin de aralarında bulunduğu 30 kişiye üniversite tarafından soruşturma açıldığı öğrenildi. (Mersin)

* Aydın Erdem'i anmak ve faşist saldırıyı kınamak için YDG-M tarafından bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasına YDG, Genç-Sen ve DGH da destek verdi. Kısa bir yürüyüş yapıldıktan sonra basın açıklaması okundu. (Antep YDG)

14 Aralık Pazartesi günü Sarıgazi Mehmetçik Lisesi'nde YDG ve YDG-M olarak okul çıkışında bir yürüyüş düzenledik. Cemevi'ne kadar süren yürüyüşte sık sık “DTP'ye uzanan eller kırılсын”, “Biji bratiya gelan”, “Yaşasın devrimci dayanışma” sloganları atıldı.

Polis siren çalarak kitleyi taciz etmeye çalışsa da başarılı olamadı ve eylem alkış ve zılgıtlarla sonlandırıldı. (Sarigazi YDG)

ATİK Paris ve Duisburg'ta Kürt “Açılımı”nı tartıştı

ATİK tarafından “İmha ve inkarın son: Kürt ulusuna tam hak eşitliği” şiarıyla düzenlenen paneller serisinde son iki panel Paris ve Duisburg'ta gerçekleştirildi. DTP'nin kapatılmasından kaynaklı panele katılmayan Selahattin Demirtaş, etkinliğe telefonla bağlandı.

Demirtaş telefon konuşmasında “Açılım” politikalarının iyi niyetli olmadığını ve tasfiyeye amaçladığını, Kürt ulusunu yok saymaya devamda karar verildiğini bugün Anayasa Mahkemesi'nin DTP hakkında verdiği kapatma kararıyla bir daha gördük. Kapatma kararı bizi demokratik mücade-

lemizden alıkoymaz. Kürt halkı bütün gücüyle direnmeye ve mücadeleye devam edecektir” dedi.

Haluk Gerger ise Kürt halkına yapılan saldırılardan bahsederek şunları söyledi: “Bugün açılım yerine deyim yerindeyse kapanımı konuşacağız. DTP'yi 11 oyla kapatan Anayasa Mahkemesi Türkiye'de bir ulusu yok sayma konusunda tam mutabakat sağlamış. Adalete dağıtması gereken mahkemeler zulüm dağıtıyor, bilim dağıtmayı gereken üniversiteler milliyetçilik dağıtıyor, objektif haber sunması gereken medya ve basın faşizmin tetikçiliğini ve

kişkırtıcılığını yapıyor. Türkiye geleceğini kaybediyor.”

ATİK Başkanı Kürt milletine ve diğer azınlıklara karşı uygulanan katliam ve zulüm tarihi olduğunu belirtti ve son olarak tüm ilerici-cileri ve her milliyetten halkı Kürt ulusunun haklı mücadelesine destek vermeye çağırıldı.

Paris'te yapılan panelde Yaşanacak Dünya, AvEG-KON ve ADHK adına kurum temsilcileri 10'ar dakikalık konuşmalar yaparak görüşlerini sundular, dinleyiciler de panelistlere çeşitli sorular yöneltti.

CEYLAN ÖLÜMÜ HAK ETMİŞ!

Ceylan Önkol'un Diyarbakır Lice'de katledilmesinin ardından birçok şey yazıldı, çizildi, konuşuldu ama Ceylan'ın bu ölümü “hak edebileceği” kimsenin aklına gelmezdi.

Ancak yaşanan katliam ile ilgili Abalı Jandarma Karakol Komutanı bir astsubay tarafından hazırlanan fezleke, Ceylan'ın ölümü hak ettiğini açık

açık söylemeye de içerdiği ithamlar ile “o ölümü hak etti” diyerek bunu da yapıyor. Bu fezleke de çarpıcı ifadeler ve iddialar yer alıyor. Öyle ki, Ceylan'ın öldürüldüğü yerin “terör örgütü mensuplarıncı” sıkça kullanılması, bölgede köy ve mezraların “teröre müzahir insanlardan” oluştuğunun bilindiği, patlamanın olduğu yer ve civarındaki arazide geçmiş yıllarda mayın ve el yapımı patlayıcı düzenekleri bulunduğu ve yerinde imha edildiği belirtiliyor ve de Ceylan'ın havadan gelen değil yerden patlayan bir cisimle yaşamını yitirdiği söyleniyor.

Tüm bunların dışında hazırlanan fezleke insanın kanını donduran bir belirleme daha yer alıyor. Bölge insanının eğiliminin her türlü konuyu terör olayı olarak istismar etme ve devletten her halükarda tazminat ve para almaya çalışma yönü olduğu belirtilen fezleke açıkça diyor ki; “Ceylan'ın yakınları devletten para almak için yalan söylüyor”.

Hazırlanan fezlekenin kanaati ise Ceylan'ın ölümünün PKK'nin hazırladığı madde veya malzemenin bilinçli veya istem dışı patlaması sonucu gerçekleştiği yönünde. (İzmir)

Duisburg'ta da yine soru ve cevapların ardından panel sona erdi.

Ulm'de DTP'nin kapatılmasını karşı basın açıklaması

Kürt ulusuna yönelik inkar ve tasfiye saldırılarının her geçen gün boyutlandırıldığı ve DTP'nin kapatılmasıyla üst seviyeye çıkartılan kuşatmaya karşı 13 Aralık günü Ulm'de bir basın açıklaması düzenlendi. Açıklama, ATIF-Ulm, AGIF-Ulm ve Kürdistan Enformasyon Merkezi tarafından yapıldı. Basın açıklaması Ulm çarşı merkezinde gerçekleşti.

ATIF kitesinin federasyon bayraklarıyla katıldığı açıklama, sloganlarla bitirildi. (ATİK Haber Merkezi)

İnsan haklarında Türkiye gerçeği

Egemenler, İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin, Birleşmiş Milletler (BM) tarafından 10 Kasım 1948'de kabul edilmesinin ardından geçen 61 yıl boyunca, insan hakları konusunda gelişme sağlamak şöyle dursun, elde edilen hakları da eline geçen her fırsatta çiğnemmiştir.

İnsan hakları savunucuları, bu bildirgenin kabul edildiği haftayı (10-17 Aralık) "**İnsan Hakları ve Demokrasi Haftası**" olarak ilan ettiler. Bu yıl da hafta çerçevesinde, ülkenin birçok yerinde çeşitli eylemler yapıldı; insan haklarını çiğneme konusunda dosyası kabarık olan TC'nin başta hapishanelerdeki tutumu, gözaltında işkence vakaları ve de Kürt ulusuna yönelik imha ve inkâr politikaları protesto edildi.

IHD ve Türkiye İnsan Hakları Vakfı'nın (TIHV) **10 Aralık Perşembe** günü birçok ilde yaptığı basın açıklaması ve açıkladığı eylem takvimi ile başlayan hafta, birçok yerde yapılan protestolarla sürdü.

Türkiye'de yaşanan ihlallerdeki artışa dikkat çekilen eylemlerin ilki olan 10 Aralık'ta, İzmir'de gerçekleştirilecek yürüyüş; öncesinde satırlı iki kişinin IHD Şubesi'ni basması nedeniyle iptal edildi, ancak 12 Aralık'ta basın açıklaması ile bu olay protesto edildi.

İstanbul'da da basın açıklaması ile başlayan eylem sürecinde, ilk olarak Avrupa ve Akdeniz

Bölgeleri Cebri Kaybedilmeye Karşı Federasyon (FEMED), YAKAY-DER ve IHD ortaklaşa 2 günlük kayıp aileleri buluşma sempozyumu düzenledi. Sempozyumda Türkiye'nin faili meçhul ve kayıpların en çok yaşandığı yer olduğu belirtildi.

12 Aralık'ta yine IHD ve TIHV tarafından düzenlenen "İnsan Hakları Panoraması" adlı etkinlikte; işkence, cezaevleri, Kürt sorunu, cinsel kimlik, çalışma yaşamı, çocuk hakları, farklı etnik kimlikler, gözetimdeki kayıplar, mülteci ve kadın sorunları gibi çok sayıda ihlaller tartışıldı.

13 Aralık'ta, kaybedilenler ve faili meçhul cinayete kurban gidenler ile ilgili Taksim Tramvay Durağı'nda toplanan IHD'liler, "**Kayıplarımızı unutmayaacağız, vazgeçmeyeceğiz!**" şiarıyla bir yürüyüş düzenlediler. IHD, 14 Aralık'ta İstiklal Caddesi'nde İnsan Hakları Evrensel Beyanname'sini dağıttı. 15 Aralık'ta İstiklal Caddesi'nde hasta tutsakların isimleri ve giydikleri beyaz önlükle, serbest bırakılmaları için zincirli yürüyüş düzenlendi. 16 Aralık'taki "Dersim '38" belgeseli (Çayan Demirel) gösterildi ve son olarak da **17 Aralık'ta gerçekleştirilen açıklama ile hafta sonlandırıldı.**

Bingöl, Diyarbakır, Hakkâri, Ankara, Balıkesir ve Muğla'da da basın açıklamaları yapıldı.

İzmir

17 Aralık günü Konak Sümerbank önünde bir oturma eylemi ve ardından basın açıklaması yapıldı. Açıklamayı IHD İzmir şubesi adına **Ahmet Alagöz** yaptı.

Yapılan açıklamada bir insanın en temel hakkı olan yaşam hakkının ihlal edilmesi yüzünden 4 kişinin bu hafta içerisinde yaşamını yitirdiğine değinildi.

Hapishaneler kanayan yara

Açıklamada özel olarak hapishanelerdeki tecrit koşullarına da değinildi. Hapishanelerin insani her şeyden arındırıldığı belirtilen açıklamada "başta hasta tutsaklar olmak üzere tüm tutsakların infaz koşulları gözden geçirilmelidir" çağrısı yinelenildi.

Alagöz bir yıl içerisinde çocuk haklarının TMY kapsamında tutuklanan, eğitim, güvenli bir ortamda barınma ve yaşama hakları ellerinden alınan çocuklar ile birlikte ayaklar altına alındığına dikkat çekti. Ve bir kez daha TMY'nin kaldırılmasını talep etti. Yine bu hafta içerisinde eşi tarafından kulağı kesilmesine rağmen tekrar eşine teslim edilen bir kadının yaşadıklarının kadın hakları konusunda nereden olduğumuzu bizlere gösterdiğini söyledi.

Antakya

Hatay Antakya'da yapılan basın açıklamasında da "üzülerek belirtmek isteriz ki aradan geçen 61 yıla karşın, dünyada Evrensel Bildirge'de yer alan hak ve özgürlüklere dayalı uluslararası bir düzen oluşturulmamıştır" denildi. Basın metnini Adnan Eryılmaz'ın okuduğu eylem kötü hava koşulları nedeniyle IHD binasında yapılmış ve de Partizan da katılarak destek vermiştir.

(Antakya İK okurları)

Gazi Mahallesi'nde de faşist saldırı

Linç saldırılarının son örneği **4 Aralık'ta Gaziosmanpaşa'da** yaşandı. Anket firmasında çalışan gençlere devlet eliyle organize edilen 20 kişilik sivil faşistler saldırı. Saldırıda **Sedat Kula** ve **Burhan İlgün** ve olaya müdahale etmeye çalışan bir kişi ağır yaralanırken Proleterce Devrimci Duruş dergisi okuru ve anket firması çalışanı **Enver Alpaşar**, olayları teşhir ettiği için polis tarafından gözaltına alındı. Keyfi bir şekilde bir gün gözaltında tutuldu ve tehditlere maruz kaldı. Saldırıda uğrayanların anlatımları da gösteriyor ki, saldırı organize. Kula'yı isimyle çağırın ve arkadan saldırınlar, onu

okuldan beri izlemeleri, sivil polislerin aynı gün içinde iki kez gelip kontrol etmesi ve olay esnasında hiç görünmemeleri, ayrıca esnaf ve halkın anlatımları bunu doğruluyor.

Biz yaşanan bu saldırıyı teşhir etmek amaçlı **6 Aralık'ta** saat 12.00'de GOP Meydanı'nda bir basın açıklaması yaptık. Açıklama esnasında "**Baskılar bizi yıldırılmaz**", "Faşizme karşı omuz omuza", "**Yaşasın halkların kardeşliği**" sloganları atıldı. Basın açıklamasına **Partizan, PDD, BDP** ve birçok demokratik kitle örgütü destek verdi.

(Gazi Mahallesi İK okurları)

Erzincan'da polis terörü devam ediyor!

Geçen hafta Erzincan Meslek Yüksekokulu'nda kadın arkadaşlarımızın faşistler tarafından saldırıya uğraması, aynı gün içinde iki erkek arkadaşın okulda saldırıya uğraması üzerine bir araya gelen yaklaşık 400 kişilik kitle bir eylem yaptı. 3 gün sonra tekrar bir araya gelen kitle bir eylem daha yaptı. Erzincan Cumhuriyet Mahallesi Cemevi etrafında toplanan kitle "**Erzincan faşizme mezar olacak**", "**Faşizme karşı omuz omuza**" sloganları attı. Daha sonra polisle arbede yaşanması sonucu dağıldı. Eylemin ardından bir değerlendirme toplantısı yapıldı ve bu saldırılara en iyi nasıl cevap verilebileceği tartışıldı. Bu toplantılar sonucunda daha etkili eylemler yapma kararı alındı.

Panel sonrası taciz

19 Aralık katliamını protesto amacıyla 19 Aralık Cumartesi günü Gençlik Derneği tarafından bir panel düzenledi. Bizler de **Erzincan YDG** olarak paneli dinlemeye gittik. Çıkışta polis bize kimlik sordu ve tavrı gösterdik. Bu tavırdan sonra polis, orada bulunan devrimci ve demokratları tartaklamaya başladı. Atılan "**İnsanlık onuru işkenceyi yenecek**", "**Baskılar bizi yıldırılmaz**" sloganlarından sonra bazı kişileri gözaltına almaya çalışan polis, kitlenin gösterdiği güçlü tepkiden dolayı alınanları bıraktı.

(Erzincan YDG)

Gazetemiz kurumu tehlikeye sokuyor, yasadışı örgütü övüyor ve müstehcen!

F Tipi hapishanelerde tutsakların dış dünya ile bağını kesmeyi ve bu şekilde onları teslim almayı planlayan devletin saldırıları sürüyor. Gazetemiz İşçi köylü'nün birçok sayısı toplatması olmadığı halde keyfi biçimde engellenmekte ve tutsaklara verilmemektedir. İşte Tekirdağ 2 Nolu F tipi Hapishane'de tutsak Partizanlara verilmeyen 13-22 Aralık tarihli sayımızın verilmeme nedeni;

... "Bahse konu olan (...) İşçi köylü adlı gazetenin 9. sayfasında "Parıldayan Karşılama" başlıklı yazıda "gerillaya bir katılımın daha gerçekleşmesi rahatıyla geri dönen yoldaş, gerillalara teslim ettiği yoldaşın ..." devam eden yazılarda yasadışı silahlı terör örgütüne sempattan ve militan kazandırma gayreti içinde oldukları, terör örgütünün 8. Konferans kararlarını bölge halkına yayma gayreti içinde oldukları, 11. sayfasında "bir gün ama mutlaka" devam eden yazıda terör örgütüne katılımı teşvik etmek amacıyla bir militanın örgüte katılmak amacıyla dağa çıkışını kahramanlık hikayesi gibi anlatmaya çalışıldığı, terör örgütünü övücü ifadelerle yer verildiği.

(...) 5275 sayılı ceza ve infaz tedbirlerinin infazı hakkındaki kanunun 62. maddesinin 3. bendinde belirtilen kurum güvenliğini tehlikeye düşüren veya müstehcen haber, yazı, fotoğraf ve yorumları kapsayan hiçbir yayının hükümlüye verilmeyeceği belirtildiğinden

Anılan kitapların ilgililere verilmemesine (...) oy birliği ile karar verilmiştir." (H. Merkezi)

Sincan F Tipi Hapishane Nazi kampı gibi!

Sincan Kadın Hapishanesi'nde koşullar Nazi kamplarını aratmıyor.

Bayram görüşü için hapishaneye giden aileler yaptıkları bir basın açıklaması ile buradaki hak ihlallerine dikkat çekti. **Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri** tarafından düzenlenen basın toplantısı **11 Aralık** günü IHD İstanbul Şubesinde gerçekleştirildi.

Basın toplantısında PŞTA adına okunan açıklamada hapishanelerde hak ihlallerinin sürdüğü ve devletin devrimci ve komünist tutsakları teslim almak istediği vurgulandı. Ardından söz alan TKP/ML Dava tutsağı **Fadime Özkan**'ın abisi **Ercan Özkan**, bayram görüşü sırasında hapishanenin keyfi uygulamaları ile karşıya karşıya kaldığını söyledi. X-ray cihazının uyarı vermesi üzerine üstündeki elbiseleri çıkartılan Ercan Özkan, pijamaları ile açık görüş yaptığını dile getirdi. Hapishanede disiplin cezalarının keyfi bir şekilde verildiğini, mektup ve kitapların engellendiğini, Ankara Numune Hastanesi'ne sevk edilen hasta tutsakların kelepçeleri çıkarılmadığı ve askerler dışarı çıkmadıkları için muayene olamadan geri döndüklerini ifade eden Özkan; kardeşinde kemik erimesi hastalığı bulunduğunu, hastanede kelepçelerin çıkarılmasını istediği gerekçeyle idare tarafından disiplin cezası verildiğini, bu cezalar yüzünden 2010 yılında hiç görüş yapamayacağını söyledi.

Yine TKP/ML dava tutsağı Deniz Tepeli'nin annesi **Rahime Tepeli** görüş haklarının idare tarafından sürekli engellenmeye çalışıldığını söyledi. (İstanbul)

"Vicdanımızda mahkum olmaktan kaçamayacaksınız!"

246. Hafta

12 Aralık Cumartesi günü Galatasaray Meydanı'nda biraraya gelen IHD'liler ve kayıp yakınları, kaybedilenlerin akıbetlerini açığa çıkarana kadar eylemlerini sürdürceklerini açıkladılar.

Bu hafta yapılan basın açıklamasını okuyan TIHV Başkanı **Şebnem Korur Fincancı**, daha önceki hafta yapılan eylemde açıklamayı okuyan kayıp Hüseyin Taşkaya'nın yeğeni ve kardeşinin, eylem sonrası sivil polisler tarafından kimlik kontrolüne tabi kılınmasını protesto etti.

247. hafta

19 Aralık Cumartesi günü de "Faileri belli, kayıplar nerede?" pankartı açan aileler adına basın açıklamasını **Özge Akman** okudu.

Eylemde, 3 Haziran 1994'te gözaltında kaybedilen **Mustafa Saygı**'nın akıbetinden sorumlularının yargılanmasını istedi.

Eylemde ayrıca Murat Yıldız'ın annesi **Hanife Yıldız** da bir konuşma gerçekleştirdi. (İstanbul)

Bursa Kemalpaşa'daki maden ocağında 10 Aralık'ta grizu patlaması 19 işçinin yaşamına mal oldu. Patlamanın nedeni ve ihmaller araştırılıyor şimdi! Bakanlar ve yetkililer "üzüntülerini" belirtip, "gereğini yapacaklarını" söylüyorlar.

Onlar ekmek parası için her gün evlerinden çıkarken ve madene inerken "Allah'a emanet" ediliyorlar. Yerin 300 metre altındaki ekmeklerini almaya gidiyorlar her gün. Geri dönebilenler şanslı sayılıyor. Ve geride kalanlar, kendi geleceklelerini gördükleri o beton ve kömür yığının altında kömür gibi yanar kendi bedenleriymişcesine acıyla bakıyorlar arkadaşlarına...

Patlamanın ardından yansıyan görüntülerin yabancı değil aslında. **Zonguldak'ta** 1992 yılında "felaketlerin" en büyüğüne **263 işçinin ölümüyle** tanık olmuştuk. Maden ocakları, ölüm ve direniş ocakları olarak yazıldı ülkemiz işçi sınıfının tarihine. Ekmekğin pahalı olan bedeli, direnmeyi, başkaldırmayı da öğretti. Yaşamak için direnmeyi öğrendi maden işçileri. O tarihten bugüne tabutlar çıkmaya devam etti kömür ocaklarından ve en son Kemalpaşa...

Ne kadar kömür o kadar para...

İşçilerin anlatımı ocağıdaki çalışma ve yaşam koşullarının nasıl bir cehennem olduğunu anlamak için yeterli. İşçilere gaza karşı korunmaları için gerekli olan maske verilmiyor, yanlarında getirdikleri bezlerle bu ihtiyaçlarını gideriyorlar. Riskli durumlarda maske yerine yoğurt veriliyor, ölmeleri ve yeniden çalışabilmeleri için. Madende çalışanlara yemek de yok. Bu yüzden işçiler yemeklerini evden getiriyorlar.

İşçilerden **Güngör Güre**, sömürü çarkını şöyle anlatıyor: "**Vardiya süresince üç kişinin örneğin 30 vagon kömür çıkarması isteniyor. Bazen bu miktarı çıkaramıyoruz ve o günkü yevmiyemiz sıfır lira oluyor. Bugüne kadar 2 aylık maaşım kesilmiştir. Bazen kömür yeterli kadar olmaz, bazen gücümüz yetmez. İstedikleri miktarda kömür çıkmazsa yevmiyemizi kesiyorlar**" diyor.

İşçilerin büyük çoğunluğu 700-800 TL maaşla çalışıyor.

İşçilerin anlatımına göre patlamadan önceki vardiyada metan gazı oluştuğu için dina-

mit patlatılmıyor, vantilatörle havalandırma yapılıyor. Bu koşullarda 19 işçinin öldüğü vardiyada da dinamit patlatılmaması gerekiyor. Bu uyarı işçiler tarafından dinamiç yapıyor, çünkü gaz ve patlama işini dinamiç yapıyor. Oysa ki üç vardiyalı çalışma sisteminin bulunduğu ocakta sadece bir mühendis var ve olması gereken gaz ölçümlerinin her vardiyada bu mühendisler tarafından yapılması gerekiyor. Sadece bir vardiyadaki gaz ölçümü bulunan mühendis tarafından, diğer iki vardiyada ise dinamitçiler tarafından yapılıyor. **Ve olayın belki de en trajik kısmı ise patlamanın olduğu vardiyadaki dinamitçi Ramazan Baştepe'nin gaz ölçüm cihazını kullanmayı bilmiyor olması.**

Ercan Şirketler Topluluğu bünyesinde bulunan taşeron firma Büköy Ma-

Ekmek ve ölüm...

Ekmekğin pahalı olan bedeli, direnmeyi, başkaldırmayı da öğretti. Yaşamak için direnmeyi öğrendi maden işçileri. O tarihten bugüne tabutlar çıkmaya devam etti kömür ocaklarından ve en son Kemalpaşa...

"Denetim yeterli miydi?" soruları sorulmaya devam edilsin, şirketin aranan ama ulaşılamayan sahibi **Nurullah Ercan**, Çalışma Bakanı Ömer Dinçer'in konuyla ilgili açıklama yaptığı sırada arkasında görülüyor en son. Çok şey anlatıyor kuşkusuz bu görüntü. Ercan'ın korumalığını yapan devletin fotoğrafı olarak okuyabiliriz mesela. Ya da devletin kimlerden beslendiğini görebiliriz. Tabi Nurullah Ercan'ın devletle olan yakın ilişkisi sadece bu görüntüden ibaret değil. Yerel seçimlerde Dersim'de yapılan kömür yardımlarının altında da Ercan'ın imzası var. Daha doğrusu kömür tozu yardımlarında.

Sözü edilen denetimler işte bu gerçeklerle yapılıyor. Göstermelik cezalarla işçilerin ve kamuoyunun tepkisi alınıyor ve kısa bir süre sonra çark, olduğu gibi bütün gerçeğiyle dönmeye devam ediyor. Denetlenen tersanelerde ölümler bu yüzden bitmiyor. İşçiler ölüm gemilerinin üzerinde sırasını bekliyor, maden ocaklarında da ölümler bitmiyor, çünkü bu sistemin çarkı dönmeye devam ediyor oralarda.

İşsizlik cenneti Türkiye

Ucuz işgücü cenneti olan ülkemiz, yapılan son araştırmalarla işsizler "cennetine" dönüşmüş durumda. Ağustos 2009'a ait olan veriler açıklandı Kasım ayı içerisinde. Yani mevsimlik işlerin bitimi ile birlikte açıklanan rakamlar. "Göreliliyle"nin sonuna gelmiş ve işsizlik oranı 13.4 olarak belirlenmiş. Bu oran neredeyse 3.5 milyon resmi işsiz anlamına geliyor. Bir de sayılmayan "umutsuzlar" var. Diğer bir ifadeyle iş aramaktan yorulup bırakanlar. Onların toplamı da 1 milyon 860 bin. Resmi ve resmi olmayanları topladığımızda ortaya çıkan işsiz sayısı 5.3 milyon. Bu sayı her gün biraz daha büyüyor, balon biraz daha şişiyor. İşçileri ölüm yoluna

dencilik ve Turizm AŞ'ye ait olan kömür ocağı, sadece iş güvensizliğini değil, taşeronlaşmanın gerçek yüzünü de anlatmaktadır. Tuzla Tersanelerinde geçtiğimiz yıl ardarda yaşanan işçi ölümleriyle gündeme gelen taşeronlaşmanın diğer adının ölüm, güvencesiz yaşam ve çalışma koşulları olduğu artık biliniyor. Taşeron firmalar aracılığıyla parçalanmış üretim süreci, alt işverenler üzerinden maliyetler düşürülerek üretim yapılıyor ve kâr katlanarak bu vesileyle artıyor. Asıl şirket sahipleri, kendi bünyelerinde az sayıda ve yüksek ücretle işçi çalıştırırken, taşeron firmalar az ücretle çok sayıda işçi çalıştırarak üretim

"Eğitim şart!"

Bir de sendikalar var tüm bu tablonun içinde. 19 işçinin ardından İş Kanunu iptal edilmeli ve işçiyi gerçek anlamda koruyan kanunlar çıkarılmalı diyorlar. "İşçiler eğitilmeli", "can güvenlikleri sağlanmalı" diyorlar. Ve öz itibarıyla hiçbir şey demiyorlar aslında. Türk-İş ve DİSK yaşanan olayın ardından sadece yazılı açıklama yapmakla yetindi. Bir de ölen işçilerin ailelerine "hukuk mücadelesi sürecine destek sunabilecekleri" çağrısında bulundular. Orada çalışmaya devam eden işçilerin, ölenlerin ailelerinin bu vahşet ve çalışma koşulları karşısında bilinçlenmeye, örgütlenmeye ve haklarını örgütlü mücadeleyle kazanabileceklerine ihtiyaçları yokmuşçasına çağrılarda bulunuluyor. Bu gerçek ise ne bu olayın ne de bugünün sorunu aslında. İşçi sınıfının mücadelesi önünde aşılması gereken ciddi bir engel olarak varlığını koruyor işbirlikçi-sarı sendikalar. Sınıfın gücünü pazarlık masalarında ellerinde bir koz olarak tutanlar, talepleri yerine gelmediğinde bu güce güvenerek resti çekenlere hiç de küçümsenmeyecek bir oran güvenmiyor bugün.

Ölümlerin ardından maden ocağının bir kez daha 6 ay süreyle kapatılacağı açıklandı. Geride kalan işçiler ise karara tepkili. Bu 6 aylık zamanda "eve nasıl ekmek götürüleceğiz?", "nerede çalışacağız?" diyorlar. Yerin 300 metre altından alınıp getirilen ekmek 19 arkadaşının ölümünü unutturuyor onlara. Ekmek yeni mezar yeri de olsa unutuluyor yaşananlar. Yan yana iki kardeş gibi bu ülkenin her tarafında yürüyor ekmek ve ölüm.

Patlamaya ilişkin ifade veren madenin genel müdürü **Fahrettin Şolpan** sel felaketinde yaşamını yitiren kadın işçilerin ardından köpeğini örnek gösteren iş yeri sahibi ile benzerliğini şu sözlerle ortaya koyuyor.

"İşletmemizde daha önce de sigara için işçiler olduğu tespit edilmişti. Bu işçilerin işine son verdik. Bu olay dinamit patlatılmasından değil sigara içilmesinden meydana gelmiş olabilir."

Asgari Ücret Komisyonu, Hükümet ve Türk-İş'in Tavrı

Bugünkü bürokratlaşmış, işçi kesiminin başına çöreklenmiş Türk-İş yönetiminin işçi tarafını temsil ediyormuş gibi görünmesi, toplantıyı terk etmesi sadece yanıltıcıdır. Asgari Ücret Komisyonu aslında işçi yerine patron ve hükümet tarafının çıkarlarının egemen hale geldiği komisyon özelliğini taşıyor.

Türk-İş'in aylık olarak yayınladığı ve son olarak Kasım ayında yaptığı araştırmasında açlık ve yoksulluk sınırları verilerine göre dört kişilik ailenin aylık sınırı 778 lira, yoksulluk sınırı ise 2.533 lira olarak belirlenmişti. 2008 yılının Kasım ayına göre açlık sınırı 738 lira, yoksulluk sınırı da Aralık 2008'e göre 2.409 olarak belirlenmişti.

Verilere göre 2008 yılına göre halk daha fazla yoksulluğa maruz durumda. Asgari ücrete baktığımızda ise, 16 yaşından büyükler için, asgari ücret brüt 693 lira iken, işçinin eline geçen net ücret ise 496.53 lira. Görüldüğü gibi asgari ücret açlık sınırına dahi oldukça uzak bir durumda. Ülkemizde insan onuru-

na yakışır bir ücretten yoksun 10 milyonun üzerinde bir kesim böyle bir ücretle yaşamaya mecbur bırakılıyor ve krize rağmen patronlar yüksek kâr oranları açıklayabiliyorlar.

Böylesi bir asgari ücret uygulaması varken nasıl bu kadar kâr elde ettiklerine şaşırılmamalı. İşte milyonlarca insanın yaşamını doğrudan ilgilendiren asgari ücret için işçi, patron ve hükümet taraflarınca bu ücretin belirlenmesi son derece önem taşıyor. 2010 asgari ücret görüşmeleri için hükümet, tarafları toplantıya çağırıyor. Ancak ilk toplantının yapıldığı gün, hükümetin baştaki tavrı işçiyi nasıl yaklaşıcağının da açık bir mesajını verdi. Bu toplantıda "geleneksel" hale ge-

len tarafların basın ve kamuoyu önünde görüşlerini açıklamasına bakanlık yasak koydu.

Bu şekilde sendikaların kamuoyuna asgari ücret konusundaki görüşlerini açıklamaları engellenmiş oldu. Bu uygulama sonrası "işçi tarafını temsil eden" **Türk-İş**, 10 Aralık günü gerçekleşen asgari ücret görüşmelerinin ilk toplantısına katılmadı. 16 Aralık günü yapılan ikinci toplantıya da görüş, talep ve beklentilerinin kamuoyuna yansıtılmasına izin verilmediği için yine katılmadı. Türk-İş'in bu konuda gerçek anlamda işçilerin lehine sonuçlar almak için yola çıktığını ve bunu hedeflediğini beklemek şu anki mevcut yapıya göz önüne alındığında mümkün değil. Çünkü mevcut yapıyla hükümet ile iyi geçinmeye çalışan bir politikaya çoktan beri angaje olmuş durumda. Bugünkü bürokratlaşmış, işçi kesiminin başına çöreklenmiş Türk-İş yönetiminin işçi tarafını temsil ediyormuş gibi görünmesi, toplantıyı terk etmesi sadece yanıltıcıdır. Asgari Ücret Komisyonu aslında işçi yerine patron ve hükümet tarafının çıkarlarının egemen hale geldiği komisyon özelliğini taşıyor.

Ancak Türk-İş her ne kadar patron yanlısı bu çizgisini korusa da, asıl dikkate değer konu ise hükümetin işçi kesimine tahammülü-

nün artık kalmamasıdır. Bunun için son dönemlerde AKP hükümetinin icraatlarına bakmak yeterlidir. Toplu sözleşmelerde grev aşamasına gelen sendikalara "hodri meydan" diyen, KESK'in toplu sözleşmelerinin tıkanıp yerinde "herkes haddini bilsin" sözlerini sarfeden, daha dün KESK genel eylem yaparken işçiyi tehdit eden yine AKP hükümetiydi.

Bundan birkaç ay öncesinde ise Sosyal Güvenlik Kurulu'nda hükümet yine yetkisi olmadan sendikaların konuşma süresini 5 dakika olarak belirlemişti. Bu nedenle SGK'ya Türk-İş katılmama kararı almıştı. Daha sonrasında kiralık işçi uygulamasının daha Üçlü Danışma Kurulu'nda görüşüldüğü sırada ise AKP hükümeti özel istihdam bürolarına izin veren yasayı geçirmek için alelacele Meclis'in gündemine getirmişti. Sendikaların görüşlerini dahi açıklamasına izin verilmemişti. Üstüne Kasım ayında Çalışma Bakanı Ömer Dinçer sendikalara "sorumsuzluk ve vizyonsuzluk" suçlaması getirdi. Bu sözün üzerine ise 24 Kasım'da Türk-İş, DİSK, KESK, Hak-İş ve TİSK tarihte ilk defa Çalışma Bakanına karşı ortak bir açıklama da bulunarak üçlü danışma kuruluna katılmama kararı aldı.

İşte işçi sendikalarına ve işçilere son olarak tahammülünün olmadı-

ğını AKP hükümeti TEKEK işçilerine saldırarak gösterdi. Şimdi gelinen noktada Türk-İş'in bir sosyal taraf olarak gözükmeye ve mevcut bugünkü sarı sendikal çizgisine dahi tahammülün olmaması Asgari Ücret Komisyonu'nda hükümetin nasıl davranacağına ilişkin de önemli ipuçları veriyor. Bu noktada asgari ücretin bir sefalet ücreti-

tinden kurtulabilmesi için Türk-İş'in kamuoyuna sadece açıklamalar yapmakla yetinmeyecek eylem sürecini başlatacak kararları alması, kendi gücüne güvenerek ilerlemesi gerekiyor. Bu konuda sınıf sendikalarına ve mücadeleci sendikalara ihtiyaç olduğu ve değişimin ve yeni bir rüzgarın da ancak sınıf sendikalarınca geleceği de apaçık.

Asgari ücret protesto edildi

İstanbul

11 Aralık
günü saat
12.30'da Dev

Sağlık-İş, İstanbul Bölge Çalışma Müdürlüğü önünde bir basın açıklaması yaparak asgari ücreti protesto etti. "**İnsanca bir yaşam istiyoruz**", "**İnsanca bir ücret istiyoruz**", "**Parasız eğitim, parasız sağlık**", "AKP elini cebimizden çek" vb. sloganların atıldığı eylemde basın açıklamasını sendika Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu okudu.

Mersin

Mersin

Emek ve Demokrasi Platformu asgari ücrete gelmesi beklenen % 4 ile % 6 arası zammı protesto etmek amacıyla SGK önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın metni okunmaya başlandıktan kısa bir süre sonra kitleden ayrı bir yerde duran ve provokasyon yaratmak amacıyla gelmiş olduğu sonradan anlaşılan bir kişi, hakaretler savurarak basın açıklamasını dinleyen bir kişiye yönelik saldırıda bulundu. Açıklamaya gelmiş olanların müdahalesiyle oradan uzaklaştırılan saldırgan, kitleyi tahrik etmek amacıyla hakaret ve tehditlerine bire süre daha devam ederken, sivil polislerin saldırganı teskin etmekle yetindiği ve herhangi bir girişimde bulunmadığı gözlemlendi.

Yaşananların ardından basın metni okunmaya devam edildi. Açıklamada emekçiye reva görülen ücretin, devletin kendi kurumlarının açıkladığı açlık sınırının bile çok altında olduğu vurgulandı.

Halkımız gerçek dostun kötü gün-de belli olduğunu söyler. Hayatın rutin şekilde aktığı günlerde dost bildiğimiz, yüzümüzü gülen birçok kişinin zor ve acı günlerde, kritik süreçlerde yüzleri-ne taktığı dost maskesinin birden düştüğünü anlarız. Bu yalnızca kişisel yaşamımızda değil siyasal yaşamda da böyledir. Hakkımızı savunduğumu, aynı saf-ta olduğumuzu sandığımız, aslında kuyumuzu kazmakta, mücadelemizi baltalamaya çalışmaktadır.

Bunu anlamak için kritik dönemle-re, zor şartlara ihtiyaç vardır. Böylesi dönemlerde tüm maskeler düşer. Örneğin şeriat korkusu ile Alevileri kendisine yedeklemeye çalışan CHP'nin maskesi Onur Öymen, Dersim katliamına açıkça övgü sıraladığında param-parça olur. Demokrasi üzerine nutuklar sıralayan AKP'nin samimiyeti hak arayan işçilere yönelik saldırganlığında ve Kürt ulusal sorununu çözmedeki "kararlılığı" Kürt çocuklarının hapsedilmesinde ve çocukları ailelerinden zor-la ayırma projelerinde deşifre olur.

Özellikle konu Kürt ulusal sorunu ve işçi mücadelesi olunca dost-düşman ayrımı ve safaşmalar daha bariz ortaya çıkmaktadır. Kürt ulusal meselesi ile ilgili süreçte kendisine daha bağımsız bir görüntü veren, "Kürt halkının haklarının yanında" olduğunu ancak şiddete de karşı olduğunu belirten, (burada bahsettikleri şiddet tabii ki yalnızca gerillanın şiddetidir) devleti "eleştiren" birçok aydın süreçte karşılıklı atılan taktiksel hamleler gelişkiyi keskinleştirdiğinde ve şehirlerde ve dağlarda çatışma haberleri gelmeye başlayınca aslına rücu eder ve devletin yanında safını sağlamıştır. Onlar için ölen gerillalar, yapılan askeri operasyonlar, hapsedilen çocuklar gündem değildir, her zaman

Taraf gazetesi Kürtlerin dostu mu?

ezilene ve ezilene temsil edenlere akil ve taktik verilir, devletin karşısına hiçbir şekilde çıkılmaz. Onlar için zulme ve baskıya uğramış ezilen bir halkın direnişi, dünyanın en donanımlı ordusuna ve çeşitli baskı araçlarına sahip olan sisteme karşı dişe diş bir mücadele vermek meşru değildir. Meşru zemin onlar için 86 yıldır halkımıza karşı baskı yasaları çıkarmakla meşgul olan parlamento ve dünyanın en militarist devletlerinden biri olan TC'nin 12 Eylül faşist anayasasının belirlediği dar sınırlardır.

Bunun bir örneğini de **Taraf gazetesi** üzerinden görmekteyiz. Sistem içindeki klik ve güç çatışmasında "militan" bir duruş sergileyen, ABD emperyalizminin ve AKP'nin projelerine arka çıkan **Taraf gazetesi** orduya "posta ko-yarak" büyük bir sükse ile ana akım medya içinde yerini almıştı. AKP'nin temsil ettiği egemen sınıflar bloğunun arkasında liberallerden sosyalistlere, İslamcılardan Kürtlere ve azınlıklara kadar geniş bir kesimi birleştirmeye çalışan **Taraf gazetesi** bunu başarmak için de bu kesimlere en çok zulmü yapan orduya ve Kemalizm'e muhalif bir görüntü çizmektedir. Yazar kadrosunu birkaç samimi aydın dışında liberallerden eski ve yorgun sosyalistlere, istihbaratçıları ABD ve AB yanlısı akademisyenlere kadar geniş bir kesimden seçen bu gazete klik çatışmasında en "sert duruş"u sergilemektedir.

Artık Kemalizm'in dar sınırları günümüzde sistemin ihtiyaçlarına yanıt olmamaktadır. Kürtler, Ermeniler, diğer azınlıklar, Kıbrıs, Ortadoğu vb gündemlerde takip edilen geleneksel politikanın iflas ettiği daha net görülmekte-

dir. Ortaya konulan ideolojik söylemler artık inandırıcı gelmemektedir. Bu politikalarla kriz döneminde emperyalizmin beklentilerine cevap bulmak mümkün değildir. O zaman bir yandan Kemalist ideolojiden güç alan geleneksel devlet siyasetinde dönüşler yapmak, sistemin dökülen yanlarını tamir etmek, bozulan makyajı düzeltmek gereklidir. Bunun bir yanı 86 yıldır ezberlettirilen dogmaların ve ezberlerin güncellenmesi ve yeni ezberlerin belletilmesi (devrimci mücadele yerine sivil toplumcu muhalefet, Kürt ulusunun ayrılma hakkı ve kolektif haklarının tanınması yerine azınlık veya bireysel haklarına sıkıştırma vb) iken diğer yanı da Ermenistan'dan Arap devletleriyle ilişkilere, Kürtlerden Alevilere çok çeşitli konularda açılımlar yaparak sisteme yeni nefes sahalara açmaktır.

Bu arka plan içinde yayın hayatına

siyasi açıdan avantajlı şekilde başlayan ve kuruluş misyonuna uygun hareket eden **Taraf gazetesi** özellikle başarısız darbe girişimleri üzerinden orduya yüklenmesi, sistemin tabusu sayılan Kemalizm'e aşıktan muhalefet etmesi, yıllarca yalnızca devrimcilerin deşindiği birçok katliam, baskı ve imha politikalarına ana akım medyada ilk kez bu derece yüksek sesle değinmesi ve Kürtlerin hakları ve sorunları konusunda alışagelmiş öte yaklaşım sergileyerek (bunun sonucunda bugünkü açılım sürecinin ideolojik ve siyasi temelini hazırlanmasına dahil olmuştur) ilerici kamuoyunun ve özellikle Kürtlerle diğer azınlık milliyet ve inançlardan önemli bir kesimin ilgisine mazhar olmuştur. Yalnızca Amed'de 5 bin civarında satış ile önemli bir okuyucu kitlesine sahip olan **Taraf gazetesi** açılım sürecinin, Ulusal Hareket'i tasfiye süreci olduğunun artık aşıktan ifade edilmesinin ardından kentlerdeki kitle eylemleri ve en son Tokat'taki saldırı ile yüzündeki dost maskesini daha fazla tutmamıştır. "İki Halkın Düşmanı: PKK" manşetini atarak tahammülsüzlüğünü ve halkın mücadelesine olan nefretini en bariz şekilde ortaya koymuş, "Türkiye Türklerindir" Hürriyet gazetesinden öde bir farkı olmadığını göstermiştir. **Taraf gazetesi** Tokat saldırısının hemen öncesinde öldürülen gerillalar hakkında tek satır yazmadığı gibi süren askeri operasyonlar yokmuş gibi davranmakta ve askeri operasyonlar ve PKK'nin tasfiyesinde ortak hareket eden AKP-ordu ittifakına gözlerini kapamaktadır.

Öcalan'ın haphane şartlarının kötüleşmesi üzerine halkın gösterdiği

tepkii birkaç metrekafe üzerine yaptıkları söz oyunlarıyla dalgaya alan **Taraf**, yalnızca haberleri veriştir tarzıyla deşil yazarlar üzerinden de saldırıya geçmiş ve alenen deşifre olmuş, samimi demokratların kanını donduracak yorumlara sayfaforları açmıştır. Ahmet Altan'ın Öcalan ile Mustafa Kemal'i, TC ile PKK'yi eşitleme çabası; mazlum bir halkın doğal hakları konusunda ayağa kalkan ilerici bir hareketle kuruluşundan bu yana faşizme ve ırkçılığa hayat veren ve tarihi Kürt katliamları ile dolu olan bir devleti eşdeğer gösterme aymazlığı iyi niyetli bir yaklaşımdan oldukça uzaktır. Bunun yanı sıra Ulusal Hareket içinde Ergenekon bağlantısı vb iddialarla Ulusal Hareketi töhmet altında bırakmak, Öcalan'ın barış sürecinde oynayacağı olumlu role rağmen Ulusal Hareket'in bunu baltaladığını iddia ederek örgütleri lideri arasında çelişki olduğunu ifade etmek de kitlelerin Hareketle arasına mesafe koyması için yapılan bir çağırıda başka bir anlama gelmemektedir. Bu yaklaşım Doğan Holdingin yayın organlarında görmeye alıştığımız örgüt içi bölünme ve çatışma safsatmalarından ve bu haberleri yayınlama gayelerinden farkıdır. Batı illerinde kolluk kuvvetlerinin desteğinde sivil faşistlerin savunmasız Kürtlere karşı saldırılarını "Türk gençlerinin" tepkisi olarak göstermek ve zulme ve baskıya karşı meşru mücadele yolları ile direnen Kürt gençliği ile "Türk gençliği" adı altında saldırgan faşistleri aynı kefeye koymak ne kadar demokratiktir?

Taraf bununla da yetinmemektedir. Başka bir yazarı ise Tokat saldırısının ardından açılım adındaki tasfiye süreci-

ni "baltlayan", sistemin dilediğine uygun davranmayan Ulusal Harekete karşı Kürt halkını isyan etmeye çağırması, mücadeleye olan nefretini göstererek beyhude bir çaba için girmiştir. Bununla da yetinilmemiş gerilla saldırılarını "Kürt generallerinin darbesi" olarak tanımlayarak "Türk generalleri" adı altında darbeci ordunun komuta kademesi ile "Kürt generaller" adı altında gerillaları eşitlemeye ve karşılaştırmaya çalışarak demagojinin doruklarında gezinmeyi sürdürmüştür.

Açıktır ki bu söylemler sistemin Kürt ulusal hareketini Kürt halkından koparma, Kürt halkını maddi teşvikler vb vaatler karşılığında sisteme yedekleme, halkın mücadeleye tavır almasını sağlama amaçlı böl-parçala-yönet politikasıyla uyumludur. **Taraf** bununla da kalmamakta, halkın gözünde hiçbir itibarı kalmayan, mücadele kaçkınlarını özellikle seçip onlara sayfaforları yer vermekte, onları yeniden parlatarak "yeni alternatif" olarak sunmaktadır. Bu şekilde aşıktan böl-parçala-yönet politikalarına katkı sunmakta ve bunu gülyeryüzü göstererek, dost görünümü altında yapmaktadır.

"Maoculuğu" nasıl benimsediğini ve neden Marksizm'den vazgeçtiğini ayrıntılı şekilde anlatan "teorisyen" Halil Berkay'tan özelleştirmeleri savunan "koskoca TKP Genel Sekreteri" Nabi Yağcı'ya kadar neo-liberalizme sığınmış yorgun ve pişman eski sosyalistlerin yazıları ve **Taraf gazetesi**nin işçi sınıfının mücadelesine olan ilgisizliği neo-liberal ideolojiyle bütünleşmesine örnekken Kürt ulusal sorunu konusundaki samimiyetsizliği de son süreçteki yaklaşımlarıyla iyice deşifre olmuştur. Burjuvazinin böylesi şekerli kurşunlarına kanmayalım...

Sınıf Hareketi Gelişiyor; Son Sözü Üretenler Söyleyecek!

Sınıf hareketinde yeni bir canlanma yaşanıyor. Eğer bir başlangıç ifade etmek gerekirse bu canlanmanın 25 Kasım emekçi greviyle başladığı ifade edilmelidir. 25 Kasım grevi kiteselliği ve halktan aldığı destekle süreç içerisinde olumlu bir yerde duruyor.

25 Kasım işçi ve emekçi grevinin ardından bir belirsizlik havası oluştu ancak bu fazla sürmedi. Belirsizliğin kısa zamanda kırılmasında işçilerin grev ve direnişlerdeki kararlı tutumu belirleyici oldu. İşçi katliamlarının, işten atmaların, işçilere yönelik polis şiddetinin ve bunlar karşısında işçilerin kararlı direnişlerinin yaşadığı yoğun bir dönem geride bıraktık. Görece kısa sürede yaşanan bu gelişmeler, uzun zamandır ciddi anlamda militan bir kitesellik yaratamayan işçi hareketini ve sendikaları her kesimin tekrar ilgisine sundu.

Bursa'da 19 maden işçisinin ölümü, patronların kâr hirsını ve işçi hayatının ne kadar ucuz olduğunu çarpıcı bir şekilde bir kez daha halka gösterdi. Aynı patron daha önce çalıştırdığı işçilerin milyarlarca alacağını da ödemiş tescilli bir işçi düşmanıydı. İstanbul **Esenyurt**'ta işten atılan belediye işçilerinin direnişi sürerken **Ataşehir** ve **Sancaktepe Belediyesi**'nde çalışan işçiler de işleri, hakları ve alacakları için eyleme geçtiler. Aynı günlerde **İstanbul Büyükşehir Belediyesi**'nde çalışan itfaiye işçileri, işlerini kaybetmemek ve özel şirketlerin kölesi olmak için eylem yaptı. Karşılığında polisin gaz bombası ve tazyikli suyunu buldular. 25 Kasım grevine katıldıkları gerekçesiyle işten çıkarılan 16 arkadaşları için tekrar grev örgütleyen **demiryolu çalışanları** da polis şiddetini bir kez daha yaşadılar. Hükümet intikamcı yaklaşarak 30 demiryolu çalışanını daha işten çıkararak bu greve yanıt verdi. Ayrıca ülkenin dört bir yanından Ankara'da toplanan **TEKEL** işçileri hak aramanın, kararlılığın ve direnişin ne olduğunu sendika yönetimleri de dahil olmak üzere herkese net bir şekilde gösterdiler. Polis işçileri gaz bombasına boğdu, soğuk havada tazyikli suyla yıldırmaya çalıştı ve işçilerin onurunu kırmaya dönük hiçbir çabadan geri durmadı.

Kölece Bir Çalışma Düzenini Amaçlıyorlar

Devletin haklarını arayan işçilere sert yaklaşımı bir tesadüf değildi. Emperyalist efendilerinin ekonomide belirlediği çerçeve ve kurallar dışında

çıkamayan hükümet, işçi sınıfı ve emekçilerde gelişen hak arama mücadelesini henüz çok da gelişmeden bastırmaya çalışılmıydı. Bu konuda kararlılık gösteremezse ne emperyalist efendilerinin güvenini kazanabilir ne de kendi çıkarlarını garantiye alabilir. Egemen sınıflar bu krizde de işçi sayısını azaltarak işçileri daha fazla çalıştırma, ücretleri düşürme, sosyal hakları tırpanlama ve işçi örgütlerini zayıflatma konusunda kararlı bir yönelim içindeler. Hatta yeterince gündem olmasa da ülkemizde yoğun bir şekilde ücret, mesai ve tazminat hakkı gasplarının da yaygınlaştığı bir gerçektir.

Sermayedarlar kamu veya özel olsun tüm sektörlerde taşeronlaştırma ve esnekleştirme uygulamasını sonuna kadar geliştirmekte kararlı gözüküyorlar. Böylece en az çalışanla en fazla üretimi gerçekleştirmenin, en düşük ücretle işçi çalıştırmanın, sosyal hakları ortadan kaldırmanın ve sendikal örgütlenmenin önüne geçmenin koşulları yaratılmış olacak. Son haftalarda öne çıkan grev ve direnişlere baktığımızda sorun ve taleplerin bu konularla doğrudan ilgili olduğunu görürüz. Hem işçiler hem de kamu emekçileri farklı yoğunluklarda ve biçimlerde özünde aynı saldırılarla karşılaşılıyorlar. Çoğu kez ücretler ve toplu iş sözleşmesi öne çıksa da devletin çalışanlara ve sendikalara yaklaşımında arka planda tümüyle hakim kılmak istediği çalışma düzeni vardır. İşte bugün bu çalışma düzeninin uygulanmasında daha ileri adımlara ve kriz koşullarında bunun vahşi birtakım biçimlerine tanık oluyoruz.

İşçi Sınıfının Ekonomik Mücadelesi Siyasallaşıyor

Geçtiğimiz haftalarda yaşanan bu gelişmeler görünen yanları ötesinde birçok noktaya daha işaret ediyordu. **TEKEL**, belediye ve demiryolu işçileri polisin ve hükümetin yaklaşımıyla devlet iktidarının niteliğine ilişkin önemli bir politikleşme yaşıyorlardı. Ekonomik-sosyal hakları için çıktıkları yolda doğrudan siyasi iktidarla karşı karşıya geliyor ve birçok şeyi sorguluyorlardı. Özellikle de ülkenin dört bir yanından gelmiş kadınlar **TEKEL** işçileri için bir çok daha geçiriydi. Sözkonusu grev ve direnişlerle öne çıkan bu işçi ve emekçilerin ortak özelliği çeşitli sendikalarda örgütlü olmalarıydı. İşçiler geçmişte verilen mücadeleler ve elde edilen kazanımlar nedeniyle örgütlü hareket etme bilinci görece daha yüksek, aynı zamanda kaybedecekleri

hakları daha fazla olan bir kesimi ifade etmekteydiler. Bunun etkisiyle de bugünkü işçi hareketi içinde öne çıkan ve mücadeleye olumlu bir ivme kazandıran işçiler oldular. Sendikaların tüm daralmslıklarına ve özellikle taşeron ve küçük işletmelerde çalışan, işçilerin asıl gövdesinden kopukluklarına rağmen bu olumlu etkiyi yarıtabilmeleri tüm işçi ve emekçilerin örgütlenmenin yararlarını bir kez daha göstermiş oldu. Egemen sınıflar tarafından bu derece saldırılara maruz kalmaları da egemenlere yarattıkları ekonomik külfetten öte, gelecek mücadelelerde oynayabilecekleri rol ile de anlam buluyordu. Açık ki sermaye için kârlarını garantiye alacak asıl büyük kazanım her koşulda işçi sınıfının örgütsüz bırakılması ya da sermaye işbirlikçisi sendikal örgütüllüklerle yönetilmeleridir.

Kütesel-Militan Bir Mücadele İçin Genç ve Örgütsüz İşçilere...

Sınıf hareketinin salt belirtilenler üzerinden tartışılmayacağı açıktır. Militan ve kütesel bir sınıf hareketinin yaratılmasında işçi ve emekçilerin geniş kitlesiyle, özellikle de çok daha yoğun bir sömürüye tabi tutulan örgütsüz kesimlerle kurulacak ilişki stratejik bir yerde durmaktadır. Bu hem bu alanda gelişen ve gelişebilecek mücadeleleri öngörmek hem de sendikalarından bu yöne doğru bir çalışma örneği için gereklidir.

Sendikali çalışanların tüm çalışanların yüzde beşlik bir kısmına denk düşüğünü, sendikali ve kadrolu çalışanların diğer çalışanlara göre "ayrıcalıklı" bir konumda bulunduğunu biliyoruz. Ancak işçi sınıfının gücünün örgütüllüğünden ve mücadeledeki birliğinden ileri geldiğini de biliyoruz. Bu nedenle sınıf hareketinin gelişiminde örgütlü ve aydın kesimlerin rolünü açığa çıkardık-tan sonra, hareketin militan ve kütesel bir nitelik kazanabilmesi için genç ve örgütsüz kesimlere yönelimi ortaya koymak gerekir. Bu yönelimin iki ana eğilimi kendini göstermektedir. **Birincisi, sendikaların örgütlenme çabalarını bu alana kaydırmalarıdır. İkincisi ise, bu işçilerin örgütlenmesinde yaşam alanlarında ortaya çıkan mücadele ve örgüt biçimlerine özel önem göstermektir.**

Sendikaların sözkonusu işçi ve emekçileri örgütlemeye somut bir plana sahip olmadıkları ve bu konuda yeterince istekli olmadıkları ortadadır. Taşeronda, özel sektörde ve küçük işletmelerde örgütlenmenin zorluğu yanında bu

alandan birçok yasal engel bulunduğuna da bilinmektedir. Ücret sendikacılığına ve toplu iş sözleşmelerine hapsolmuş bir sendikal anlayışla bu yönde örgütlenmenin başarılamayacağı bellidir. Bugün ücret ve toplu iş sözleşmeleri de kararlı bir mücadeleyi gerekli kılmaktadır. Ancak işçi sınıfının ağırlıklı gövdesini örgütlemek için bugünkü sendikal yapıdan öte kendini işçi sınıfı mücadelesine adanmış daha fazla kadroya ve daha enerjik bir çalışmaya ihtiyaç vardır. Böyle bir çalışmada işçilerin karşısına engel olarak çıkan yasal sınırların zorlanması ve fiili-meşru mücadele yöntemlerinin hayata geçirilmesi bir zorunluluktur. Bu başarılamadığında varolan sendikaların şu anki güç ve konumlarında kalamayacakları da açıktır. Diğer yandan sendika yönetimlerinin şu anki tablosunda bu hedefin başarılması da imkansız görünmektedir. Bu nedenle ilerici-devrimci işçi ve memurların sendikalarda daha da öne çıkması, tabanda yaratacakları etkiyle sendika yönetimlerini harekete geçirmeleri ve mümkün mertebe yönetimlere gelmeleri belirleyici yerde durmaktadır.

Sözkonusu örgütsüz ve güvensiz işçileri tartışırken ikinci önemli husus, **bu işçilerin yaşam alanlarında gelişecek hareketlilikler ve oluşturulacak örgütüllüklerdir.** Bu işçilerin sınıf hareketinin önemli bir kısmı, bir sendika bünyesinde kendini ifade etmeyebilir. Kuşkusuz ki her koşulda örgütlenmenin ve sendikalaşmanın yolları aranmalıdır. Ancak sendikaların dışında kalan ve özellikle genç işçilerden oluşan geniş bir kesimin çeşitli yol ve biçimlerle ortaya çıkan hareketliliklerine de gözlerimizi kapatamayız. **Kendini nerede ve nasıl ifade ederse etsin emekçi mahallelerinde ortaya çıkacak hareketliliklerin de sınıf hareketinin bir parçası olduğu akıldan çıkarılmamalıdır.** Bu gibi yerlerde sınıf çalışmasının kendini sendikalar dışında denemek, kooperatif gibi çeşitli örgütlenmelerde ifade etmesi, aynı zamanda dolaylı sınıfsal taleplerle ya da daha farklı taleplerle gelişmesi olasıdır. Her durumda mücadelenin sınıfsal özünü belirginleştirmek ve genel işçi sınıfı mücadelesiyle bağlantılandırmak, ona tabi kılmak asıl hedef olmalıdır.

Sınıf Hareketinin Demokratik Mücadelelerle Bağını Kurmalıyız

Buraya kadar sınıf hareketinin gelişimini ağırlıklı büyük şehirler ve işçi sınıfı merkez olmak

üzere ele almak çalıştık. Ancak ülkemizde mücadelenin salt bunlarla başarıya ulaşamayacağını biliyoruz. Sınıf hareketinin başarısı aynı zamanda egemen sınıf iktidarına karşı mücadele eden tüm kesimlerle doğru bir ittifak ve birlikteliği de zorunlu kılar. Bu temelde şu anki politik ve örgütsel düzeyleri bakımından ele alacak olursak; Kürt ulusal demokratik hareketiyle, Alevi demokratik hareketiyle, köylü hareketleri ve kadın hareketleriyle doğru temelde kurulacak ilişkilerin sınıf hareketinin bugünkü gelişiminde ve nihai başarısında önemli ortadadır.

Sınıf hareketi değişik ulus, inanç ve görüşlerden işçi ve emekçilerin egemen sınıflara ve devlete karşı mücadelesini ortaklaştırabilecek yegane mücadele olarak kendini bir kez daha gösteriyor. Egemen sınıflar ulusal, mezhepsel, yöresel ve ideolojik farklılıkları kıskırtarak işçi sınıfı ve emekçilerin birlikte mücadelesinin önüne set çekme gayreti içindeler. **Bu amaçla en çok da Kürt ulusunun demokratik mücadelesine karşı işçi ve emekçileri şovenizmle zehirliyorlar.** Sınıf hareketinin gelişimi ve devrimci bir önderlik işçilere yönelik bu gerici etkiyi kırarak asıl yol olacaktır. Ancak şu anki durumda şovenizmin gerici etkisinde kısa vadede bir azalma beklemek hayalçilik olacaktır. Tersine egemenlerin kışkırtmalarıyla şovenizmin daha da gelişimine tanık olabiliriz. Öyleyse açık ki ülkemizde şovenizmin işçi ve emekçiler üzerindeki gerici etkisini kırmanın tek yolu devletin ve egemen sınıfların zayıflatılmasından geçmektedir.

Bütün bunlar egemen sınıf iktidarına karşı devrimci mücadelenin ana eksenleri olarak kendini göstermektedir. **Burada önemli olan gelişmeleri doğru görebilmek ve sınıf çizgisinden kopmadan bu her demokratik hareketle değişik parçalardan ortak hedefe; devlet iktidarına karşı politik birlikteliği sağlayabilmektir.** Gerçekçi olmalı ve bu farklı hareketleri hangi gelişmeler etrafında ve nereye kadar yürütebileceğimizi bilmeliyiz. Fakat unutmamalıyız ki bugün egemen sınıf iktidarı birçok gelişkinin kısılcı altındadır. Daha da önemlisi sınıfın tabandan gelişen hareketliliği her kesimden işçi ve emekçiyi egemen devlet iktidarına karşı birlikte mücadeleye zorlamaktadır. Büyük şehirlerde işçi sınıfı içindeki çalışmaları esas alarak devrimci mücadelemizin çok yönlü ve kapsamlı görevlerine hazırlanmalıyız. Bugün bunun olanakları her yönüyle gelişme yönündedir.

Eksen değişse de sömürü değişmiyor;

Kadın emeği yine ucuz emek!

Kadınlar; ezilenlerin de en ezileni... Savaşlarda savaş ganimeti oldular, gözaltında taciz ve tecavüze uğradılar, "namus" cinayetlerinde vahşice katledildiler.

Tarihte ilk köleler olan kadınlar, çalışma yaşamında da en ağır şartlarda, ucuz işgücü olarak çalıştırıldılar. Görünür ya da görünmez haliyle her dönem gündeme gelen kadın emeği, krizle birlikte çok daha fazla tartışılır oldu.

Erkeklerle göre daha düşük ücretle, daha uzun süreli, güvencesiz işlerde çalışmaya razı oluştularıyla, evde boğaz tokluğuna parça başı iş alıp bir taraftan çocuk bakımı, temizlik, yemek, hasta ve yaşlıların bakımı gibi "görünmeyen" işleri itirazsız üstlenmeleriyle yaşamın her alanında krizin yükünün büyük bir kısmı yine onların omuzlarına yüklendi. Aynı zamanda krizin işsiz bıraktığı kocalarının sisteme isyan etmek yerine öfkelerini boşalttıkları yer yine onların bedeni oldu...

Dünya Ekonomik Forumu (DEF)'nun 134 ülke arasında "**Küresel Cinsiyet Uçurumu**" adı altında sunduğu rapora göre

re Türkiye, kadın-erkek fırsat eşitliği konusunda 4. sırada yer alıyor. (134. ülke içinde 129. sırada!)

Yine Türkiye'de yapılan araştırmalara göre her 4 kadından biri fiziksel ve cinsel şiddet görüyor.

Peki nüfusun yarısını kadınların oluşturduğu (35,5 milyon) Türkiye'de kadınlar krizden nasıl etkileniyor? Krizin bizi teğet geçmediğini, üstelik daha fazla yoksulluk, daha fazla açlık, daha fazla işsizlik getirdiğini şu ana kadar bizzat yaşayarak gördük.

Krizle birlikte "yedek işgücü" olarak görülen kadınların ilk elden işten çıkartıldıkları bir gerçek. Bunun yanında krizden sonra kadınların çalışma yaşamında daha fazla yer aldıkları da başka bir gerçek. İlk bakışta bir çelişki gibi görünüyor. Oysa her iki durumda da kadın emeği ucuz işgücü olarak ve aile bütçesine sağladığı değeri, yalnızca katkı sunan pozisyonda görülüyor. Bu durum, işçiler içinde ilk gözden çıkarılanların da, işsizlik nedeniyle ailenin geçimini sağlamak için en ağır çalışma koşullarını itirazsız kabul edenlerin de kadınlar olma-

sından kaynaklanıyor.

Bahçeşehir Üniversitesi'nin yaptığı bir araştırma, bu gerçeği doğrular nitelikte. Krizle birlikte erkekler işsiz kalınca daha fazla kadın, aile bütçesini kurtarmak için temizlik ve bakıcılık gibi kayıt dışı işlerde çalışmaya başlamış. Araştırmaya göre Aralık 2007 ile Aralık 2008 döneminde erkek istihdamı 160 bin azalırken, kadın istihdamı 250 bin artmış.

Ayrıca kriz, ücretlerdeki düşüşler ya da işten çıkarmalar nedeniyle yoksulluğun iyice arttığı ailelerde, daha önce hiç çalışmamış "ev kadınları"na da iş aramaya sevk etmiş. **(TÜİK'in verilerine göre 2007 yılında çalışmayan 211 bin ev kadını 2008 yılında iş aramaya başlamış.)**

Tekstilde tercih kadından yana...

Hiçbir sosyal güvencesi olmayan, yoğun kadın ve çocuk emeği sömürüsüne dayanan sektörlerin başında tekstil sektörü geliyor. Türkiye'de sanayide çalışanların yüzde 75'ini tekstil sektörü ve bu sektörde çalışanların da yüzde 40'ını kadınlar oluşturuyor. Birçok mahallede kurulan irili ufaklı tekstil atölyesi özellikle kadın ve çocuk emeğine dayanıyor. Mahalle aralarında olması gece geç saatlere kadar işçi çalıştırdıkları için kadın ve çocukların kendi mahallelerinde daha "rahat" ulaşım sağlayacak olması nedeniyle tercih ediliyor. Gece geç saatlere kadar mesailer kalan kadın ve çocuklar bu duruma itiraz ettiklerinde onların yerlerini hemen dolduracak birçok işsiz olmasından dolayı hemen kapı önüne konuluyorlar. Bursa'da gece mesaisine kalan kadınların yanarak ölmesi ve patronun işçilerin değil makinelerin sigortasını yapmış olması kadın emeğinin ne kadar ucuz olduğuna verecek çok çarpıcı bir örnek olsa gerek.

Ev eksenli çalışanlar artıyor

Krizin kadınlara çıkardığı fatura yalnız işyeri koşullarıyla sınırlı değil elbette. Yüzde 90'ını kadınların oluşturduğu ev eksenli çalışanların sayısı da bu süreçte hızla arttı. El işlerinden tekstile, gıdadan oyuncaklara, paketlenmeden araç gereçlere makinelerle parça üretmeye, elektrik malzemesi üretimine kadar her alanda yayılıyor. Evlerde yaptırılan bu işlerin yüksek vasıf gerektirmeyen işler olması, üretim sürecinde karmaşık araç gereçlere gerek duyulmaması, kadınların evde günlük yaptığı işlerle iç içe yapılabilmesi, aile gelirine katkıda bulunması gibi nedenlerle daha çok tercih ediliyor kadınlar tarafından. Oysa kayıt dışı olarak yapılan ve çoğu zaman bütün gün süren bu işlere bir de evde yapılan kadının "**görünmeyen emeği**" olarak tanımlanan temizlik, yemek, çocuk bakımı vs. işler de eklenince kadınların çok daha yoğun sömürülmesini de beraberinde getiriyor.

Çalışmaları, emekleri görünmeyen, işçi oldukları kabul edilmeyen, çoğu zaman kayıt dışı çalışan, hiçbir sosyal güvencesi olmayan kadınlardan "**yuvayı dışı kuş yapar**" misali krizde de geleneksel rollerini daha fazla yerine getirmeleri isteniyor. Toplumsal işbölümünde "**eve ekmek getirmekle**" yükümlü olan erkek eve ekmek getiremez olunca devreye yine kadınlar giriyor. Zorunlu ihtiyaçlarının karşılanması için yaptıkları işler evdeki iş yüklerini daha da artırıyor. Gıdadan giysiye daha fazla ihtiyacını evde üretmeye çalışıyor. Örneğin krizden sonra el örgü yünlerinin satışlarında yükselme olduğu yönünde haberlerin bir nedeni de kadınların hazır alacağı bir kazağı ya da bir atkıyı örerek daha ucuza mal etmeye çalışmalarıdır. Bu durumu da bir pazar haline

getirerek kendisi için fırsata çeviren burjuvazi, örgü örmenin kadınlarda hem psikolojik rahatlama hem de ekonomik rahatlama getireceği yönlü propagandalar yapıyor. Bu yönlü yapılan araştırmalar, kriz döneminde el örgü yünlerine iç piyasada ve ihracatta büyük talep olduğuna dikkat çekiyor.

Son yıllarda hızla yayılan kayıt dışı çalışma içinde önemli bir yer tutan **ev eksenli çalışanlar**, işçi statüsünde değerlendirilmeleri talebiyle dünya çapında çeşitli örgütlenmelere gidiyorlar. Türkiye'de de 1994 yılından beri belli çalışmalar, dayanışma ağları örgütleyerek örgütlülüklerini **Türkiye Ev Eksenli Çalışanlar Sendikası**'na taşıdılar.

Sonuç olarak, kadınların örgütlenmelerinin önünde bir yığın engelin olduğu bu sistemde özellikle kayıt dışı çalışan sektörlerde örgütlenmelerin olması çok önemli ve gereklidir. İkinci cins olarak görülen, her gün aşağılanan, dövülen, aç kalan, her alanda en yoğun emek sömürüsüne maruz kalan kadınlar artık bu yükü daha fazla taşımayacaklardır. Bu da kuşkusuz krizin yükünün her geçen gün daha fazla hissedildiği bugün kadınların daha fazla örgütlenmeleriyle mümkündür.

Kadınların ev eksenli çalışma, çağrıya bağlı çalışma, esnek çalışma vb. kayıt dışı çalışma biçimlerinde yer aldığı bu üretim modeli doğallığında farklı sorunları da beraberinde getiriyor. Bu üretim biçimlerine uygun esnek örgütlenme modellerinin yaratılması için işçi sınıfını örgütleme hedefi olan bizlerin gündeminde olması, buna dair politika üretmemiz gerekiyor.

(Bakırköy Kadın Hapishane'den bir İK okuru)

Rojin, o Rojin değilmiş!

Akşam Gazetesindeki köşesinde "**PKK teröristi olmadığımı pişmanım**" başlıklı yazısında kendi tabiriyle "**bir masal kahramanı**" olarak adlandırdığı Kürt sanatçı Rojin'e hakaretler yağdıran Serdar Turgut hakkında açılan soruşturma tamamlandı.

Yazı ile ilgili hazırlanan iddianamede, savcı 4 yıl 8 aya kadar hapis cezası istedi.

Bakırköy 2. Asliye Ceza Mahkemesi tarafından kabul edilen iddianamede, Rojin'e "**onu dağa kaldırır seks kölem yapardım**" diyen Serdar Turgut'un Rojin'in onur, şeref ve saygınlığına saldırdığı ve cinsel amaçlı olarak taciz ettiği belirtildi.

Soruşturma kapsamında verdiği ifadesinde yazıda müştekiyi kastetmediği, Rojin ismini bir masal kahramanı ve yazıya uygun şifresel bir isim olarak değerlendirdiğini ve ardından da yurtdışından Türkiye'ye giriş yapan PKK'lilerin coşku içerisinde karşılanmasını eleştirmek için yazdığını belirten Turgut önümüzdeki günlerde hakim karşısına çıkacak. **(İzmir)**

Selde yaşamını yitirenler, "ayakları ıslanmasın" diye ölmüşler!

9 Eylül günü İstanbul'da yaşanan sel, sistemin ne denli çökmüş olduğu kanıtıncasına 35 kişinin hayatını çalmıştı. İkitelli'de, selde penceresi dahi olmayan bir araçta ölüme yollanan 8 kadın işçinin çalıştığı **Pameks Tekstil**'in patronu ve müdürü, tepkiler üzerine tutuklandı.

Patronun mahkemesi, 17 Aralık günü görüldü ve elbette ki devlet, patronunu "üzmeyece-

ğini" bir kez daha gösterdi! Pameks Tekstil'in patronu **Mehmet Cevdet Karahasanoğlu** ve idare müdürü **Ferit Göncü** tahliye edildi. Göncü, hakim "sence işçiler arabadan neden inmediler?" sorusuna "**ayakları ıslanmasın diye inmediler herhalde!**" diye cevap vererek suçun aslında ölenlerde olduğunu iddia etti!

"Firma ile anlaşmaya vardıklarını" belirten ölen işçilerin yakınları, avukatlarıyla davadan çekilip duruşma sürerken salonu terk ettiler. **(H. Merkezi)**

KADIN KURULTAYLARI SONUÇLANDI

AVUSTURYA

14-12-2009 tarihinde Viyana'da **Avusturya 8. Kadın Kurultayı** yapıldı. Avusturya'nın çeşitli alanlarındaki kadın komitelerinin daha önceden seçmiş oldukları delegelerin hepsinin katılımıyla 12 Aralık günü başlayan Kurultayın selamlama ve delege tespitinin ardından, saygı duruşu yapıldı. Divan seçiminden sonra kurultayın gündemlerine geçildi. "**Krizin kadın emeği üzerindeki etkileri ve görevlerimiz**" başlığı altındaki siyasi perspektif yazısının okunmasından sonra tartışmalara geçildi. Gerek delege ve gerekse kurultaya katılan çeşitli kurumların kadın sorununa yönelik dile getirdikleri düşüncelerden sonra tartışmalar sonlandırıldı. Yapılan toparlamadan sonra Faaliyet Raporu okundu. İkinci gün birlikte yapılan kahvaltıyla başladı. Faaliyet

Raporunun tartışılmasından sonra, **ATİK Kadın Kurultayı** için delege tespiti yapıldı. Toplam 10 delege seçiminden sonra yeni ülke komitesinin seçimi yapıldı. Toplam 5 asil ve iki yedek üyeden oluşan komite, oybirliğiyle seçilerek kurultay bitirildi. **(Avusturya 8. Kadınlar Komitesi)**

ALMANYA

Almanya 4. Kadınlar Kurultayı, **12 Aralık 2009 Cumartesi** günü Duisburg'ta gerçekleştirildi. Selamlama, delege tespiti ve saygı duruşunun ardından, 19 Temmuz'da güneşe uğurladığımız, Almanya Kadın Komitesi üyemiz sevgili arkadaşımız **Naciye**'yi bir kez daha anmak için hazırladığımız hayatı ve mücadelesini anlatan bir dia gösterildi. Anmanın bitiminde seçilen Divan'ın, gündemi okuması ve delegeler tarafından onaylanmasının ardından yönetim kurulundan bir arkadaşın okuduğu açılış yazısı ile kurultay başlamış oldu.

Daha sonra "**Kadın emeği, krizin kadın emeğine yansımaları ve politik görevlerimiz**" başlıklı siyasi perspektif taslağı okundu ve görsel hazırlığın sunumundan sonra taslak tartışıldı ve onaylandı. Ardından faaliyet raporunun da tartışılıp onaylanmasından sonra, yeni organ üyelerinin ve ATİK Kadınlar Merkezi Kurultayı'na katılacak delegelerin seçimi ile kurultayımız sona ermiş oldu. **(Almanya 4. Kadınlar Komitesi)**

YORUMSUZ

16 Aralık: Van-Özalp ilçesinde, 16 yaşındaki **Sibel Tunçkiran**, babasının av tüfeğiyle kendisini vurarak intihar etti.

14 Aralık: Van-Özalp'ta, imam nikâhli eşiyile yaşayan ve iki aylık bir bebeği olan 17 yaşındaki **Nejla Duraner**, kendini asarak intihar etti.

12 Aralık: Şırnak-Silopi'de yaşayan 15 yaşındaki **Leyla Tutuk**, kendini asarak intihar etti.

11 Aralık: İzmit'te, **Zeynep Güneri** adlı kadın, boşanmak istediği eşi tarafından kurşun yağmuruna tutularak

öldürüldü.

11 Aralık: Antalya'da, **Zeynep Kamil Güleras**, birlikte olmayı kabul etmediği sevgilisi tarafından boynu kırılarak öldürüldü ve sonra da bulunduğu ev ile birlikte yakıldı.

9 Aralık: Kocaeli'de yaşayan **Zeynep G.**, boşanmak istediği eşi tarafından silahla vurularak öldürüldü.

9 Aralık: Ağrı'da, **Vahkûn Unutmaz**, geri dönmek istemeyince, boşanmak istediği eşi tarafından çocuğunun gözleri önünde silahla vurularak öldürüldü.

Zeynep Celaliyan idam edilmesin!

Malatya İdam Karşıtı Kadın Platformu 18 Aralık günü İHD'de **Zeynep Celaliyan**'ın İran devleti tarafından idam cezası almasını protesto etmek amacıyla bir basın toplantısı gerçekleştirdi.

"Zeynep Celaliyan 2008 yılı ortalarında İran'ın Kirmaşan kentinde PJK üyesi olduğu iddiası ile tutuklandı. 14 Ocak 2009'da çıkarıldığı İran Devrim Mahkemesi'nde "**Allah'a karşı gelmek**" suçlamasıyla 14 Kürt ile birlikte idam cezasına mahkum edildi. Bu ceza Celaliyan'ın siyasi kimliğine ve mücadelecili kadın kimliğine verilmiştir" denilen açıklamaya Malatya YDG de destek verdi.

Artvin Borçka böyle bir gün gördü!

Artvin Borçka şehitleri

Kışı geçirmek üzere barınaktayken halk ordusu gerillalarının etrafı düşman tarafından kuşatmaya alınır. Bu sırada nöbette olan Nilüfer Abu, durumu fark edip mevzilenerek çatışmaya girer. Ansızın neye uğradığını anlayamayan düşman güçleri, diğer Partizanların da

mevzilenip saldırmayla panikleyerek geri püskürtülür. Bu durumdan yararlanan gerilla, çatışma bölgesini terk eder. Birliğin sağlıklı bir şekilde çekilmesini Nilüfer Atav, mevzilenmediği yerden düşmanı sürekli kurşun yağmuruna tutarak sağlamıştır. Bu çatışmada birliğinden ayrı düşen Nilüfer Atav ve Adem Asal gerilla birliği ile

ilişkiye geçmek için hiç zaman kaybetmez. Bunun için tüm kanal ve olanakları kullanırlar. Ancak 3 Ocak 1994 tarihinde Artvin'in Borçka ilçesine bağlı Uğur köyünde düşman güçleriyle tekrar karşılaşılır. Çıkan çatışmada Nilüfer Atav şehit düşerken Adem Asal yaralı olarak tut-sak düşer ve 9 Ocak 1994'te işkencede katledilir.

Yeşiline doyulmaz bir kentin kırlarında, kış aylarının kariyla, soğuğuyla sadece doğayı değil yaşamı da buza çevirmiş bir günün akşamıydı. Soğuğu, içleri ısıtan sınırsız bir havaya dönüştüren Partizan sohbetler de olmasa, Halk Ordusu gerillaları için yaşam daha bir çekilmez hale gelirdi, kim bilir. Ama yaza yönelik planlar, bu kentin yoksulluğa gömülmüş köylülerinin çelişkileri, gelecek düşleri, şehirlerdeki yoldaşların şu an ne yaptığına dair tahminler ve tabii laf aralarına giren şakalar sadece içlerini değil sığnağı da ısıtıyordu.

Yine de bu havada, böyle buza durmuş bir gece vaktinde nöbete çıkmayı (eğer TC'nin askerliği gibi zorla yaptırılmıyorsa) ancak **devrimci bilinç** ve **irade** gönül rızasıyla kabul edebilirdi. Kış da olsa, operasyonlar bu dönemlerde pek olmasa da gerillanın gözü kulağı düşmanda olmalıydı. Öyle ya su uyur düşman uyumazdı.

İşte böyle bir geceydi Nilüfer, yoldaş sohbetleriyle ısınmış sığnaktan çıkıp nöbeti devralmak için ayağa kalktı. Hem sohbetin koyuluğundan hem de dışarının soğuktan gözleri bir an yoldaşlarına takılı kaldı. Hepsini sevgiyle bir süzdü. Henüz gerillaya katılı 3 ay olmuştu ama sanki yıllardır buradaymışcasına rahatlıkla kaynaşmıştı onlara.

Silahını alıp dışarı çıktı nöbeti devralmak için. Nöbet yerine geldiğinde yoldaşının biraz yaramazca gülüşüyle karşılaştı. Nedenini anlamaya çalıştı ama bulamadı. Yoldaş da onu çokça merakta bırakmadı zaten. "Ayaklarını sürüyerek mi geliyorsun, bana mı öyle geldi?" deyiverdi. "**Yok, niye ayaklarını sürüyeyim, nöbet bu! En hassas görevdir. Bunu bilmeyecek kadar da yeni değilim. Nefesim soğuğa alışamadı hemen, bir de yürümek zor bu karda.**" Halbuki yoldaş sadece takılmak istemişti, ondan böyle uzun açıklamalar beklediğinden değildi sözleri. Ama kadın yoldaşların hassasiyetlerini bilseydi elbette tahmin edebilirdi bu yanıtı. Yaşamın her alanında kendilerini her gün yeniden, bir kez daha, bitmek tükenmek bilmeyen bir kanıtlanma ihtiyacı duyan kadın yoldaşlar. Kendilerini ifade etmekte zorlandıklarından, hep uzun açıklamalar yapmak zorunda hissederler. Hep bir anlaşılammak ya da daha kötüsü yanlış anlaşılacak kaygısıdır onlara bu ihtiyacı hissettiren. Devrimci saflarda da benzer örnekler yaşayınca, düzenden gelen bu alışkanlıklarını bir kalkan gibi korurlar, kendileri dahi fark etmeden...

Yoldaşından nöbetiyle ilgili bilgileri ve nöbeti devraldı Nilüfer. Dondurucu da olsa soğuk iyi gelmişti bir yandan da. Zihni açılmış, uykulu/may-

hoş hali geçmiş, dinleşmişti. Etrafı kolaçan etti önce. Sonra bir yandan her nöbette yaptığı gibi gününü değerlendirdi. Biraz sonra sıcak bir çay olsaydı ne iyi giderdi diye düşündü. Yoldaşları artık uyumuşlardı, sırt sırta verip bedenlerinin sıcaklığını da paylaşıyorlardı herhalde diye tahminler yürüttü. Bir tek Adem yoldaş belki henüz uyumamıştı, bu yoldaş ne zaman uyur, ne zaman dinlenir geldiğinden beri hiç anlamamıştı. Kom-somoldan ordu saflarına gelmiş bir yoldaş. Öğrencilik yıllarında da hep böyleymiş, gözaltından çıktıktan sonra da, tutukluluğunun ardından da

hemen faaliyete vakit kaybetmeden dönüp soluksuz çalışan bir yoldaş... En son tutukluluğunu Kayseri Hapishanesi'nden firarla sonlandırmıştı. Partizanların hapishaneyeye girdikleri andan itibaren firar üzerine kafa yormaları ve birçok kez bunu pratiğe de dökerek başarılı eylemlere imza atmaları eskiden beri en saygı duyduğu konulardan biriydi. **Zindan, mücadelede bir bedelse, "başa gelirse" o da "çekilirdi" ama yürek, bilinç, akıl hep dışarıda olmalıydı.** Onlar da öyle yapmışlar, yüreklerinin, bilinçlerinin, akıllarının yanına bedenlerini de ekleyip dışarıda (sıcak mücadele içinde) almışlardı soluğu...

İşte daldan dala böyle atlarken düşünceleri, bir cıvırtı duydu önce. Bir yaban hayvan mıydı, yoksa düşman mı? Yoksa kendi yürek atışı mı? Şıklardan en kötü olanıydı. Devlet güçleri, bir ihbarcı hainin verdiği bilgileri dikkate alarak kışın bu ortasında operasyona çıkmış ve birliği çembere almıştı. Nilüfer, hemen kendini mevziye attı.

Zaten aynı anda mermiler de yağmaya başlamıştı. Her şey saniye saniye yaşanıyor. Tetiğe basışı, yoldaşlarını düşüncüsü, yağın mermi yağmuru, sağından solundan merminin isabet ettiği yerlerden üzerine düşen karlar... Yoldaşlarının gelişini uzun sürmedi. Ava giden avlanmıştı, gerillalar başarılı bir direniş sergilediler, inisiyatif gerillaya geçmişti. Bir ara Adem ve Nilüfer göz göze geldi. Sessizce baktılar birbirlerine. Tam o sırada çemberi de yarmışlardı. Bir yandan düşmana mermi yağdırırken bir yandan da alanı terk ediyorlardı. En son Nilüfer ve Adem kaldı. Bu sıra-

ten. İsimleri değiştirilen binlerce yerleşim yerinden biriydi burası da. Sonradan Camili denilen, gerçek ismi ise **Macahel** olan yörede yer alıyordu. Borçka'ya 60, Artvin'e 92 km uzaktaydı. Gürcüce ismi **Akriya** (bitişik, ekli: hemen yakınındaki Maral köyüne bitişik olmasından almış) iken kim karar vermişse, Uğur oluvermişler. Karadeniz'in birçok köyü gibi okulun olmadığı, içme şebekesinin adını duymadıkları, postane gibi lüksleri hiç görmedikleri, sağlık ocağı gibi hizmetlerin hiç uğramadığı bir köydür Akriya köyü. Köyde bir ilköğretim okulu vardır ancak o da kullanılmamaktadır. Çocuklar 1,5 saat yol gitmektedir okula kavuşmak için, birçok Karadenizli çocuk gibi...

Nilüfer ve Adem'in yolları bu köye düştüğünde köyün nüfusu 300 bile değildir. Evlerin pencerelelerinden kopkoyu bir karanlık düşmektedir çamur sokaklara. Ne yapacaklarını planlarken köyün Kaldırım Mahallesi bir gürültüyle inler. Gerillalar silahlarına davranacak zamanı bile bulamazlar belki de. Ölüm direkt üzerlerine yürümektedir. Nilüfer boğazına kadar gelen bir sloganı haykıracak zaman, belki bulmuştur, belki o kadar da zamanı yoktur. Sıcak gülümsemesini ve kararlı bakışlarını bırakarak vedalaşır yoldaşlarıyla. Şehirlerin tüm kirlerinden uzaklaşmak, kırların, (savaşın yıkadığı) tertemiz havasına kavuşmak için onca talep, ısrar, başvuru sonucunda kavuşmuştur dağlarına. Gitmeden önce ablasına Ankara'daki baba ocağından ancak kızıl gelinlikle çıkacağını söylemiştir. Ve gerçekten de öyle olmuştur, parti bayrağına sarılı cenazesine, parti sloganlarıyla uğurlanır sonsuzluğa Ankara'da soğuk bir kış gününü.

Adem ise yaralı düşmüştür düşmanın eline. Bu ilk karşılaşmaları değildir. Şimdi belki şartlar biraz daha zordur, yaralıdır. Ama bu sadece nicel bir farklılıktır. **Zira direnişi niteliğinden tek bir noksan değildir.** Daha önce de defalarca girdiği bu karşılaşmada, bu savaşta yine kazanan odur. Yapılan işkenceler kararlılığında küçük bir gedik bile açamamıştır. Kendinden önceki onlarca yoldaşından aldığı işkencelerin karşısındaki net, yiğit tutumu, yani ser verip ser vermeyen tavrı, yani partizan duruşu bir kez daha cisimleşir Adem yoldaşın direnişinde. Ve o da bayrağı devrederek lekesiz bir şekilde, kervanımıza katılır. Nilüfer'in cenazesinde şehitleri simgeleyen **300 karanfil** bırakılır mezarına. Bir tanesi de Adem yoldaşı için...

Tarih 3 Ocak'tır. Yoksul Karadeniz bir yiğitlik destanıyla daha büyülmüştür. Hırçın dalgalarına iki köpük daha eklenmiş, geçit vermez dağlarına iki kaya daha düşmüştür. Unutulmayacak iki yürek...

Çeşitli düşüncelerle yürüdüler saatlerce. Birliğin ulaşmak için çabalarıydı. Bu yeşil kentin içlere doğru son yeşil ilçesi **Borçka**'nın bir köyüne geldiler. Uğur köyü burası. Adına bakıp da aldanmamak lazım. Bu köyün insanlarının uğurla falan alacakları hiç yoktu. Gerçek ismi de değildi za-

Pusula

İrade ve eylem birliği üzerine

İrade ve eylem birliği, parti hukukuna uygun olarak farklı konularda yürütülen tartışmalar neticesinde ortaya çıkan düşüncelerin merkezileşmesidir; merkezileşen düşüncelerin pratiğe uygulanması için yaratılan hareket birliğidir. Tüm bunların olması, farklı fikirlerin-anlaşmaların ortadan kalktığı anlamına mı gelir? Elbette ki hayır! Farklılıklar vardır ve kaçınılmazdır. Burada olan, özgür bir tartışma neticesinde ortaya çıkan çoğunluğun iradesine saygı gösterme ve farklılıklarına rağmen çoğunluğun kararlarını uygulamak için te-reddütsüz harekete geçmedir. Azınlığın çoğunluğa tabi olmasının mantığı budur. Bir devrim partisi için bu anlayışın içselleştirilmemesi her zaman ciddi problemlere yol açar.

Şunu hemen belirtelim ki; her zaman her koşulda irade haline gelen düşüncelerin doğru olduğu gibi bir yaklaşım da doğru değildir. Nitekim hem genel hem de yerel anlamda irade haline gelen yanlış kararların varlığı tarihi tecrübelerle ortadadır. **Burada temel sorun, ortaya**

çıkan irade kararlarına uygun olarak hareket etmeyi kavrama sorunudur. Eğer bu ilkeli durum ortaya konulmazsa, azınlıkta kalan doğru fikirleri hakim hale getirme imkanı da ortadan kalkar. Bu ön açıklamadan sonra sorunu daha somut daha güncel boyutuyla irdelemeye devam edelim.

Sınıf savaşımında bir parti için en büyük tehlike, ideolojik netsizlik ve örgütsel dağınıklığıdır. İdeolojik netsizlik ve bolşevik bir örgüt yaratılmazsa, karmaşık sorunları çözmek, mücadele içinde ortaya çıkan engelleri birer birer aşmak da zorlaşır. Tüm bunlar ideolojik, teorik, örgütsel bakımdan asgari düzeyde yetkin ve deneyim sahibi kadro ve militanlarla başarılır. Dolayısıyla böylesi dönemlerde öncelikle ideolojik netsizliği ve örgütsel alandaki dağınıklığı giderecek pratik çalışmalar yapmak gerekir. Yani ideolojik eğitimde, içte ve dıştaki anti-MLM anlayışlarla hesaplaşma ve her alanda bolşevik ilkelere uygun örgütler yaratmak ön koşuldur. Bu görevler

yerine getirildiği oranda, sınıf mücadelesi içinde daha aktif rol alınır; gelişmelerin arkasından sürüklenen değil, yönlendiren, yol gösteren olunur. Elbette ki tüm bunlar için **ideolojik ve örgütsel birlik** kilit bir sorundur. Bu kilit sorundaki her gelişme, her ilerleme her türlü dağınıklığın, parçaları düşüncüsün tarzının panzehiridir. Bu nedenle sorunlara bütünlüklü bakmak, kesin çözüm aramak ancak bu anlayış temelinde sağlanacak gelişmeyle mümkündür. Bu bakış açısı olmadan merkezileşmek, olaylara-olgulara merkezi bir pencereden bakmak oldukça zor.

Keza tarihi tecrübeler göstermiştir ki; partili yaşamda sığılık-dar görüşlülük her zaman varolan nesnel durumu kavramada sorun yaratır. Çoğu zaman olayların nedenleriyle değil, sonuçlarıyla ilgilenilir; nesnel sonuç ilişkisini kurmada problemler yaşayan bu yaklaşım tarzı devrimci pratikleri sakatlar. Bu tarz çoğu zaman olaylara, bulunduğu merkezden yaklaşır. Kendi bölgesinin, kendisinin sorunları önceliklidir. Partiyile ilişkilerini belirleyen temel faktörlerden biri de; genelin bu anlayışla yaklaşımında ortaya koyduğu tutumdur. Devrimci bir tutum, devrimci bir yaklaşım bir siğ ve

dar düşünce tarzıyla hesaplaşır —ki bu kaçınılmazdır. İşte o zaman küçük burjuva bencilliğinin irade ve eylem birliğini bozan, kural tanımaz, yapıcı-birleştirici olmayan eylemi baş göstermeye başlar.

Bu nedenle küçük burjuva benlerin değişime uğratılarak bizleştirilmesi, tüm enerjinin aynı hedefler üzerinde yoğunlaştırılması ve bütünü bir parçası olarak algılanması, dar düşünüş tarzına karşı mücadeleden atılan ilk adımdır. Sorun böyle kavranıldığında, hiçbir zaman büyük kare içinde küçük noktalar merkeze oturtulmaz.

Yine her bölgenin, her çalışma alanının kendi görevleri üzerinde yoğunlaşması belirlemesini doğru okumalıyız. Bu saptama bize ne dar bölgeci bir çalışmayı ne de diğer alanların sorunlarına karşı duyarsız davranmayı öğretmiyor. **Tam tersine kendi görevlerini yerine getirmeyen bir alanın diğer alanların sorunlarına karşı da duyarlı davranamayacağı gerçekliğini hatırlatıyor.** Dolayısıyla burada altı çizilen bütünlüklü bir sorumluluk duygusudur. Her türlü göreve yüksek bir sorumluluk bilinciyle yaklaşmayı sağlama kaygısıdır.

Şu da bir gerçek ki; kendi ça-

alışma alanında başarılı bir çizgiyi yakalayan bir bileşen genel olarak diğer alanların sorunlarına karşı da duyarlı yaklaşır. Çünkü parçadaki gelişme bütünü olumlu yönde etkiler; genel çalışmalara bir moral kaynağı olur. Ama belirlenen genel yönelimin hayata uygulanması için yalnız parçanın değil, bütünü hareket etmesi gerekir. Bundan dolayıdır ki; bir alan çalışmasının başarı ölçütlerinden biri de bütünü sorunlara çözüm aramada ortaya koyduğu-koyacağı çabadır.

Biraz daha somutlayacak olursak; tüm çalışma alanlarının belirlenen yönelime uygun olarak hareket etmemeleri her şeyden önce çift başlılığı, kendiliğindenci bir pratiği doğurur. Bu da partinin irade ve eylem birliğini bozar. İrade tarafından belirlenmiş olan merkezi yönelimini de boşa çıkarır. Merkezi yönelimi boşa çıkartılmış bir partinin başarısızlığı kaçınılmazdır. Başarısızlık da güvensizliği ve inancsızlığı derinleştirir. **Dolayısıyla her kim ki güvenden söz ediyorsa, önce görevlerine uygun olarak aktif bir pratiğe yönelmelidir.** Güven de böyle yaratılır. Çünkü militan ve sorgulayıcı pratik güvensizliğin panzehiridir.

İrade ve eylem birliği yalnız aynı yöne bakma veya sıkı bir disiplinin varlığı değildir, aynı zamanda ortak düşünme, ortak hareket etme tarzıdır. Talimat bekleyen değil, genel perspektife uygun olarak sorumluluk alma, bulunduğu alanda geneli somuta yaratıcı bir tarzda uygulamadır. İşte zorluklar karşısında "yalnızlık" ruh haline kapılan ve kendi kendini tekrarlayan pratikler, yukarıda altını çizmeye çalıştığımız özgüven anlayışında zaafıdır. Özgüvensizliğin olduğu yerde sorumluluk alma pratikleri de zayıf olur. Her problemin, her sorunun çözümü de kendi dışında aranır. Oysa "bu bizim görevimizdir, bunu yapacağız" iradesi ortaya konulmuş olsa; "nasıl yapacağız?" sorusuna daha yaratıcı, daha ön açıcı cevaplar bulunur. Çünkü bir yol bulma, bir yol açma iradesi zor koşullarda dahi mutlaka bir çıkış bulur. Bu yürüyüş ağır ve sancılı olabilir; ama yürüme kararlılığı engelleri birer birer aşmanın en büyük güvenesidir. Devrimci militanlık da budur işte. Hiçbir sosyal ve ulusal kurtuluş savaşı işe hazır kadrolarla, ordularla başlamamıştır. Tam aksine birlerle, onlarla başlattıkları kararlı savaşım-larla inişli-çıkışlı pratiklerle zafere ulaşmışlardır.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Mevlüt Çınar; 9 Ocak 1980'de İstanbul'da çatışmada şehit düştü.

İbrahim Kır; Dersim Ovacık Yazıören köyünde dünyaya gelen İbrahim Kır, ilkokulu köyünde bitirdikten sonra ekonomik nedenlerden dolayı daha fazla okuyamadı. Çalışmak için gittiği İstanbul Kazlıçeşme'de 1975'te işçi olarak çalışmaya başladı.

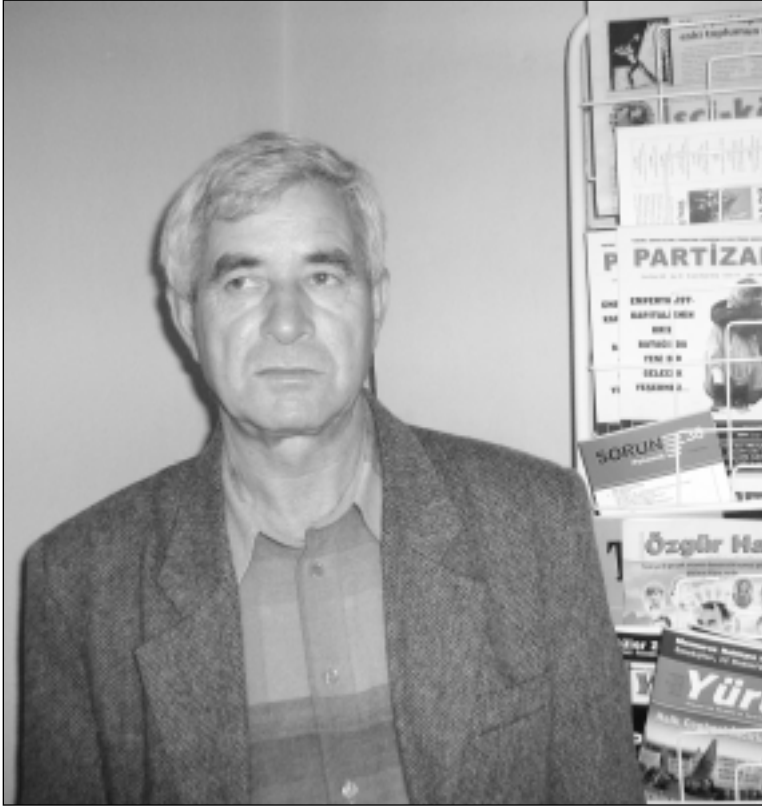
Devrimci düşüncelerle burada tanışan İbrahim Kır, işçiler arasında örgütleme faaliyeti yürüttü. Aralık 1980'de faaliyetlerinden rahatsız olan polis tarafından gözaltına alındı. Günlerce süren ağır işkencelerden sonra İbrahim Kır'dan hiçbir şey alamayacağını anlayan işkenceciler çareyi onu katletmekte buldular.

Ali Sağcan; 1962 Uşak Banaz Hatipler köyünde dünyaya gelen Ali Sağcan Partizanlarla birlikte hareket ediyordu. Ocak 1980'de Uşak'ta MIT tarafından işkencede katledildi.

Haydar Doğan; 1958 Mazgirt doğumlu olan Haydar Doğan (Nedim) Partizanlarla küçük yaşta tanıştı. Çalışmak için gittiği İstanbul'da MLSPB saflarında örgütlendi. Bu sırada yapılan bir operasyonda gözaltına alınarak tutuklandı.

Hapishanede kaldığı yedi yıl boyunca elindeki araştırma ve inceleme fırsatını iyi değerlendirdi. Hapishaneden çıktığında dışarıda 12 Eylül AFC'sinin etkilerini görür. Bu dönemde Partizanlardan etkilenecek örgütlenir. **Birçok askeri eylemde görev alan Haydar Doğan'ın en önemli eylemlerinden birisi de birçok devrimcinin katili olan Muhsin Bodur'un cezalandırılmasıdır.** Haydar Doğan, Ulaş Bardakçı'nın katili Habip Gür'ün cezalandırılması sırasında 10 Ocak 1991 tarihinde İstanbul'da çıkan çatışmada şehit düştü.

“Bulgaristan halkı için; çok korkunç bir zaman...”

Bulgaristan İşçi Köylü Partisi uluslararası dayanışmayı, işbirliğini ve deneyim paylaşımını geliştirmek amacıyla Yeni Demokrat Gençlik'in 4. Konferansına katıldı.

Biz de İşçi köylü gazetesi olarak Bulgaristan İşçi-Köylü Partisi Genel Başkanı Todor Jakov'la kısa bir söyleşi gerçekleştirdik.

gede emperyalizmin saldırılarına karşı kurulacak önemli bir barikat olacaktır. Bu çabanın bir parçası olarak Bulgaristan İşçi Köylü Partisi uluslararası dayanışmayı, işbirliğini ve deneyim paylaşımını geliştirmek amacıyla **Yeni Demokrat Gençlik'in** 4. Konferansına katıldı.

Biz de İşçi köylü gazetesi olarak Bulgaristan İşçi-Köylü Partisi Genel Başkanı **Todor Jakov**'la kısa bir söyleşi gerçekleştirdik.

Kriz tüm dünyayı olduğu gibi Bulgaristan'ı da çok derinden etkiledi. Bulgaristan işçi ve emekçileri, krizle birlikte büyük bir yoksullukla yüz yüze kaldı. Milyonlarca işçi işsizler ordusuna katıldı, alım gücü düştü. Bulgaristan özellikle 1989'dan sonra çok hızlı bir değişim süreci geçirdi. Bu değişimin Bulgaristan halkının lehine olmadığı ise çok kısa süre içinde açığa çıktı. 1990'da sosyalist maskeli cumhuriyetlerin dağılmasından en çok etkilenen ülkelerden biri de Bulgaristan oldu. Halk 90'lardan sonra büyük bir yıkımla karşı karşıya kaldı. Ülke üyesi olduğu Avrupa Birliği içinde ücretlerin en düşük olduğu, en yoksul ülke durumunda. Ayrıca halk mafya, rüşvet ve yolsuzlukların sarmalına itilmiş durumda.

Bir kesimin geliri çok hızlı bir şekilde yükselirken milyonlarca emekçi için yaşam standardı yine çok hızlı bir biçimde düştü. Bu tablonun bir sonucu olarak ülkede sınıf mücadelesinin ivmesi de giderek yükseltmekte işçilerin, köylülerin ve gençlerin yaptığı eylemlerin oranı artmakta ve daha militan bir karaktere bürünmektedir.

Bulgaristan'da uzun yıllar boyunca ülkeyi yöneten BKP'nin, bugünkü **Bulgar Sosyalist Partisi**'nin (BSP) özellikle 1989'dan sonraki politikaları Bulgar işçi sınıfı ve emekçilerinin bu partiye olan güvenini sarstı. Bu durum 2009 yılında gerçekleşen seçimlerde açıkça görüldü. BSP'nin oyları büyük bir düşüş yaşarken Bulgaristan'ın Avrupalı Kalkınması için Yurttaşlar Partisi (GERP) en yüksek oyu aldı. GERP, 240 sandalyeli meclise 116 milletvekili gönderdi. GERP'in seçim propagandasına bir göz atmak Bulgaristan halkının yaşadığı temel sorunların anlaşılmasını da sağlayacaktır. GERP'in en önemli seçim argümanları; yolsuzlukla mücadele, şeffaf bir yönetim, aile değerlerinin korunması ve enerji bağımsızlığıydı.

Mafya, sosyal yaşamın tüm gözeneğine nüfuz etmiş durumda. Bulgaristan halkı ve onun devrimci komünist öncülerini düzenin tüm bu çürümüşlüğüne karşı mücadele bayrağını yükseltiyor. **Bulgaristan halkının mücadelesini ülkemiz işçi ve emekçilerinin mücadelesi ile birleştirmek ve böl-**

- Bulgaristan da işçi sınıfının, köylülerin, emekçilerin durumundan söz edebilir misiniz?

Todor Jakov: Bulgaristan'da işçi sınıfının durumu oldukça kötü. Hayat durmuş durumda. İşsizlik çok yoğun, fiyatlar çok yüksek, ücret ise çok düşük. Bulgaristan'da sistem kademeli bir şekilde yıkıldı. Bulgaristan Komünist Partisi (BKP) 1989 yılından sonra ekonomiyi emperyalist güçlerin eline teslim etti. Demokrasiye getireceğiz dediler, devleti yıktılar. Ekonominin çökmesi ile birlikte işçi ve köylüler işsiz ve sokakta kaldı. Devlet bu kesime, halka hiçbir yardımda bulunmadı. 1989'da Bulgaristan sözde demokrasi yolunu tuttu. 45 yıl süren sosyalist sistem yıkıldı ve sözde demokratikleşme yaşandı. 1989'dan sonra sosyalist devleti, kapitalist bir devlet yapmak istediler. Şu an ne kapitalist ne de sosyalist bir devlet oldu. Bir yıkıntı ortaya çıktı.

Bulgaristan halkı bu yıkımın baskısını yaşıyor. Fabrikalar kapandı, insanlar sokağa atıldı, gelir-gider dengesi bozuldu. Okullar kapatıldı. İnsanlar aç kaldı, mağazalar önünde uzun kuyruklar oluştu. Ekmek bile bulamadılar. İki milyondan fazla genç iş bulamadığı için yurtdışına çıktı, Almanya ve Amerika'ya göç etti. Bu yıl içinde Bulgaristan'ın 9 milyon nüfusu vardı. Nüfus 6 milyona düştü. 1989'dan önce kendine sosyalist diyen insanların çocukları kendilerine demokrat dediler. Yönetime geldiklerinde devleti yok ettiler. 1989'dan sonra iki işçi sendikası ortaya çıktı. Ekonomiyi yıkıma uğratan ve işçileri sokağa atanlardan **Konstantin Trencsev** bu sendikalarından birinin başkanı oldu. Bu devlete karşı, işçilere karşı, insanlığa karşı bir suçtur. Bu kişi de BKP'nin yöneticilerinden birinin oğludur.

1944'te Komünist Parti yönetimi ele aldığında Bulgaristan geri kalmış bir tarım ülkesiydi. Komünistlerin yönetiminde ekonomisi hızla büyüdü. Birkaç on yılda Avrupa'nın ve Balkanların en iyi fabrikalarını kurdu ve ekonomik bir güç haline geldi. Sahte demokrasinin gelişi ile birlikte sağlık sigortası emekçilerin elinden alındı.

Emeklilik sigortası kesildi. Sosyal yardımlar kesildi. Okullar paralı hale getirildi. Çocukların önemli bir bölümü eğitimsiz kaldı. Hepsi sahte demokrasinin sonucudur.

Krizle birlikte yoksulluk korkunç boyutlara ulaştı. Bulgaristan yaşlı insanlar devletine döndü. Fuhuş çok yaygın. Eroin, uyuşturucu kullanımı yüksek. Mafya ortaya çıktı. Krizden önce 3 milyon insan çalışıyorsa şu anda bunun sayısı 1 milyona düştü. İnsanlar evlerine bir ekmeği zor götürmektedir. Bulgaristan'da iki milyon yaşlı insan bulunmaktadır. 500 bin insan işsizlik sigortası ile yaşamaya çalışıyor. En kötü şey de rüşvettir. Rüşvet devlet adamlarından başladı. Şu anda hukukçular mafya ile çalışıyor. Kanunlar sadece kağıt üzerinde.

- 1989'dan sonra yaşanan bu gelişmelere karşı işçi sınıfı ve köylülerin tepkisi nasıl oldu?

- Bu durum Bulgar işçi ve köylülerinde **psikolojik bir travma** yarattı. Binlerce işçi intihar etti. İntihar edenlerin arasında devlet en iyi uzmanları da vardı.

Bizde elbette herkesin eylem yapma, protesto hakkı vardır. Sözde demokrasi vardır. Herkes istediğini söyleyebilir. 1989'dan sonra çeşitli kesimlerden insanlar sokağa çıktı. Zincirleme grevler, eylemler gelişti. Hizmet sektöründen eğitime birçok alanda halk hükümeti protesto etti. Eylemler sürmektedir. Konuştuğunuzda herkes size hak veriyor ama hiçbir şey değişmiyor. Hükümet tüm bu söylenenleri duymazlıktan geliyor. Bulgaristan'da halk inanmıyor. Halk politikaya, partilere, hükümete, hiçbir şeye inanmıyor. Bir kaos, inançsızlık, umutsuzluk, durumu yaşıyor. Biz buna **“apatik”** diyoruz.

Son seçimlerde şimdiki kadar bilinen partilerden hiçbirine oy vermediler. Yeni bir parti ortaya çıktı GERP adında. Şu ana kadar gösterdi ki bu parti de devleti yönetemedi. Bu parti yeni bir stil getirmek istedi. Demokratik ama otoriter. Ancak devlet işlerinden anlamadıkları kısa sürede ortaya çıktı. İnsanlar kurtarıcı olarak bu partiye yöneldi.

Bulgaristan'da şu an bir düzen yoktur. Ekonomide politika olarak büyük bir anarşi yaşıyor. Yaşlı insanlar arasında geçmiş sosyalist düzene bir özlem var. Ülkemizde şu an vahşi bir kapitalizm var. Birkaç kelime ile değerlendiresem Bulgaristan halkı için çok korkunç bir dönem.

- Partiniz ne zaman kuruldu?

- Partimizin 100 yıllık bir tarihi vardır. **Dimitre**

Glagevev, George Dimitrov ile birlikte 1891'de partimizin temellerini attı. Bulgaristan Sosyal Demokrat İşçi Partisi'ni kurdu. Partimiz bu gelenekten geliyor. 1923'te Dimitar Blagoev tarafından partinin ismi Bulgaristan Komünist Partisi olarak değiştirildi. Bu parti zaman içinde komünist bir partiden kapitalist bir partiye dönüştü. Bulgaristan İşçi Köylü Partisi bu eski geleneğe sahip çıkan kadrolar tarafından kuruldu. Partimiz legaldir. BKP'nin 1989'da ismini Sosyalist Parti olarak değiştirmesinden sonra 1990'da biz bu partiden ayrılarak Dimitrov'un mücadelesini sürdürmek üzere partimizi kurduk. Sosyalist parti olunduktan sonra Dimitrov'un mozolesi bombalandı. Bugün yok.

Bugüne kadar sayısız greve, protestoya katıldık. 1990'dan sonra 4-5 tane komünist parti kuruldu. Bunları dışında yüzlerce küçük parti var. Biz bu partileri birleştirmek istedik. Diğer partiler daha küçük ve resmi değiller. Beraber çalışalım diye çağrı yaptık. Bulgaristan'ın birçok yerinde çalışmamız örgütlenmemiz vardır. İşçi sınıfı ve köylüler içinde parti komitelerimizin kurduğu birlikler bulunmaktadır.

- Başkan Mao'ya ve uluslararası dayanışmaya bakışınız nedir?

- Mao'nun görüşlerini kabul ediyoruz. Bununla birlikte Mao'yu şu an inceliyoruz. Dünya emperyalizmi Amerikan emperyalizmi önde olmak üzere bizim mücadelemizi engellemeye çalışıyor. Haklarımızı gasp ediyor, onun amacı bizi yok etmektir. Çeşitli yöntemlerle sesimizi kısma çalışıyor. İstiyor ki halk bizi duymasın, bilmesin. Uluslararası komünist enternasyonal dünyadaki komünistlere partilere büyük güç veriyordu. Komünist partilerin ortak hareketini ve desteğini sağlıyordu. Bugün bu yok. Buna büyük ihtiyaç var.

- Siz Yeni Demokrat Gençlik'in konferansına katılmak amacıyla ülkemizde bulunuyorsunuz. Konferansı iki gün boyunca izlediniz. Neler gözlemlediniz?

- Öncelikle YDG'yi selamlıyoruz. Konferansına katılmaktan onur duyduk. Çok memnun kaldık. Sizin kavganıza katılıyoruz. Sizi destekliyoruz. Harika bir organizasyondur. Güzel bir kadro gördük. Gerçekten katılmaktan çok memnun kaldık. Entelektüel düzeyi yüksek. Bu da harekete güç katacaktır. Türkiye de sizin bugünkü durumunuz bana Bulgaristan'da 1940-44'te kapitalizme ve faşizme karşı yürüttüğümüz mücadeleyi hatırlatıyor.

Bugün bizde gençler politikadan çekildiler. Politika yapmak istemediler. Onları da çok iyi anlıyoruz. Kendine demokrat diyen devlet yöneticileri gençlerin bilincine saldırıyor. Kapitalizmin çok iyi bir sistem olduğunu ispatlamaya çalışıyorlar. Gençlerin örgütlenmemesi için her şeyi yapıyorlar. İstiyorlar ki gençler mücadele etmesin diskolara gitsin, Amerikan tarzı yaşam sürsün.

Sizde çok yüksek bir moral, büyük bir istek var. Başarıda çok önemli olan bir husus da uluslararası ilişkilerdir. Devrimci, sosyalist ve komünist örgütlerle sürekli bağlantı kuruyorsunuz. Bu size daha fazla güç vererek destek olacaktır. Bulgaristan komünistleri, Partizanları diğer ülkelerdeki dostlarından büyük yardım gördü.

Siz de böyle yapmalısınız.

1990'da sosyalist maskeli cumhuriyetlerin dağılmasından en çok etkilenen ülkelerden biri de Bulgaristan oldu. Halk 90'lardan sonra büyük bir yıkımla karşı karşıya kaldı. Ülke üyesi olduğu Avrupa Birliği içinde ücretlerin en düşük olduğu, en yoksul ülke durumunda. Ayrıca halk mafya, rüşvet ve yolsuzlukların sarmalına itilmiş durumda.

Bir yıl önce, 6 Aralık 2008 tarihinde polis kurşunuyla katledilen 16 yaşındaki **Aleksis Grigoropoulos**'un anma etkinlikleri ülke genelinde on binlerce kişinin katılımıyla gerçekleşti. Bir yıl önceki isyan girişiminden paçayı zor kurtaran devlet ve egemen güçler, bu yılki anmalara dersler çıkararak hazırladılar. Seçimler sonrası başa geçen **PA-SOK**'un (Tüm Yunanistan Sosyalist Hareketi) ilk icraatı polis devletinin tüm ihtişamını göstermek oldu. Politeknik ve Aleksis'in katledilmesi anma törenleri dolayısıyla "terör saldırıları" olabileceği propagandası yaparak, Atina sokaklarını cunta dönemlerini aratmayacak şekilde polis ablukasına aldı.

Son yıllarda İstanbul I Mayıslarında tanık olduğumuz sahnelerin benzerini geçtiğimiz günlerde Atina sokaklarında tanık olduk. Hükümetin "sıfır tolerans" dogması olarak ifadesini bulan bu uygulamalar, Politeknik'le başlayarak 6 Aralık eylemleri boyunca devam etti. Eylem bölgesini çevreleyen tüm sokak ve caddeler trafiğe kapatılarak kimlik ve üst kontrolleri yapıldı. Bu süreçler içinde pek çok kişi eylemler öncesinde hiçbir gerekçe gösterilmeden gözaltına alındı, pek çok kurum ve dernek baskınlara maruz kaldı, gözaltına alınanlar tutuklanarak "ağır suçlarla" yargılandı. 6 Aralık eylemleri sırasında grevde olan Atina çöp işçilerinin grevi "güvenlik" gerekçe gösterilerek mahkeme tarafından yasaklandı. Saldırlar, eylemler önce-

ALEKSİS MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR

sinde olduğu kadar eylemler boyunca da devam etti.

4 Aralık Cuma akşamından başlayan anma eylemleri boyunca tüm ülkede 800 den fazla kişi gözaltına alındı, bunlardan 120 kişiden fazlası tutuklandı, 13 kişi maske taktıkları için "ağır suçla-cinayete eşdeğer" yargılanıyor. Aralarında çocukların da olduğu yüzlerce kişi gözaltı süreci boyunca dayak, hakaret, aşağılama içeren işkencelere maruz kaldı.

4 Aralık;

Akşam saatlerinde, Eksarxia Halkı Girişimi çağrısıyla Aleksis'in katledildiği noktada toplanan yüzlerce kişi, mumlar yakarak anma etkinliği gerçekleştirdi. Eylemin sona ermesinden sonra polislin tahrik edici varlığını protesto edenlerle polis arasında çatışmalar yaşandı. Benzer şekilde ön eylemler 5 Aralık Cumartesi günü de devam etti.

6 Aralık Pazar;

Eylemler tüm ülkede on binlerce kişinin katılımıyla gerçekleşti. Başta Atina olmak üzere Selanik, Patra, Larissa, Volos, Iraklio, Hania ve diğer birçok ilde kitlesel olarak yapıldı. Atina'daki eylem öğlen saat 13.00'te Propilea Meydanında başladı. Devletin tüm saldırı ve yıldırma girişimlerine rağmen yapılan eyleme 20.000 dolayında kişi katıldı. Mitingin sona ermesinden sonra kitle buradan Meclis'e doğru yürüyüşe geçildi.

Yoğun bir polis ablukası altında yapılan yürüyüşte polislin tahrik edici varlığı, pek çok kez, kimi gruplarla polis arasında çatışmalara neden oldu. YKP (ML)'nin de kitlesel olarak katıldığı eylem meclis ve oradan başlangıç noktasına ulaşması ile sona erdi. Ancak, aynı akşam Atina merkezde ve Eksarxia Mahallesi çevresinde kısa süreli çatışmalar devam etti.

7 Aralık Pazartesi;

7 Aralık Pazartesi günü merkezi öğrenci eylemi gerçekleşti. Başta lise ve ortaokul öğrencileri olmak üzere 15 binin üzerinde üniversite öğrencisi, eğitimci ve halktan insan eyleme katıldı. Eylemler öncesinde okulların işgal edilmesi kararı alan lise, ortaokul ve üniversite öğrencileri, ülke genelinde 400'ün üzerinde lise ve ortaokulu, 20'yi aşkın da fakülteyi işgal etti. Eyleme kendi okul ve fakülte pankartları ile katılan öğrencilerin kitlesellikleri ve canlılıkları dikkat çekiydi. Eğitimciler de öğlen ve akşam olmak üzere 3'er saatlik iş bırakma eylemi yaparak kitlesel olarak yürüyüşe katıldı.

Saat 12.00'de Propilea Meydanında başlayan mitingde, öğrenci dernekleri ve eğitimci sendikaları temsilcileri konuşmalar yaptılar. Ancak konuşmalar yapıldığı sırada çevredeki polis varlığına tepki duyan lise ve ortaokul öğrencileri polislin miting alanından uzaklaşması için iki saate yakın süreli olarak taş ve portakal atıldılar. Yüzlerce öğrencinin kendiliğinden katıldığı bu "muharebe" kitenin kendiliğinden pratik içinde öğrenmesinin güzel bir yansıması oldu. İlk süreçte polislin bir hareketi ile hemen geri çekilirken zamanla geri çekilmemeye ve üzerine üzerine gitmeye başlaması güzel bir nokta olarak güne iz bıraktı diyebiliriz.

Meclise doğru yürüyen kitle, katliamı ve devlet terörünü lanetleyen sloganlar attı. Bugün de önceki gün gibi kısa süreli çatışmalar yaşandı. Fakat Sindagma Meydanı'na (Meclis'in olduğu meydan) ulaşıldığı sırada, polislin anarşist eylemcileri bahane ederek **EEK** örgütünün (Troçkist bir parti) kortejine motosikletli birimlerin motorları ile girmesi sonucu bir parti üyesi ağır, bir gazeteci ise hafif yaralandı. Buna tepki gösteren kitle ise polise müdahale ederek çatıştı. Ardından polis geri çekilmek zorunda kaldı. Eylem Propilea Meydanı'na ulaşmasıyla sona erdi.

8 Aralık Salı;

Salı günü ise eylemler boyunca yapılan gözaltıları ve tutuklamaları protesto eden aralarında YKP (ML)'nin de olduğu örgütlerin ortak girişimiyle bir eylem gerçekleştirildi. 6 Aralık eylemleri sırasında Atina Üniversitesi Rektörlüğünün anarşistlerce işgal edilmesini ve Rektörün de darp edilmesini bahane eden polis, rektörlüğün önünde yer alan alanda kitlenin toplanmasına izin vermedi. Cuntadan sonra ilk defa gerçekleşen böylesi bir durum kitle tarafından protesto edildi. Kitle adına bir komitenin polislin yaptığı görüşmeler sonrasında, Rektörlüğün talebi ile polislin burada olduğu ve bunun da üniversite özerkliğinin ihlal edilmesine anlamına geldiği açıklaması yapıldı ve polis buradan çekilene kadar bekleneneği açıklandı.

Yarım saat boyunca beklenmesinin ardından 2000 kişiye yakın kitle yürüyüşe geçti. Tutuklu ve gözaltındakilerin serbest bırakılmasını talep eden ve üniversite özerkliğinin gasp edilmesine karşı sloganlar atan kitle, polis ve devlet terörünü de protesto etti. Eylem başlama noktasına ulaşmasıyla sona erdirildi.

11 Aralık Perşembe;

Perşembe günü ise öğrenci mitingi gerçekleşti. Ana gündemin üniversite özerkliği olduğu eylem gerçekleşen en az katımlı eylem oldu. Bunda da, üniversitelerde güçlü olan kimi siyasal öğrenci gruplarının tavırlarının etkili olduğu belirtiliyor. İşgal kararlarının uygulanması, öğrencileri eyleme ve kaybedilmeyle karşı karşıya olan bir hakkın savunulmasına çağırılmayan bu grupların üniversite yönetimleri ve hükümet kadar sorumlu oldukları ifade edildi. Eylem Propilea Meydanı'ndan başlayarak Meclise, oradan da aynı noktaya ulaşılmasıyla sona erdirildi.

(Yunanistan'dan bir İK okuru)

Hindistan'da şanlı mücadele günlerinden notlar...

Hindistan'da devletin Maoistlere karşı operasyonları sürerken Maoistler de bölgedeki güçlerini ve kitle desteğini gösteren yeni eylem ve etkinliklerin altına imza atmaktadır. En son **6 Aralık**'ta Maoistlerin tarihinde ilk kez Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu'nun kuruluş töreni şehir merkezinde açık şekilde yapıldı ve kutlama öncesinde Maoist önderlerin de mitinge katılacağı açıktan ilan edilip halk davet edildi.

6 Aralık günü Batı Bengal'de Batı Midnapore bölgesinde Jangalmahal şehrinde düzenlenen etkinliğe bölgedeki 50 köyden de halk katıldı. Gerillaların kontrol altına aldığı miting alanında halka seslenen HKP (Maoist) MK SB üyesi ve ülkenin en çok aranan insanı **Kishenji** yoldaşla bölge sorumlusu **Rakesh** yoldaş bölgedeki halkı artık Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu'nun koruyacağını ilan etti. Devletin operasyonlarını sürdürmesini ve haklı taleplerini kabul etmemesini eleştiren Kishenji yoldaş, hasat dönemi olmasına karşın kısa süreli ateşkes önerisine uymayan ordunun amacına ulaşamayacağını belirtti.

Binlerce insanın katıldığı, devrimci marşların söylendiği ve kızıl bayrakların denizi andırdığı miting, bölgedeki ordu ve polis güçleri ve Batı Bengal Eyaleti hükümeti tarafından ise bir utanç tablosu halini almıştır. Bölgeye gönderilmek istenen polis güçlerinin gitmeyi reddettiği basında yer aldı.

Bunun yanı sıra 2 Aralık tarihinde Maoist gerillalar Jharkand eyaletinde Coal India kömür şirketine kömür nakliyesini durdurdu.

Filipinler'de katliam ve sıkıyönetim

datatua'nın seçim gezisine eşlik eden kadın, avukat, gazeteci 57 kişinin soğukkanlıca katledilmelerini mahkum etmektedir. Bölgede savaş ağalığının yaygın olduğunu ve bu savaş ağalarının özel ordularının Filipinler Ordusu ile birlikte bölgedeki devrimci, ilerici, muhalif her hareketi ve mücadeleyi ağır şekilde baskı altına aldığını belirten Filipinli devrimciler savaş ağalarının terörünün seçim dönemlerinde iyice arttığını vurgulamaktadır. Açıklamada Arroyo Hükümeti savaş ağalığını yok edece-

ğini ilan etse de bu yerel zorbalarla işbirliğine açıkça devam ettiğine değinilmekte ve katliamı gerçekleştiren Ampatuan savaş ağası kabilesinin baskıları sayesinde 2004 seçimlerinin Arroyo hükümetinin 12 sandalyenin hepsini kazandığı aktarılmaktadır. Hükümetin önümüzdeki seçimlerde de yerel aşiretler arası çelişkilerden ve savaş ağalarından yararlanarak daha fazla kan ve baskı getireceği öngörüsünde bulunmaktadır. Yine özellikle Mindanao ve Cordillera gibi iki azınlık milliyet-

ten halkın yaşadığı bölgede azınlık milliyetlerin haklarını tanımayan devletin yerel zorbalardan, ordu-polis baskısı ve böl-parçala taktikleriyle seçim sürecine yön vermek istediği açıklanmaktadır.

9 Kasım'da açıklama yapan Ulusal Demokratik Cephe Mindanao Bölge Örgütü Ampatuan savaş ağalarının katliamını lanetleyen halkı sıkıyönetime karşı çıkmaya davet etmiştir. Sıkıyönetimin bölgede isyana karşı ilan edilmesinin katliamın özünü kararttığını belirten Filipinli devrimciler bunun devlet destekli terör olduğunu belirtmekte, savaş

ağalarının suç örgütü olarak muamele görmesini talep etmekte ve az sayıdaki savaş ağasına karşın milyonlarca emekçinin mücadelesinin baskı altına alınmaya çalışıldığını ifade etmektedir. Böylece Moro halkının kurtuluş mücadelesi de sindirilmek istenmektedir.

Filipinli devrimciler bu katliamın hesabının sorulmasını ve tüm savaş ağalarının ve paramiliter güçlerin silahsızlandırılıp dağıtılmasını talep etmektedir ve halki devlet terörüne son vermek için silahlı mücadeleye katılmaya davet etmektedir.

Evrensel Bakış

Çevre kirliliği ne zaman sona erecek?

Aralık ayının ilk haftası Danimarka/Kopenhag'da toplanan "iklim zirvesi", daha başlamadan birçok tartışmaya beraberinde getirdi. 12 günlük zirve boyunca bir Afrika ülkesinin saldırgan karbon miktarı kadar karbon salınımı ortaya çıkması ise, tam bir ironiydi. Zirveye katılan liderler 200 adet limuzin ve 140 özel uçakla gelecekti ve bu da tam 41 bin ton karbon monoksit salınımı demekti. Zirvenin sürdüğü günlerde sunulan taslak metni, tartışmaları biraz daha alevlendirdi. İçeriğini, zirveye de yön veren zengin ülkelerin hazırladığı metin, bu zirvenin zengin ve fakir ülkelerin "eşit" temsil edildiği tek zirve olduğunu kanıtliyordu adeta: Atmosfer eşit paylaşılyordu, çevre kirliliğine karşı alınacak önlemler de eşit olmalıydı! Bu da bir başka ironisidy zirvenin! Elbette bu "eşitlik" daha sonraki satırlarda, yoksul ülkelerin aleyhine dönmeğe gecikmiyordu.

Ortalama hava sıcaklıkları 20. yüzyılda, tüm dünya genelinde 0.6 derece arttı ki, bu artış hala sürüyor. 1995 yılında yayımlanan bir BM raporunda bile, son 50 yılda gerçekleşen, küresel çaptaki ısı artışlarının büyük ölçüde, hatta tamamen, insan kaynaklı olduğu-

na yer verilmek zorunda kalınıyordu. İnsan kaynaklı bu artış hiç kuşku yok ki, kapitalist üretim-tüketim ilişkilerine, böylelikle de kapitalist toplum biçimine dayandırılmak durumundadır. Emperyalist tekellerin 20. yüzyılda dünya genelindeki yayılması, uluslararası üretimle birlikte, iklim değişikliklerini de hızlandırdı. Sadece ABD emperyalizmi, dünya çapındaki karbon salınımının 2/3'sini gerçekleştirmektedir. Dünyanın yoksul ülkelerinin toplam karbon salımı ise sadece yüzde 2 düzeyindedir.

Çevre kirliliğine bağlı iklim değişikliklerinin en önemli belirtisi, ozon tabakasında meydana gelen ve giderek büyüyen deliktir. 1987 yılında imzalanan "Montreal Anlaşması", ozon tabakasına zarar veren maddelerin kullanımına yasak ve/veya sınırlama getiriyor, zararlı asgariye indirme hedefi güttüğü söyleniyordu. Bilim insanları bunun başarılması durumunda ozon tabakasının 2050 yılına kadar kendi kendini yenileyeceğini hesaplıyorlardı. Ancak bu hesaplar, dünya ölçeğindeki kârlarını çevreye yararına azaltmak ya da ortadan kaldırmak istemeyen emperyalist tekellere takılmakta gecikmeyecekti. Bunun

içindir ki, atmosfere salınan karbon miktarını azaltmayı hedefleyen Kyoto Protokolü de daha baştan çürük bir zemine oturuyordu. Örneğin ABD emperyalizmi protokolü imzalamaya bile yanaşmıyordu. **Zaten protokolün kendisi de aldatmaca ve hedef şaşırtmadan öte geçmiyordu.**

Atmosfere zarar veren maddelerin kullanımına da yönelik Montreal Anlaşması, bu maddelerin kullanımında çok cüzi bir azalma yarattıysa da sonrakı yıllarda yapılan ölçümler, bu azalmanın ozon tabakasında kayda değer bir onarmaya yol açmadığını gösterdi. Bunun bir nedeni, zararlı maddelerin çok uzun süre boyunca atmosferde kalabilmesiyken, diğer ve daha önemli bir neden de yasaklanan maddelere ilişkin uluslararası bir illegal pazar oluşmasıydı.

Zararlı maddeler, bunların henüz yasaklanmadığı emperyalizme bağımlı kimi ülkelerde üretiliyor ve Kuzey Amerika ile Avrupa'ya bu ülkelerden gönderiliyordu. Örneğin buralara gönderilen, klima sistemlerinde, buzdolaplarında vd. araç gereçlerde bu zararlı maddeler kullanılıyordu.

İklim değişikliklerine yol açan bir diğer önemli etken de yağmur ormanlarının yağmalanması, orman alanlarının (Brezilya'da olduğu gibi) giderek azalmasıydı. Bunun sorumlusu ise yine emperyalist tekeller ile büyük top-

rak sahipleri ve onların kâr hırsıydı. Bunların baskılarıyla, 1990'lardan itibaren, uluslar arası alanda odun ticaretiyle ilgili gümrük ve ticaret koşulları hayli gevşetilmiş, bölgesel ve küresel anlaşmaların çerçevesi genişletilmiştir. İklim değişikliklerine bağlı doğal afetlerde 1990'ların başından itibaren görülen artışla, 2000'li yıllardan daha da boyutlu bir hal almıştır. Bu, aslında "doğal" olmayan afetler, yüz binlerce insanın yaşamına mal olmayı, milyonlarca insanı göçe zorlamayı, milyonlarca hektar tarım alanını tarıma elverişsiz hale getirmeyi sürdürüyor. Tüm bu felaketler elbette dünyanın yoksullarını vuruyor.

Dünya çapındaki yaşam alanlarını tahrip ederek, insanlığın geleceğini geri döndüğü olmayan biçimde tehdit eden çevre sorununa karşı 1970'li ve 80'li yıllarda uluslararası bir çevre hareketi gelişti. Bu hareket **küçük burjuva anlayış** üzerinden yükselse de ilk başlarda samimi bir karşı koyuş söz konusuydu. Hareketin genişleme ve dünya çapında etkili olma olasılığı, uluslararası tekeli sermayeyi harekete geçirdi. Hareketin ne yapıp edilip sisteme yedeklenmesi, kendi içinde parçalanması vb. yollarla etkisiz hale getirilmesi hedefleniyordu. Ve işte bu süreçte çok sayıda burjuva politikacı birden bire çevre sorununa "dikkat çekmeye" koyuldular. Ekolojik dünya

sistemini "eleştiriyor", bu yönlü bildiriler yayımlıyorlardı. Emperyalist tekellerin temsilcilerinin bu bilinçli hareketleri, küçük burjuva anlayış yön verdiği çevre hareketinde bir yanılısma ortaya çıkarmakta gecikmedi.

Hareket, 1992'de Rio De Janeiro'da düzenlenen **BM-Çevre Konferansı**'na katıldı. Bu konferansın gerçek hedefi, dikkatleri çevre sorununa başlıca sorumlusu olan emperyalist tekellerden (ve de emperyalist-kapitalist sistemden) başka yöne çekmekti. Ve çevre hareketinin dikkati gerçekten de tam olarak bu tarihlerden itibaren başka yöne kaydı.

Başta Greenpeace olmak üzere, çevre hareketi 2002 yılında Johannesburg'da gerçekleştirilen BM Çevre Zirvesinde, emperyalist tekellerin; BP, Shell, Daimler Chrysler, General Motor, Ford, Bayer gibi temsilcileri ile ortaklaşıyor, bunlarla kol kola, çevre sorununa "çareler" arıyordu artık. Sisteme yedeklenmiş "çözümü" gerçek sorumlulara hedef almayı bırakalım, bunlarla ortaklaşmada "sansasyonel" eylemlerde gören bir çevre hareketi, aynı zamanda bir insanlık sorunu olan çevre sorununa çözüm üretmezdi elbette. Bu sorun aynı zamanda **insanlığın geleceği sorunu**dur ve bunun için de ancak **sisteme karşı mücadele** ile birlikte ele alınarak çözülebilir.

İnsan emeğini son sınırına kadar sömüren bir yandan iklim zirveleri düzenleyerek, çevre sorununa ilişkin daha karışıklığı yaratmakta, hedef şaşırtmakta, diğer yandan da çevre kirliliğini (ve iklim değişikliğini) en önemli nedenlerinden olan, kimyasal-biyolojik silahların kullanıldığı işgal savaşlarını yaygınlaştırmaktalar.

İşgal savaşlarının merkezi olan Ortadoğu'da işgallerin yeni bir halkası yapılmaya çalışılan Pakistan, ABD bombardımanları ve kışkırtılan iç çatışmalarla kan gölüne çevrilmekte, Irak'ta işgal nedeniyle hala neredeyse her gün yüzlerce insan yaşamını yitirmektedir. 9 yıldır devam eden ve aslında işgal güçlerine ağır yenilgiler tattıran Afganistan işgali ise, bu açık yenilgiye rağmen derinleştirilmeye-yaygınlaştırılmaya çalışılmakta.

Dünyayı kirletmekle, insanların yaşam alanını ortadan kaldırmakla yetinmeyip, tüm dünyayı döktükleri insan kanyıyla bir kan denizine çevirmeye çalışanları, bu kan denizinde boğacak olanlar ise, kanlarından deniz yaratılmak istenen yoksul-ezilen halkların insanlığın kurtuluşu uğruna yükselecekleri mücadeleler olacaktır! Çevreyi kirleten tüm etkenler de ancak böylelikle ortadan kalkacak, ozon tabakası da işte o zaman kendini hızla yenileyecek, dünya yaşamını yitirmeyecektir.

Gökyüzünden bize der ki;

Durmasın sevdanın çarkı

12 Eylül dendiğinde aklımıza birçok şey gelir. Basılan evler, işkencelerde katledilen, sakat bırakılan yüzlerce insan, mitinglerde, eylemlerde, sokak ortasında yaşanan ölümler ve tabii ki bunlara karşı verilen nice direnişler.

12 Eylül dendiğinde aklımıza birçok isim de gelir elbet. Diyarbakır Zindanlarında yitirdiğimiz Ali Sarıballar, tüm emekçi halkımıza gözdağı vermek adına idam edilen Necdet Adalılar, Hıdır Aslanlar ve ne acı ki daha niceleri.

12 Eylül'ün bilançosu ağırdı. "Resmi rakamlara göre" 650 bin kişi gözaltına alınarak işkenceli sorgulardan geçirildi. 1 milyon 683 bin kişi fişlendi, 98 bin 404 kişi örgüt üyeliğinden yargılandı. 21 bin 764 kişi örgüt üyesi olmaktan hüküm giyerek işkence ve baskının "olağan" olduğu hapishanelerde yıllarını geçirdi. 171 kişi sorgularda ve hapishanelerde yaşanan işkencelerde katledildi. Tüm bunların yanında 7 bin kişi için idam cezası istendi, 517 kişiye idam cezası verildi ve idam cezası verilenlerden 50'si asıldı. "Asmayalım da besleyelim mi?" diye soran faşist zihniyetin idamları arasında öyle bir tanesi vardı ki devletin tabiatını, şiddetini ve hukuksuzluğunu özetleyerek tarihe acı, ancak onurlu bir resim daha bıraktı.

13 Aralık 1980... 17 yaşındaydı sandalyeyi tekmelediğinde. O günden bu güne kulaklarımızda son sözleri, bilincimizde kararlılığı, siyah beyaz fotoğrafına baktığımızda her an gördüğümüz ümit dolu gözleri ile anlattıkları kaldı bizlere Erdal Eren'in.

Erdal Eren'i darağacına götüren süreç ODTÜ'de okuyan Sinan Sumer'in, dönemin MHP'li Bakanı Cengiz Gökçek'in korumasının silahından çıkan kurşun sonucu öldürülmesi ile başladı. Sinan'ın ölüm haberinin ardından katliamın gerçekleştiği yerde düzenlenen protesto eyleminde Erdal Eren de vardı. Düzenlenen protesto eylemine askerlerin müdahale etmesinin ardından çıkan çatışmada er Zekeriyâ Önge ölü-

ken, Erdal Eren'in de içinde olduğu 24 kişi gözaltına alındı. Hazırlanan otopsi raporunda, ölen erin Erdal'ın bulunduğu tarafa doğru koşarken sırtından ve G-3 mermisi ile vurulduğu belirlenmiş olmasına rağmen, üzerinden çıkan bir silah bahane edilerek Erdal tutuklandı, ere ait

otopsi raporları ise "karartıldı". Ve Erdal Eren belki de TC tarihinin en hızlı yargılanmalarından biri ile idama mahkum edildi.

Devlet aldığı bu karar ile taammüden bir ölüm daha gerçekleştirecekti ve Erdal daha 17 yaşındaydı. Kendi "yasalarına" göre 18 yaşından küçük birinin idamı gerçekleştirilemezdi ancak, cunta bunun da çaresini buldu. Erdal'ın yaşı bir gecede büyütüldü ve idam sehpasının yolu sonuna kadar açıldı. Alınan bu karar hakkında hukuki bütün yollar denense de ne avukatların sunduğu deliller ne tanıkların ifadeleri faşizmin kendi kapıları ardından aldığı bu kararı değiştirebildi. Öyle ki Erdal'ın yaşının tespiti için kemik yaşı tahlili yapılması dahi "hukuki" bir biçimde engellendi, buna "gerek olmadığı" kararı verildi. Artık her şey "yasalara uygundu"!

Mamak Hapishanesi'nde bulunan Eren, idam edileceği güne kadar içinde bulunduğu koşullara karşın iradesini ve umudunu her daim gençliği kadar diri tutmaya çalıştı, tuttu da. Onu almaya geldiler bir gün. Sadece kelepçe takılmasını istedi ve iç çamaşırlarının içinden

Sürecek bu kavga saltanatınız yıkılıncaya dek!

13 Aralık 1980'de, yani bundan tam 29 yıl önce Ankara Merkez Hapishanesi'nde idam edildi Erdal Eren. Erdal, "resmi" ellerce gerçekleştirilen bir hukuksal süreç sonrası katledildi. Ancak bu "ölüm" ne ilkti ne de son oldu, çünkü Erdal'a ve daha nicelesine bunları yaşatan bir dönemin gereği değil bir "anlayışın" gereği idi. Devletin bu katliamcı anlayışı ise dünden bugüne hiç değişmedi.

12 Eylül zihniyetiyle "çocuklukların" çalıştığı ülkemizde türkü çogaldık, nice Erdal'lar yarattık, yaratacağız. Nice-sini de ölümsüzlüğe uğurladık, belki gene uğurlayacağız. 12'inde 13 kurşunun "hedefi" olan Uğur'umuzun, Enes'imizin, Ceylan'ımızın "çocuklukları" ile kalmaları, Alaattin Karadağlarımızın, Aydın Erdemlerimizin faşizmin kör kurşunlarına hedef seçilip miras bıraktıkları umutları ile aramızdan ayrılmaları bu zihniyetin bugünkü varlığının kanıtıdır. "Asmayalım da besleyelim mi?" diyen faşizm bugün asmamaktadır belki fakat "beslemeyip" hala katletmektedir.

Erdal Eren bahsini ettiğimiz bu zihniyetin idam sehpasını tekmelediklerken, faşist cuntanın kararına yanıtı "Sizler Pentagon çöplüğünde yetişmiş kanlı katiller. Kapital imparatorluğunun kapı kulları. Ülkemin ve halkımın kurtuluş kavgasında ölümü kucaklayın, sizlerin yaşamı zulüm sürsün dindedir. Ben ülkemizin aydınlık ufuklarında, yaşam özlemiyle dolu dolu adadım genç bedenimi halkuma. Ama bensiz de sürer bu kavga. Sürecek saltanatınız yıkılıncaya dek" sözleri ile vermiştir.

Evet, sonsuzluğa uğurladıklarımız, onları uğurlamamıza neden olanların saltanatı yıkılsın diyor. Erdal asılmıştır belki, fakat o halkımızın yüreğine gömülürken onu asanlar halkımızın vicdanında "mahkum" edilmişlerdir.

ailesine yazdığı mektubu çıkarttı. "... Ben bu durumda irademi kullanarak, ne pahasına olursa olsun yaşamımı sürdürdüm. Hem de ileride bir gün öldürüleceğimi bile bile. Sizlere bunları anlatmamın nedeni yaşamaktan bıktığım ya da meselenin önemini, ciddiyetini kavramadığım gibi yanlış bir düşünceye kapılmamız içindir. Bütün bu yapılanlar, başımdan geçenler, kimini binlerce kez daha artırdı ve mücadele azmimi körlükledi. Halka ve devrime olan inancımı yok edemedi. Mücadeleyi sonuna kadar, en iyi şekilde yürütmek ve yükseltmekten başka amacım yoktur" yazıyordu verdiği kağıtta. Tüm yaşadıklarına ve yaşayamayacaklarına inat yazıyordu Erdal. Tarihe devrimci iradeden, kararlılıktan ve hiç yitirmedeği inancından da bir not düşünüyordu.

Kültür-Sanat

Sen ey "Bozkırlar Delisi" karşında saygıyla eğiliyoruz

Ahmet Uluçay... Bozkırın orta yerinde çocukça düşler kurup, modern zamanlara çıplak ve cesur oklar fırlatan "büyük" adam... Çağımız insanı, modern dünyanın "soysuz" sahiplerine çıplak ve cesur bir sesle isyan ederken, çocukça bir düşü, karpuz kabuğundan yapılan gemilerle yüzdürdü; "Bozkırda Deniz Kabuğu"nu yaratırken göçüp gitti aramızdan. "Kuyudan Çıkan Adam" dediler ona. Kendine özgü sinema dili ile yıllar sonra dahi konuşulacak olan bu adamdan öğrenmeli.

11 belgesel ve filme imza atan yönetmen Uluçay, onlarca ödül aldı. Onu daha çok "Karpuz Kabuğundan Gemiler Yapmak" ile tanıdık. Kabuklarla sorunu vardı. Öncelikle kendi kabuğunu kırmak istiyordu ve bu amaç yaptığı filmlerin adlarına da yansdı.

Çocuk yaratıcılığıyla yakaladı sinemayı. Gezici sine-

malarla başlayan serüveni, ilgisini, resimden hareketli resme yöneltti. Üç ay çalıştı arkadaşlarıyla sinema makinesi yapabilmek için. İlk gösterimini, çöplerden toplayıp birleştirdiği dağ ve manzara filmleriyle, köydeki bir ahırda gerçekleştirdi. İçinde bulunduğu şartlara hapsolan bir insanın, hele ki küçük yaşlarda neler yapabileceğini gördük onda. Biri tavukçu diğeri şoför iki arkadaşıyla "Tepecik Köyü Arkadaş Sinema Grubu"nu oluşturdu. Grup, 6. Ankara Uluslararası Film Festivali'ne katılarak "Optik Düşler" ve "Koltuk Değneklerinden Kanat Yapmak" isimli filmleriyle tanındı. İnsan yaratıcı etkinliğini daha iyi anlayabilmek için bir kere daha öğrendik ki; fikrinsel çabanın fiziksel ataklıkla birleşmesi gerekiyormuş. Medeniyetin "kenar mahalleleri" köyler... İmkansızlığın sınırında olduğunuz düşünülürse, hapsoldüğünüz alanda manevra yapabilmek için öncelikle teslimiyetçi tavrı parçalamalıyız...

Uluçay, ne sağında ne de solunda; sinemanın tam ortasında görüyordu kendisini. Batının bu görsel hegemonya aracını kendi algısının himayesine sundu; yerleştirdi. Modernleşmeye kendi hali ruhiyesinden cevaplar verdi. "Bayağı" sinema yapmak istemiyordu. "Her şeyin bayağısı olur; bayağı insan, bayağı kalem, bayağı çanta, bayağı boya, bayağı resim... Alçalmak istemiyorum hiçbir zaman. Hiçbir zaman insan avlamak amacıyla sinema yapmak istemiyorum. Kitleleri avlamak istemiyorum, bayağılaşarak..." diyor, sinema endüstrisinin genel mantığından kendini öteliyordu.

Kapitalist-empyrist sistemde gündelik yaşamımız kapitalistin pazar konusu ettiği mekanlardır. Yani bu

mekanlar, burjuva sınıfın stratejisinin işlediği yerlerdir. Bu yüzden sürekli denetim altında tutmaya çalışılır. Eziyetler bu mekanlara bağlıdır ve kendi ihtiyaçları çerçevesinde işgal ederek kendi uzamlarını kurarlar. Temelde burjuvazinin yönetmen olduğu bu tiyatro oyununda, onun oyununu engellemenin sayısız yolu vardır. Bir mekanı kendi uzamımız haline getirirken, burjuva stratejisini kendi taktiklerimiz ile boşa çıkarmaya çalışırız. Kaçıp kurtulmak, küçük hilelere başvurmak, daha sert tavırlar sergilemek bunlardan sadece bir kağıdır. Uluçay, bu mekanlarda çok sert tavırlar sergilemeye de, "küçük hilelere" başvurarak burjuva stratejisinin işlediği sinema alanını kendi uzamı haline getirenlerdendi. Öncelikle endüstrinin doğrudan içine girmeyerek Tepecik köyünden sinemasını kurguladı. Popüler olduğu dönemde dahi bu tavrı sürdürdü. Kendi ifadesi ile "hiçbir zaman insan avlamak amacıyla sinema yapmak istemiyorum" diyerek, günün popüler konularının dışında belirlediği temalar ve hiçbir eğitim almayan oyuncularıyla muhalefetini tutarlı bir hatta soktu. Bir çocuk olarak sinemaya başladı, öldüğünde sadece bir işçiydi. Sinema ise onun için bir mesleğin ötesinde yaşamının manevi kaynağıydı.

Burjuva ideoloji ve kültürüne karşı, bütünlüklü bir direniş yaratabilmek, Uluçay gibi teorik ve pratik birikimimizi artıracak ustalardan öğrenmemiz gerektirir. Bilmek, kölelik zincirlerimizin zayıflatacaktır. Cemal Süreyya'nın dediği gibi "Her ölüm erkendir". Erken gittin sen ey bozkırlar delisi, karşında saygıyla eğiliyoruz.

(İzmir'den bir İK okuru)

Tarihten kısa kısa...

23 Aralık 1986; 6 yıldır süren DISK davası sona erdi. DISK kapatıldı. 1477 sanıktan 264'ü için 15 yıla kadar varan hapis cezaları verildi.

26 Aralık 1921; İstanbul Tramvay işçileri greve çıktı.

26 Aralık 1924; Lenin'in onuruna Petrograd'ın adı Leningrad olarak değiştirildi.

26 Aralık 1992; 12 Eylül'den sonrası ilk memur eylemi düzenlendi. İstanbul'daki eyleme 5 bin emekçi katıldı.

27 Aralık 1945; 29 devletin katılımı ile Uluslararası Para Fonu (IMF) kuruldu.

29 Aralık 1969; İstanbul Topkapı'daki Gamak Elektrik Motorları Yapım Fabrikası'nda polis işçilere saldırdı; Şerif Aygül adlı işçi öldürüldü, 28 kişi yaralandı.

29 Aralık 1977; Öğrenciler İstanbul Teknik Üniversitesi'ni 10 saat işgal etti. Üniversite yönetimi üniversiteyi 2 Ocak'a kadar tatil etti.

1 Ocak 1959; Küba'da devrimin zaferi. Diktatör Fulgencio Batista yeni yılın ilk saatlerinde Havana'dan kaçtı. Camilo Cienfuegos ve Che Guevara önderliğindeki gerilla kolları Havana'ya girmeye başladı.

1 Ocak 1971; Zonguldak'ta ücretleri ödenmeyen 600 maden işçisi ocaklara inemedi.

1 Ocak 1987; Çin'in Tiananmen Meydanı'nda toplanan on binlerce öğrenci revizyonist ÇKP yönetimini protesto etti.

2 Ocak 1962; İstanbul'da liman işçileri greve başladı. İşçiler, patronun Denizcilik Bankası'nın iş sözleşmesini bozması üzerine işlerini bıraktı.

4 Ocak 1991; 36 gündür grevde olan binlerce maden işçisi Zonguldak'tan Ankara'ya yürüyüşe geçti.

4 Ocak 1996; Ümraniye Hapishanesi'nde tutuklu bulunan devrimci ve komünist tutsakların görüş haklarının gasp edilmesine karşı geliştirdikleri direnişe saldıran devlet, dört DHKP-C dava tutsağını katletti. Katliam büyük bir öfkeye yarıttı. Direniş diğer hapishanelere de yayıldı. Devrimcilerin cenazelerine de saldıran polis, Evrensel Gazetesi muhabiri Metin Göktepe'yi de katletti.

Ocak 1927; Polis, manavların eylemine saldırdı. Gözaltına alınan 300 mavnadan 34'ü tutuklandı.

6 Ocak 1969; ODTÜ'yü ziyaret eden Vietnam kasabı Amerikan Büyükelçisi Robert Komer'in makam otomobili devrimci öğrenciler tarafından yakıldı.

Haykırış Kültür Sanat Derneği'nde kurs kayıtları başladı

TIYATRO
BAĞLAMA
HALK OYUNLARI
RESİM
GİTAR
ÖĞRENCİLERE DERS TAKVİYE

Film gösterimi

Filmin adı: *Sonbahar*
Tarih: 26.12.2009 Cumartesi
Saat: 19.00
Tüm dostlar davetlidir.

Adres:

Soğanlı Mahallesi Genç Osman Sokak No 3 (İş Bankası yanı)

Bahçelievler/İSTANBUL

Bayrampaşa Hapishanesi, kırık pencereleri, harabe ve yanık duvarları ile hala zihinlerimizde kazılı olan 19-22 Aralık katliamının izlerini taşıyordu. Tam 9 yıl önce, 2000 yılında, bu hapishane devletin dört duvar arasındaki tutsaklara ilan ettiği adeta bir savaşı yaşamış/yaşatmıştı. Türkiye'nin birçok yerindeki hapishanelerde aynı anda başlatılan ve tutsak devrimcilerle alay edilmesine adı "hayata dönüş" konulan operasyon yani devletin düzenlediği bir katliam yani devrimcilerin direnişiydi bu hapishanenin duvarlarından yansıyan... Tam 9 yıl sonra, bugün, yine bu hapishanenin önündeydik! Yine dizi dizi polis, yine panzer vardı kapısında ve yine direnen insanlar...

İstanbul

* Operasyon sonrası boşaltılan Sağlıkçılar Hapishanesi önünde bir araya gelen **Tecrite Karşı Mücadele Platformu (TKMP)** üyeleri, 19 Aralık direnişini anarak yapılan katliamın unutulmadığını ve hesap sorulmadan da tarihe gömülmeyeceğini bir kez daha gösterdiler.

TKMP adına açıklamayı, katliamı yaşayan Mehmet Güvel yaptı. Açıklamada "Halkın inancı ve umudu olan devrimcilerin diri diri tecrit hücrelerine gömülmek, irade ve inançlarından arındırılmak ve yaşayan ölümler haline getirilmek istendiği" vurgulandı.

Eylemin sonunda, getirilen kırmızı karanfeller hapishanenin kapısından içeriye atıldı.

* Katliamın 9. yıldönümünde yaşamını yitiren 28 devrimci tutsak, Gazi Mahallesi'nde **ESP-G,**

“19 Aralık, baş eğdirilemeyen devrimci direnişin tarihidir!”

PDD, **BDSP,** DHF ve **Partizan** tarafından yapılan bir yürüyüşle anıldı. 19 Aralık Cumartesi günü yapılan yürüyüş Eski Karakol önünden Bahar durağına kadar gerçekleştirildi.

* **20 Aralık Pazar** günü **Partizan,** DHF, **ESP-G,** Kız, **SODAP** ve Halkevleri'nin örgütlediği bir yürüyüş gerçekleşti.

Dikilitaş Parkı'nda toplanan kitle "**Maraş'tan 19 Aralık'a katliamları unutmamak, unutmuyacağız**" pankartı açarak yürüyüşe geçti. Eylem sırasında katliamları protesto eden ajitasyon konuşmaları yapıldı. Sağlık Ocağı'na gelen kitle burada saygı duruşunda bulundu ve ardından basın metni okundu. (**Okmeydanı Partizan**)

* 1 Mayıs Mahallesi'nde Partizan ve DHF tarafından örgütlenen yürüyüşle 19 Aralık katliamı lanetlenirken direniş selamlandı. Karakol durağında başlayan meşaleli yürüyüş, 3001 Caddeden Son Durağa kadar sloganlarla devam etti. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eylem Halk Cephesi de destek verdi. Son Durakta yapılan açıklamadan sonra kitle sloganlar ve marşlarla toplanma yerine dönerek eylemi sonlandırdı. (**1 Mayıs Mahallesi Partizan**)

Dersim

19 Aralık günü saat 16.00'da Sanat Sokağı'nda bir araya gelen **Emek ve Özgürlük Cephesi,** **ESP-G,** **Partizan,** Halk Cephesi, **EMEP,** **KESK** ve **DHF** yakınlarda meşaleler ve sloganlar eşliğinde Yeraltı Çarşısı üzerine yürüdü. (**Dersim Partizan**)

Mersin

DHF, **ESP-G,** **Halk Cephesi,** Mücadele Birliği, **Partizan** ve İHD'nin ortak örgütlediği ve birçok demokratik kitle örgütünün de destek verdiği eylem; İHD önünden yürüyüşle başladı. Kitle, sloganlar atarak açıklamanın yapılacağı Taşbina önüne geldi. Basın açıklamasından önce, DTP'nin kapatıl-

masına ve bilinçli bir şekilde yükseltelen şovenizme yönelik kısa bir konuşma yapıldı.

* 20 Aralık'ta Kristal-İş sendikasında, 19 Aralık katliamıyla ilgili bir etkinlik gerçekleştirildi. Aynı bileşenin örgütlediği etkinlik, 19 Aralık'ta ve mücadelede yaşamını yitiren devrimciler için yapılan saygı duruşuyla başladı. Ardından 19 Aralık'la ilgili kısa bir konuşmanın ve sinevizyon gösteriminin yapıldığı etkinlik, katliam sırasında hapishanede olan Hakkı Can ve Recep Gedik'in anlatımlarıyla devam etti. Anlatımlardan sonra şiirlerin okunduğu ve kısa bir müzik dinletisinin verildiği etkinlik, söylenen marşlarla sona erdi.

İzmir

* İHD İzmir Şubesi 19 Aralık Cumartesi günü Buca Hapishanesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Saat 12.30'da hapishane önünde bir araya gelen İHD üyeleri ve devrimci ve demokratik kurumlar adına basın açıklamasını İHD İzmir Şube Başkanı **Nezihat Paşa Bayraktar** yaptı. Bayraktar, 19 Aralık'ta tecrit edilen ve katledilenlerin Türkiye'de yaşayan tüm halklar olduğunu ve devrimci, muhalif düşünceyi esir almayı hedeflediğini belirtti. Yapılan basın açıklamasına **Partizan**'ın da aralarında bulunduğu daha birçok kurum destek verdi.

* Aynı gün saat 15.00'te ise devrimci kurumların ortak örgütlediği bir protesto eylemi gerçekleşti. Konak Türk Telekom önünde bir araya gelen kitle buradan trafiğin bir kısmını kapatarak Sümerbank önüne kadar yürüdü.

Yürüyüşün ardından eylemin yapılacağı yere gelen kitle adına 19 Aralık katliamını anlatan bir basın açıklaması yapıldı. Yapılan açıklamanın ardından **Yeni Kapı Tiyatrosu, Palto** adlı oyunlarını kitle ile paylaştı. Ardından Gün İşçi Müzik Grubu bir müzik dinletisi verdi. Eylem pandomim sanatçısı bir dostumuzun hapishaneleri ve hapishane-

lerdeki güncel saldırıları içeren bir oyunu sonrası sona erdi.

İzmir Tecrite Karşı Mücadele Platformu, **BDSP,** Devrimci Hareket ve Kaldıraç'ın ortak örgütlediği eylemde "**19 Aralık katliamını unutmamak, unutturmayacağız**" pankartı açıldı.

Antep

İHD 19 Aralık katliamını ve DTP'nin kapatılmasını protesto etmek için basın açıklaması düzenledi. **Mücadele Birliği,** **ESP-G,** **Partizan,** Genç-Sen ve çeşitli kitle örgütlerinin de desteklediği basın açıklamasında yıl içindeki insan hakkı ihallerine değinilerek 19 Aralık katliamı protesto edildi.

Malatya

Malatya'da bir araya gelen **ESP Girişimi,** Halk Cephesi ve Partizan 20 Aralık'ta Paşaköşkü Mahallesi'nde meşaleli bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada "Tecrit hala devam ediyor" denildi.

Yürüyüş sırasında "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "Katliller halka hesap verecek" sloganları atıldı.

Çanakkale

19 Aralık ve Maraş katliamını kınamak amacıyla yazılma eylemi gerçekleştirildi. Çanakkale'nin birçok mahallesinde gerçekleştirilen yazılma eyleminde duvarlara "Yaşasın 19 Aralık direnişi",

"Maraş katliamını unutmamak, unutturma", "Faşizmi döküğü kanda boğacağız" sloganları yazıldı.

(**Çanakkale YDG**)

Bursa

19 Aralık günü Metro İstasyonu önünden Kent Meydanı'na yürüyüş düzenleyen **Partizan**'ın da içinde olduğu devrimci, demokratik kurumlar; "**19 Aralık katliamını unutmamak, unutturmayacağız! Hesabını soracağız**" pankartı açarak sloganlarını haykırdı. Okunan basın açıklamasında saldırının amacının tüm bir toplumu teslim almak olduğu dile getirildi.

Paris

* **Uluslararası Politik Tutsaklarla Dayanışma Komitesi,** Avrupa Özgür Tutsaklarla Dayanışma Komitesi, **Özgürlük Tutsaklarıyla Dayanışma Komitesi,** Fransa Demokratik Haklar Federasyonu, **Bir-Kar** ve Erol Zavar için Yaşam Komitesi tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Eylem, 18 Aralık akşamı saat 17.30'da Gare de l'Est Postanesi önünden meşaleli yürüyüşle başladı. Strasbourg Saint-Denis'deki kemerin önüne varan kitle burada katliamda şehit düşen 28 devrimci şahsında saygı duruşunda bulundu. Ardından konuya ilişkin metin Türkçe ve Fransızca okundu. Ayrıca İstanbul'da katledilen Alaattin Karadağ şahsında devletin katliamcı geleneğine vurgu yapan bir konuşma yapıldı. Eylem "**Yaşasın devrimci dayanışma**" sloganıyla sona erdi.

* İTİF, İDHF, İGİF, Aİnteri, Zürich Halkevi, FEKAR ve Bir-KAR'ın bir araya gelerek yaptığı eylemde "19 Aralık katliamını unutmuyacağız" ortak pankartı açıldı. Yol boyunca Almanca yayınlanan DETUDAK bildirisini okundu ve TC Konsolosluğu önüne gelindi. Burada konuşmalar yapıldı ve saygı duruşu yapıldı.

(**Zürich'ten bir İK okuru**)

Kampanyamızın yönelimi üzerine

İşçi ve emekçilerin, ezilen halkların sürekli ve artan bir şekilde sistemin saldırı politikalarının hedefi haline geldiği bir süreçten geçmekteyiz. Açık ve yoksulluğun, sömürünün, katliam ve işgallerin benzeri görülmedik şekilde ezilenleri cendere altına aldığı, buna paralel ezilen ve ezen sınıflar arasındaki çelişkilerin derinleşerek militan kitle eylemleri ve çeşitli mücadele biçimleri olarak dışa vurduğu bir süreç gelişmektedir.

İşçi ve emekçi kitlelerin düzen dışı eğilimini perdelemek, kontrol altına almak isteyen egemenler şovenizmi, ırkçı faşist saldırganlığı geliştirmekte. Kürt Ulusal Hareketi'nin yönelimine paralel katliam ve linç saldırılarına hız vermektedir. Kitle çalışmasını örgütlenmeyi merkezine alan kampanyamız egemen sınıfların yetkenlerini gerici faşist saldırganlıkla şişirdiği, işçi ve emekçilerin mazlum Kürt ulusunun direncinin faşist zorbalıkla ehlileştirilmeye çalışıldığı bir süreçte gündeme gelmiştir.

Kitlelerle aramızdaki duvarları yıkalım!

Kampanyamız kitle çalışmasına yoğunlaşarak örgütlenme çağrısı içermektedir. Kitlelerin hoşnutsuzluğunun ve düzenle çelişkilerinin arttığı ve bağrında isyan kıvılcıkları bulunan süreci etkili bir kitle faaliyetiyle karşılamamızın, araç ve yöntemlerimizi geliştirme nitelikli hale getirmenizin zorunluluğu ortadadır.

Kampanyamız kitle faaliyetine olan yabancılığımızın kitlelerin gerçek sorunlarını kavrama ve pratik adımlar atma zemininde gerçekliğimizin alt üst edilmesini hedeflemektedir. Kitle çalışmasındaki ataletimizin yıkılması, mevcut faaliyet tarzımızın bütünlüklü bir sorgulanışını ve düzeltilmesini içerecek tartışmalara ve değerlendirmelere yönelmeyi dahası faaliyetimizin doğru bir politik ve pratik hatta oturultmasını sağlayacak adımların atılmasını kapsamaktadır. Örgütlenmede, kitlelerle iletişim ve bağ kurmada kullanacağımız araç ve yöntemlerin çeşitliliğinin yanı sıra yayın faaliyetimiz kitle faaliyetimizin toplamı içerisinde hacimli bir yer tutmaktadır. Yayınlarımız kitlelerin bilinçlendirilmesi ve eğitilmesi için, politikalarımızın halka ulaştırılması için vazgeçilmez silahlarımızdan biridir.

Çalışma tarzımızı düzelteyim!

Yayın faaliyetimiz kitlelerle bağ ve iletişim kurmada önemli olduğu kadar en sık kullandığımız araçlarımızdan biri olarak belirlemektedir. Yayın faaliyetimizin kitle çalışmalarıdaki yerine dair yaptığımız vurguya hemen herkes ortaklaşarak katılacaktır. Bu

durum, yayınlarımızın örgütlenme, propaganda ve ajitasyondaki önemini teslim edilmesi bakımından olumlu bir bakışa işaret ederken yayın çalışmalarımızın değerlendirilmesinde ortaya çıkan sonuçlar açık ki verdiğimiz öneme haiz bir tabloyu ortaya çıkarmaktadır. Yayın çalışmalarımız kitlelerin politiklaştırılması ve örgütlenmesi hedefinden büyük oranda azade bir yaklaşımla şekillenen, amaçlaştırılmış, periyodik bir kanıksamayla yerine getirdiğimiz bir faaliyet olarak gerçekleşmektedir. 15 ve daha uzun periyotlarla çıkan yayınlarımızın zamanında ve düzenli alınmasından, kitlelere ulaştırılmasından ve yayın bedelinin toparlanmasından ağır aksak yürüyen bir faaliyet bilançosu önümüzde durmaktadır. Yayınlarımızın alıcı gözle okunması, kolektif bir şekilde tartışılıp-değerlendirilmesi, okurların düştürme ve önerilerinin yayınlarımıza çeşitli boyutlarda yansıtılması yeterli seviyede gerçekleşmemektedir. Özellikle gazeteminizin döne döne niteliğinin artırılması sorunuyla bağlantılı olarak ifade ettiğimiz kitlelerin sorunlarını içeren, çözümü ve alternatif söylemi kuşanan bir yayın çizgisi yaratabilmemiz gazeteminizin kitlelerle olan ba-

ğının canlı ve üretken kılınmasından geçmektedir.

Kampanyamızın bu nedenle faaliyetimizin örgüt-süzlüğüne yönelen bir içerik taşıması kaçınılmazdır. Yoğunlaşmış bir faaliyet süreci olarak gerçekleşen kampanyamız faaliyet tarzımızın bütünlüklü bir sorgulanışını, düzeltilmesini ve doğru bir hatta sokulmasını mümkün kılacak olanakları açığa çıkarmaktadır. Yayın faaliyetimizin tespit ettiğimiz sorunları ve yetersizlikleri; örgütsüz ve kendiliğinden ilerleyen, plansız ve bir programa dayalı olmayan, kolektivizmden ve disipline edilmiş bir faaliyet tarzının yoksunluğundan beslenmekte, küçük burjuva yaşam ve alışkanlıklarının açtığı gediklerden ileri gelmektedir. Örgütsüz ve dağınık ilerleyen bir faaliyet gelişim göstermesi, kitlelere umut ve bilinç taşıması, işçi ve emekçileri örgütlenmeye sevk etmesi mümkün olmayacaktır.

Merhaba,

Gazetemizle ilgili başlatmış olduğumuz kampanya doğrultusunda biz Okmeydanı İşçi-köylü okurları olarak **6 Aralık Pazar** günü bir kahvaltıda düzenli olarak bir araya geldik. Okurlarımızın yanlarında getirdikleri birayecilerle birlikte beraber hazırlanmış olduğumuz sofraya geçtik. Kahvaltı bittikten sonra konuşmalarla geçildi. Kampanya ile ilgili okurlara bilgi verildi. Ondan sonra tek tek herkes söz alarak gazete ile ilgili eleştirileri ve önerileri dile getirdi ve gazetemizi daha bir nitelikli hale nasıl getirebileceğimiz üzerine tartıştık. En çok değinilen nokta düzenli bir dağıtım ağı oluşturma üzerinedir. Bunun yanı sıra hepimizin bulunduğumuz bölgede doğal muhabirler olduğumuz, bu yönünde gazetemizi haber ve yazılarla beslememiz gerektiği vurgulandı. (**Okmeydanı İK okurları**)

Kampanyamızı sonuca götürmek için seferber olalım!

Kampanya faaliyetimiz emekçi mahallelerden başlayarak merkezi kitle eylemlerine taşınmış, pratik, eylemli bir süreci geride bırakmıştır. Birçok emekçi mahallede gazete dağıtım çalışmaları örgütlenerek kampanya gündemi yerel sorunlarla bütünleştirilmiş, sesli ajitasyon, bildiri, dağıtım ve yaygın yazılamalar gerçekleştirilerek örgütlenme çağrısı yapılmıştır.

Kitlelerin gerçek sorunları üzerine oturan bir faaliyet ve örgütlenme anlayışı inşa etmeksizin, süreklileşen ve güven yaratan bir kitle faaliyet örmeksizin faaliyetimizin ete kemiğe bürünmesi, kitleler arasında kök salması mümkün olmayacaktır. Faaliyetimizin bulunduğu her alanda politik yönelimimizin yerel sorunlarını kavrayarak özgün bir biçime büründürülmesi kitlelerle canlı bağlar kurabilmemiz olanaklı hale getirmektedir. Kampanya çalışmalarının ortaya çıkan sonuçları bizlere bunu göstermektedir. Kampanyamız sona doğru yaklaşırken çalışmalarımız da merkezeleşerek, son pratik halini almaktadır. Yayın dağıtımlarımız kitlelerin yoğun bulunduğu alanlara kaydırılarak merkezi dağıtımlar örgütlenecek, A-P çalışmalarına ağırlık verilecektir.

Kampanyamız yeni bir yılın adımladığımız ilk günlerinde (**3 Ocak 2010**) yapılacak bir etkinlikte sonlandırılacaktır. Çalışmalarımızın son halkasını oluşturacak etkinliğimizin örülmesi ve kampanyamızın çağrısının güçlü bir şekilde yapılarak etkinliğimizin olabildiğince kitlesel ve nitelikli geçmesi önemli bir yerde durmaktadır.

Faaliyetimizi daha örgütlü hale getirerek sağlamlaşmanın, kitle çalışmalarına yoğunlaşarak örgütlenmenin, ideolojik ve politik hattımıza güvenerek ilerlemenin kararlı ve cesur adımlarını hep birlikte atalım. Kitlelerin mayalanmış öfkelerini isyana dönüştürmek için zorlu ve çetin mücadele günlerine kendimizi hazırlayalım. (**İstanbul'dan bir Partizan**)

KİTLESELLEŞMEDE YOĞUNLAŞALIM!

"Kitleselleşmede yoğunlaş!" Evet bu söz ilk okuduğumuzda birçoğumuza tanıdık gelecek. Çünkü sürekli vurguladığımız bir tabir bu. Ama ben bu sözün tam anlamıyla kavranmadığını düşünüyorum.

Gazete dağıtımları kitle faaliyetimizin temel taşlarını oluşturur. Bence önemli olan, bunun yeterince kavranmamasıdır. Erzincan gibi küçük alanlarda gazete dağıtımları bir ya da iki birey üzerine yığılıyor, diğer yoldaşlar ayda yılda bir kez bir sayının dağıtımına çıkıyor. Evet, asıl, esas dağıtımcılar olmalı ve diğer bazı yoldaşlar onların yanında dağıtımlara katılarak tecrübe edinmelidir. İşte bu yapılmadığında -ki yapılmıyor- o dağıtımcı bireyler farklı sebeplerle alandan ayrılmaya (üniversite vs.) dağıtım düzeni dolayısıyla kitle faaliyeti bir nevi alt üst oluyor. Elbette bazı yoldaşlarımız kendileri için çok önem teşkil eden(!) sebeplerden dolayı (aile gibi) dağıtımlara katılmıyor olabilir; ama bizler elimizden geleni hatta elimizden gelenin fazlasını yapmalıyız. Sürekli kendimize fırsat, zaman yaratmalıyız. Oturduğumuz takdirde kimse bize fırsat yaratmaz. Bu tarz sorunlar öncelikle bireyin kendi beyninde, bilincinde çözmesi gereken sorunlardır. İstekli olan birinin sorunu aşamaması gibi bir seçeneği yoktur.

Yoldaşlarımız sürekli önerilerine pratik bir görev konulmasını (afiş, pul vs.) bekliyorlar. Ama bunlar olmasa da devrimci mücadelenin sürekli olarak omzumuzu yüklediği görevler vardır. Bunların bilincinde olmayan bir yoldaşın afiş vb. pratik-

leri tam anlamıyla kavrayarak yaptığını söyleyemeyiz. "**Gazete dağıtımlarının bize ne gibi yararları olabilir?**" gibi sorular zihinlerde canlanıyor olabilir; ama mesela dağıtım yaptığımız köylerde uzun ve sıkı bir pratikle dayanışma birlikleri, köylü sendikaları vs. kurabiliriz ve onları daha sonra bilinçli, örgütlü bir kitle haline getirebiliriz. Ya da mahallelerde semtlerde yine insanlarla maralanda birlikler oluşturarak örgütlü insanlara haline getirebiliriz. Böylece diğer köylere, diğer mahallelere, diğer semtlere vs. ulaşabiliriz. Bu da bizim "kitlelerden kitlelere" şiarını pratikte geçirmemiz sağlar. "**Kitap okuyorum, gazetemizi okuyorum daha ne yapayım?**" diyen yoldaşlarımızı, demese de pratiğiyle bunu gösteren yoldaşlara pratiğin teorisi olmadan, teorisinin de pratik olmadan gelişemeyeceğini kavratalım. Kendimiz de tam anlamıyla kavrayalım. Belki dağıtım çıktığında kitlenin ilgisizliğiyle karşılaşan yoldaşlarımız da olabilir, bizler yıllardan beri süregelen bir miras sahipleriyiz. Fedakârlığın azı çoğu olmaz. Son zamanlarda vurguladığımız militanlaşma kavramı var bir de. Yoldaşlar militanlaşma sadece eylemlerde barikat arkasında slogan atmakla olmaz. Bizler yaşamımızın her alanını savaşın birer parçası haline getirmeliyiz. İşin bir kısmını yapıp diğer kısmını bırakmamalıyız. Mücadelemizi işçileştirelim, sorumluluğumuzu en derinine kadar hissedelim ve kitle faaliyetimizin en güvenilir anah-tarlarından biri olan gazete dağıtımlarımız geliştirerek kitleyle daha güvenilir ve sağlam ilişkiler kurmak için bir adım daha atalım! Kitleselleşmede yoğunlaşalım! İşçi-köylü gazetesinin halkın gerçek sesi olduğunun kavrayalım, kavratalım ve gazetemizi okuyalım okutalım!

(**Erzincan'dan bir İK okuru**)

BAŞSAĞLIĞI

1956 Dersim doğumlu **İmam Düğün Ancamız,** 18 Aralık'ta evinde yüksek tansiyon sonucu yaşamını yitirmiştir. Ailesine baş sağlığı diliyoruz. Anıları mücadelemizde yaşayacak.

(**Gülsuyu İK okurları**)

İLAN

Gazetemiz okuru ve Munzur Çevre Derneği üyesi arkadaşımız **İnan Rençberoğlu** kanser hastalığı sonucu yaşamını yitirdi. Ailesi ve dostlarına başsağlığı dileriz.

Okmeydanı Partizan ve Munzur Çevre Derneği

İşçi-köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

Umur Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İs-
tambul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621
61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem
ÖNSEL Baskı: SM Matbaacılık
Sanayi Cad. Altay Sk.
Yenibosna/İSTANBUL
Tel: (0212) 452 23 02

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık 1 Sokak No:17/19 Çankaya Tel: (0312) 430 67 65
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemeraltı Konak, Tel: (0232) 446 78 07
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 94
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Söğmeç İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Silişke Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 1/8
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

Sıra TEKEL'de: Durmak yok, talana-peşkeşe devam!

Ülkenin dört bir yanından Ankara'ya gelen TEKEL işçileri polislin vahşi saldırısına maruz kaldı. Ankara'nın dondurucu soğuşunda polis, TEKEL işçilerini biber gazı, tazyikli su ve panzerlerle "püskürttü", bir kısmı Abdi İpekçi Parkı'nda "denize döküldü".

Polis amirlerinin kendi aralarında yaptığı konuşmalardan işçilere yapılan saldırı emrinin bizzat Başbakan tarafından verildiği ortaya çıktı. TEKEL işçilerinin önceki yıllarda yaptığı eylemlere de azgınca saldıran ve son olarak işçilerin Ankara'da bir araya gelmemesi için her yola başvuran devlet, TEKEL'in özelleştirilmesinde ka-

rarlı görünüyor.

Yapılacak özelleştirme ile 2010 yılında 12 bin TEKEL işçisi işsiz kalacak. İşçiler "geçici işçi" anlamına gelen ve iş güvencesi, tazminat gibi hakların bulunmadığı 4-C kadrolarına alınacak.

TEKEL'i ne pahasına olursa olsun satmayı hedefleyen AKP bu kuruluşu kime peşkeş çekecek?

Eski Maliye Bakanı Kemal Unakıtan'ın "Babalar gibi satırım" dediği TEKEL'le Philip Morris-Sabancı, British American Tobacco, Japon Tobacco International (JTI) ve CTNC gibi şirketlerin

Devletin saldırısını "Türk bayrağı" da durduramadı!

yanında; Allied Domecq gibi içki tekel-leri de yakından ilgileniyor. 2008 yılında alkollü içki bölümünün özelleştirilmesi tamamlandı ve MEY İçkiye satıldı. Bunun sonucunda 17 fab-

rikadan sekizi çalışmaz hale geldi. Sigara bölümü de 2008'de British American Tobacco'ya (BAT) satıldı. 2001'de 477 bin olan tütün üreticisi sayısı 2008'de 194 bine indi. Şimdi yaprak tütün ve tuz işletmeleri

özelleştiriliyor. Oldukça karlı olan bu kuruluş işçiler; aileleri ve üreticilerle birlikte geniş bir kesimi doğrudan etkileyecek olan özelleştirme peşkeşi emperyalistlerin talimatları ve istekleri doğrultusunda onların uşakları tarafından yaşama geçiriliyor. Bu politika CHP'den MHP'ye birçok partinin hükümeti döneminde de adım adım uygulanmış ve bugüne gelmiştir.

Bu talan ve peşkeş elbette düşündükleri kadar kolay olmayacaktır. TEKEL işçilerinin son olarak Ankara'da sergiledikleri direniş bunun bir göstergesidir. Soğuşa, yağmura ve saldırılara inat işçiler aşılarına, işlerine ve geleceklerine sahip çıkmaktadırlar!

Bu da sınıf açılımı: TEKEL işçilerine biber gazı, cop ve tazyikli su!

15 Aralık günü aldıkları kararla Ankara'ya gelen binlerce TEKEL işçisi AKP önünde başlayan eylemlerini Abdi İpekçi Parkı'nda sürdürdüler. Olumsuz hava koşullarına rağmen haklıklarının verdiği dirençle tüm olumsuzluklarla mücadele eden TEKEL işçileri, kararlı duruşlarının 3. gününde kolluk kuvvetleri tarafından zor kullanılarak dağıtıldılar.

17 Aralık sabah saatlerinde Ankara DDBS ve Partizan'ın ziyaret ettiği işçilerle sıcak ve samimi sohbetler edildi. İşçilerin bizleri yanlarında görmekten mutlu olduklarını ifade etmeleri ve her zaman yanlarında olmamızı istediklerini dile getirmeleri bizi de mutlu etti. DDBS'nin yayın organı 1 Mayıs Bülteni ve İşçi-Köylü gazetesi verdiğimiz işçiler, yayınlarımıza ilgi gösterirken bu mücadelenin sonuna kadar devam edeceğini dile getirdiler. Gün boyu sloganlarıyla mücadele dirençlerini canlı tutmaya çalışan işçiler, en büyük desteği kadın çalışanlar ve ailelerinden aldıklarını söylediler.

Ziyaretimiz sırasında yol kapama eylemi gerçekleştirmek isteyen TEKEL işçileri, polislin saldırısı ile karşılaştı. Saat 11.00 gibi 17 işçinin gözaltına alınmasının ardından basının da dışarda tutulmasına tepki gösteren işçiler, po-

lise sloganlarla tepki gösterdi. Öğlen saatlerinde ise kolluk kuvvetlerinin "alanı boşaltın!" tehdidine karşı işçiler; "Ölmeğe var dönmek yok", "Direne direne kazanacağız", "Zafer direnen emekçinin olacak", "Birlik mücadele zafer" sloganlarıyla alandan çıkmayacaklarını ifade ettiler. Polis panzerleri önüne kadın işçilerin ve açlık grevine başlayan 24 TEKEL işçisinin barikat kurması, işçilerin kararlılığını göstermesi açısından önemli bir adımdı. Ardından milletvekillerinin de orada bulunduğu bir anda polis şefinin yaptığı anonsla birlikte panzerlerden sıkılan su ve biber gazlı saldırı ile işçiler dağıtıldı.

İtfaiyedeki yangını kim söndürecek?

Sendikal haklarına sahip çıkan itfaiye emekçileri polislin saldırısına uğradı. İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı Bimtaş AŞ'de çalışan işçiler, itfaiyenin özelleştirilmesini ve taşeronu protesto etti.

Belediye- İş Sendikası İstanbul 5 No'lu Şube üyesi işçiler, 16 Aralık Çarşamba günü Saraçhane Parkı'nda toplanarak Büyükşehir Belediyesi önüne yürümek istedi. Ancak polis barikatı ile karşılaştı. "Yasal hakkımız olan Toplu Sözleşmesi uygulanсын!" yazılı pankart açan işçiler "Topbaş şaşırma, sabrımızı taşırma", "İtfaiye işçisi satılık değil" sloganlarını haykırarak barikata yüklendi. İnsanca bir yaşam ve sendika hakkı isteyen işçilere polis, gaz bombası ve biber gazı ile saldırdı. Saldırı ile birlikte işçilerin öfkesi daha da arttı. Ve işçilerin kararlı duruşu sonucu polis barikatı kaldırmak zorunda kaldı.

Yaklaşık 600 işçi sloganlarla Büyükşehir Belediyesi önüne yürüdü. Burada işçilerin adına bir konuşma yapan İstanbul 5 No'lu Şube başkanı Nihat Alataş Büyükşehir Belediyesi'nin işçileri 7 ay geçici asgari ücretli ve sendikası olmayan çalıştırmak istediğini söyleyerek, buna izin veremeyeceklerini dile getirdi. Sloganlar eşliğinde yapılan konuşmaların ardından işçiler Belediyenin karşısındaki parkta oturma eylemi gerçekleştirdi. Eyleme direnişlerinin 115. gününe giren

Esenyurt işçileri de katıldı. Esenyurt işçileri, her Çarşamba gerçekleştirdikleri eylemlerini bu hafta İtfaiye işçilerinin eylemi ile birleştirdiler.

Yaklaşık dört yıldır sendikalaşma mücadelesi veren işçiler, sendikamızın resmi yetki alacağı gün İtfaiye işçilerinin başka bir taşeron şirkete verildiğini öğrendi. Büyükşehir Belediyesi işçilerin sendikal örgütlülüğünü dağıtmak ve itfaiye işlerini özel şirketlere vermek istiyor.

Daha önce Büyükşehir işitiraki olan BİMTAŞ'ta çalışan işçiler sendikası, güvencesiz ve düşük ücretle taşeron şirkette çalıştırılacak. Eylemde, son gün-

ler de DTP'nin kapatılması ile birlikte estirilen şoven rüzgarın işçiler üzerinde de etkisini gösterdiği dikkatlerden kaçmadı. Sendikamızın da yaptığı konuşmalarla körüklediği şoven duygular, atılan sloganlarda ve polise gösterilen tepkide de kendini gösterdi. "Terörist değil itfaiyeciyiz" sloganı polis saldırısı sırasında en sık atılan slogan oldu. (İstanbul)

"Serseri değil memuruz, hakkımızı söke söke alırız!"

25 Kasım eylemine katıldıkları gerekçesiyle işten atılan arkadaşlarını yalnız bırakmayan demiryolu emekçileri kararlı. KESK'in çağrısı ile 25 Kasım günü ülke genelinde gerçekleşen eylemlerde on binlerce emekçi bir günlük grev yaparak alanları doldurdu. Eğitimden sağlığa birçok alanda sokağa çıkan kamu emekçileri eylemleri ile ülke gündemini sarsmıştı.

Kamu emekçilerinin hak arama mücadelesine tahammül edemeyen TCDD yönetimi, 25 Kasım günü greve çıkan Birleşik Taşınmacılık Sendikası (BTS) üyesi 16 kişiyi işten çıkardı. Keyfi bir şekilde gözdağı verme amacıyla gerçekleştirilen bu saldırıyı protesto eden ve arkadaşlarının geri alınmasını isteyen demiryolu emekçileri 15 Aralık'ta saat 22.00'de greve çıktı. BTS tarafından gerçekleştirilen grevi kamuoyuna duyurmak ve bir basın açıklaması yapmak isteyen emekçiler, polis saldırısına maruz kaldı. Ardından yapılan eylemi gerekçe gösteren TCDD'de 30 emekçinin daha görevine son verildi.

BTS üyesi kamu emekçilerinin arkadaşlarını yalnız bırakmayarak gerçekleştirdikleri bu eylem, anlaşılan TCDD Genel Müdürü Süleyman Karaman'ı çok rahatsız etmiş.

Karaman, 17 Aralık günü gerçekleştirdiği basın toplantısında kamu emekçilerine hakaret etti. Makinistlerin kendisinden fazla maaş aldığını iddia eden Genel Müdür eylemcilerin memur değil serseri olduğunu ve eylem yapan kamu emekçilerine tazminat cezası vereceğini buyurdu.

Kamu emekçileri ise Süleyman Karamana cevabı yaptıkları eylemlerle verdi:

Serseri değil memuruz, hakkımızı söke söke alırız!

"Türkü Kürdü burada, AKP nerede?"

18 Aralık günü sabah erken saatlerde Türk-İş Genel Merkezi önünde bekleyen işçilerle bir araya geldik. Eylemlerine kararlı bir şekilde devam işçilere rağmen sendikadan bir açıklama yapılmamıştı. İşçiler bu durumdan rahatsızdı! Açlık grevine başlayan işçilerden biri; "Sendikamızın ne yapmak istediği ortada. Ama eğer bu direnişi bitirme kararı alırsa bu binayı (Türk-İş Genel Merkezi) başlarına yıkacağız, bizler de kararlıyız. Tek sıkımlık kurşunumuz kaldı, o da bu direniştir" diyerek sendikamızın tutumuna rağmen ne kadar kararlı olduklarını özetledi.

Gün boyunca Türkiye'nin dört bir tarafından gelen işçilerle sohbetlerimiz devam etti. Özellikle T.

Kürdistanı'ndan gelen işçilerin CHP ve İşçi Partisi'nin anti-propagandalarına, işçileri şovenizme çekmeye çabalarına rağmen devrimcilerin burada olmasına çok değer verdiklerini dile getirmeleri çok olumluydü. 19 Aralık katliamına yönelik basın açıklamasının ardından DDBS flamaları ile işçilerin yanına gittiğimizde de aynı sahipleniş kendini gösterdi. "TEKEL işçileri sizinle gurur duyuyor" sloganlarıyla karşılandık. Ajitasyon konuşması yapan arkadaşımız "Bizlere provokatör diyorlar. Bizler provokatör değiliz, sizin sorununuza sahip çıktığımız için buradayız. Bizim de anamız babamız işçi. Bizler de işçiyiz! Sizin yanınızda olmaya devam

edeceğiz!" diye megafondan haykırınca işçiler alkışlarıyla desteğimize değer verdiklerini bir kez daha gösterdiler. Aralarında T. Kürdistanı'ndan gelen işçilerin yoğunlukta olduğu TEKEL işçileri yükseltilen şoven dalgaya rağmen kardeşlik vurgusu yapmayı da ihmal etmediler. Dövizlerine "Türkü Kürdü burada, AKP

nerede?", "İşte Açılım" şiarlarını yazdılar. Konuşmalarında da sıkça işçilerin, emekçilerin birlikle mücadelesinin önemine vurgu yaptılar ve kendi direnişlerinin bunun en iyi örneği olduğunu belirttiler. Flamalarımız ile alana girdiğimizde işçilerin olumlu yaklaşımları ve sahiplenmeleri görülmeye değerdi. Kortejimize katılarak flamalarımızı taşıyan işçiler, güçlerini büzden aldıklarını bir kez daha dile getirdiler. Türk-İş'te yapılan toplantının kararını bekleyen işçiler, çıkabilecek olumsuz bir karar karşısında eylemlerine devam edebileceklerini ve bundan sonra sendikamızın kendilerini kaybedeceğini dile getirdiler.

(Ankara İşçi-Köylü okurları)

Saldırıya tepki her yerde!

İşçi sınıfına yönelik saldırılar Türkiye'nin birçok bölgesinde yapılan açıklamalar ve eylemlerle kınandı. İstanbul'da 19 Aralık Cumartesi günü Taksim Tramvay Duranğı'nda bir araya gelen Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu'na bağlı sendikalar Galatasaray Lisesi'ne doğru bir yürüyüş yaptı. "TEKEL, İtfaiye, Demiryolu emekçilerine yapılan insanlık dışı saldırıyı kınıyoruz" yazılı pankart açan binlerce kişi "Suskun Türk-İş istemiyoy-

ruz", "Türk-İş uyuma, işçine sahip çık", "Türk-İş uyuma, Ankara'yı basarız" vb. sloganlar atıldı. Eyleme Partizan, ESP-G, DDBS, EHP, Mücadele Birliği, TTB, TMMOB, DİSK ve KESK de destek verdi. Lise önünde sona eren yürüyüşün ardından konuşma yapan sendika temsilcileri genel olarak Türk-İş'in tutumunu eleştirirken, emekçilerin dönük saldırılara sessiz kalmanın bir boyun eğiş olduğunu dile getirdiler. (İstanbul)

Kartal-Cevizli

TEKEL işçileri Ankara'da yaşanan saldırının ardından Cevizli Kampüsü'nden Kartal AKP ilçe binasına doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında yoğun ablu-ka ile karşılaşan işçiler kararlılıklarını göstererek ilçe binasına kadar yürüyüşlerine devam etti. İşçiler adına basın açıklamasını okuyan Kenan Güncü, "TEKEL işçilerinin işten çıkarılması aile üyeleriyle birlikte 30 bin insanın aç kalması anlamına geliyor" dedi.